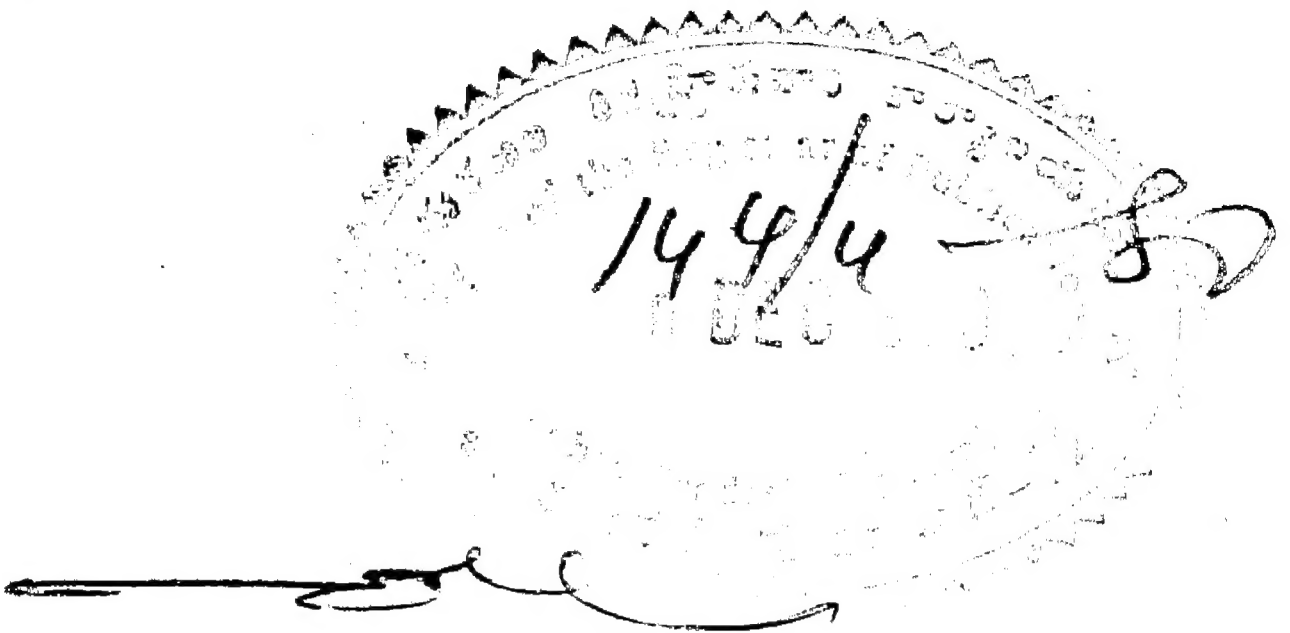

5982

బహుదూరపు బాటసారి

యాదావీ సరస్వతి

2816/ROP

2816
ROP

8355
ROP

కవచమ్ బుక్స్ ట్రాడింగ్
హైదరాబాద్ - విజయవాడ.2.

ప్రథమ ముద్రణ

జూన్ 1980

ACC No

5982

894.8133
SAR

వెల రు. 7-00

ముద్రణ :

“వెంకటరత్న”

విద్యుత్తాడ-2

ముందుమాట

వస్తువుల ధరలు, వరుల ధరలు ఆకాశాన్నంటుతున్న ఈ కోజుల్లో మధ్య తరగతి కుటుంబాలు ఎలా తల్లిడిల్లి పోతున్నాయో? ఏ సమస్యల సుడిగుండాల్లో చిక్కుకుని విల విల లాడి పోతున్నాయో? అందునా ఆడపిల్లలను కన్న తల్లి వండ్రుల సంగతి వేరే చెప్పక్కర్లేదు.

పరువు మర్యాదల కోసం ప్రాకులాడాలో? వీటన్నిటిని పక్కకు నెట్టి, అమ్మాయిలకు మంచి వరుశ్శని తేనటానికి అరాట పడాలో? అడ్డమైన వాశ్శని ఆశ్రయించాలి? ఎందరిచేత రావనిపించికోవాలి? ఆడపిల్లల తండ్రి అంతటి దురదృష్ట వంతుడు లేడీ భారత దేశంలో! ఏది ఏమైనా బిడ్డల శ్రేయస్సు కోసం సర్వస్వం ధారపోయని తండ్రి ఉండడు.

అంతటి బాధామయ జీవి మరొకడు ఉండడు!

ఒక దాని నెంట ఒకటి తగులుకునే ఈ బంధాలు ఎప్పటికీ వీడవు. ఈ జీవితం మహా ప్రవాహం! అందులో ఎన్ని సుడిగుండాలో? ఎన్ని ప్రశాంత ప్రవాహాలో—ఒక సారి గలగలా పారుతూ, మరో సారి ఉరుకులు పరుగులతో ఇంకో చోట సుడిలా గిరగిరా తిరుగుతూ... అనూహ్యమైన మలుపులు తిరిగి, కొండలూ కోనలూ దాటి... ఏ గమ్యం చేరుతుందో... ఏ తీరంలో ఆగుతుందో—ఏ విధంగా సాగుతుందో ఆ సర్వాంతర్యామికి తెలియాలి.

రచయిత

మా క్రొత్త ప్రచురణలు

బంగారు సంకెళ్ళు
 కళ్యాణి
 వెలిగించని దీపాలు
 పిరిజల్లు
 కర్పూర కళిక
 దాంపత్య నౌక
 రాగవాహిని
 కీర్తి రథం
 అనాఘాతపుష్పం
 బహుదూరపు బాటసారి
 దాంపత్యాలు
 సౌందర్య
 డాక్టరమ్మ
 ప్రేమబంధం
 టీట్ మెంట్
 భిన్నస్వరాలు
 సంసార సుఖం
 అంతిమ క్షణాలలో అక్బర్
 గమ్యం చేరని బాటసారులు
 ప్రేమారాధన
 మధిరమ
 స్వయిరిణి
 సౌఖ్యజ్వాల

చిగురించిన జీవితాలు
 చెరవీడిన హృదయాలు
 చివరి మజలీ
 వెండి వెన్నెల
 దిగంతాల కానల
 కప్పులేని కొంపలు
 తుషార ప్రతిమ
 అంతం చూసిన ఆడది
 ఆశాతరంగాలలో ప్రేమనాళి
 కుంకుమ రేఖ
 జీవనమాయ
 రైక్కలొచ్చిన చిలక
 మధుకీల
 ఓ తల్లి కథ
 రాగతరంగం
 ఆశల హరివిల్లు
 రాగస్రవంతిలో రాతిబొమ్మ
 అహమా? నువ్వెన్ని మెట్లెక్క
 గలిగావ్
 నీకీవారసత్వంవదు
 తీరం చేరిన తొలికెరటం
 చీకటి పడిన సూర్యుడు
 పూర్ణ

తప్పక చదవండి !

బహుదూరపు బాటసారి

జ్ఞానకి రామయ్యగారు వీధిలో నుంచి వచ్చి పడ కుక్కల్లో కూలబడ్డారు. ఆయన మొహం అలసిపోయి చెమటతో తడిసిపోయి ఉంది. పైకండువాతో మొహం తుడుచుకుంటూ లోపలికి చూశారు. ఎవరూ ఉన్న అలికిడి వినిపించలేదు. “శారదా! కాసిని మంచిసీళ్ళు తీసుకురా తల్లీ” అని పిలిచారు గట్టిగా.

లోపలినుంచి కంగారుగా వచ్చింది లలితమ్మ, మంచి సీళ్ళందిస్తూ పరిశీలనగా చూసిందాయన మొహంలోకి. ఎండ బెబ్బకు వాడిపోయి అలసిన ముఖం, ఎక్కడికైనా వెళ్ళి వస్తే భర్త వాలకం అంతేనని తెలుసావిడికి. “పిల్లలంతా ఎక్కడి కెళ్ళారు?” అన్నారు గ్లాసు కిందపెడుతూ.

“ఇవ్వాలే శుక్రవారం కమా?” భావగర్భితంగా ఆయన మొహంలోకి చూసి తల వంచుకుంది బాధగా.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి వెనక్కి వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకున్నారు. ఏడుగురు ఆడపిల్లలకి తండ్రి ఆయన. హృదయంలో ఎన్ని సమస్యల వలయాలు సుడులు తిరుగుతున్నాయో ఎవరు చెప్పగలరు? మహా సముద్రంలాంటి సంసారం!

భర్త ఎంతసేపటికీ కళ్ళు తెరవకపోయేసరికి కొంచెం కంగారు పడింది. “వెళ్ళిన పశేమైంది?” మెల్లిగా అడిగింది. కాలేదన్నట్లు పెదవి విరిచారు.

“ఏం, కట్నం ఎక్కువలో ఉన్నారా?”

“కట్నందాకా వెళితేగా అసలు విషయం మన గోత్రం వాళ్ళ గోత్రం ఒకటయిపోయింది.”

“చుక్కెదురయిందన్న మాట” పుస్తకాల రేక్కకి ఆనుకుని కూర్చుంటూ నిట్టూర్చిందావిడ.

“లోపలికిపోయి అదేం గొడవ చేస్తుందో పోయి చూడరామా?” భార్య అలా నిశ్చింతగా కూర్చోవటం ఆయనకి సరిపోలేదు.

“ఏం చూడమంటారు? నాలుగేళ్ళు చూస్తూనే ఉన్నాను గుండెలు పగిలిపోయేట్లు! పెళ్ళీడు కొచ్చిన పిల్లకి చూపు మారం చేసి, దాని జీవితం ఆ రకంగా అన్యాయం చేశాడు. పెళ్ళయి రెండేళ్ళయినా కాలేదు. దీని రాల ఇట్లా తెల్లవారింది. ఏం పాపం చేశామో పూర్వజన్మలో” ఆమె కొంగు మెహానిక్స్ పర్వకుని నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తోంది. ఆయన హృదయం చిదుపలై పోతోంది ఆ ఏడుపు వింటుంటే!

ఆయన హృదయంలో రెండు కళ కళా మండే అగ్ని

గోళాలు శారద, జ్యోతిర్మయి. పెద్ద పిల్ల కనకదుర్గ రెండోది బాలా త్రిపుర సుందరి. ఇద్దరికీ అనువైన సంబంధాలు చూసి పెళ్ళి చేసేశారు. మూడోది శారద. పెళ్ళయిన రెండేళ్ళకే సాభాగ్యం తుడిపేసుకుని పుట్టిల్లు చేరింది.

శారద అత్తగారిది మంచి సాంప్రదాయంగల కుటుంబం. ఆమె భర్త రాజు స్కూలు టీచరుగా పని చేస్తుండేవాడు. శుక్రవారం ఆ ఇంట్లో లక్ష్మీ పూజ జరిగేది. అత్తగారు కోడల్ని ఎంతో అపురూపంగా చూసుకునేది. చక్కని చూపు రేఖలు కలిగిన శారద అలంకరించుకుంటే ఆపర లక్ష్మీ దేవిలా వెలిగిపోతుండేది. ఆ రూపంలో భార్యని చూసి తెగ మురిసిపోతుండేవాడు రాజశేఖరం. అతను ఉభయ భాషా ప్రవీణ. కమ్మగా కవిత్వం వ్రాసేవాడు. అందాలు చిందే భార్యని అపురూపంగా దేవతలా చూసుకునేవాడు.

పట్టు చీరలో, తల నిండా పూలతో ఒంటినిండా నగలతో మెరిసిపోయే శారదని చూస్తే అతనిలో కవితా వాహిని వెల్లువలై పారేది. వెన్నెలలో స్నానమాడి నట్లుండే భర్త సన్నిధిలో పరనశించి పోయేది శారద. అతని తన్మయత్వం, పారవశ్యం గుర్తుకు వచ్చినపుడల్లా ఆవేశంతో ఊగిపోతుంది ఇప్పటికీ!

భర్త పోయాక కూడా శుక్రవారం సచ్చిందంలే, ఆమె పూర్వం లాగే అలంకరించుకునేది. భర్త ఘాటో ఎదురుగా పెట్టుకుని పిచ్చి పిచ్చిగా మాట్లాడేది. హిస్టీరియా పేషంట్లాగా ప్రవర్తించేది. మొదట్లో లలితమ్మ కూతురు

అలా అలంకరించుకోటానికి ఒప్పుకునేదికాదు. కూతురి పరిస్థితి చూసి జానకి రామయ్య హృదయం జాలిగా కరిగి పోయ్యేది. ఆయనలోని సంస్కారం మెల్లగా తలఎత్తేది. మనం ఏర్పరుచుకున్న ఈ మూఢాచారపు సంకెళ్ళు మనమే తెగ్గొట్టుకోవాలి అనుకునే వారు ఆవేశంగా ఒక్కోసారి!

అందుకే ప్రతి శుక్రవారం ప్రత్యేకించి శారద కోనం పూలు తెచ్చే వారు. సర్వాలంకార శోభితయైన కుమార్తెని చూసుకుని గుండెలు పగిలేలా మనసులోనే ఏడ్చేవారు. అంత కన్నా ఇంకేం చేయలేని నిస్సహాయ స్థితి!

మొదట్లో కొంచెం కష్టంగా, వింతగా అనిపించినా క్రమంగా అందరికీ అలవాటై పోయింది ఆ పరిస్థితి. తాత్కాలికమైన ఆమె ఆనందాన్ని హరించటానికి ఎవరికీ మనసాప్పేది కాదు.

వితంతు వివాహాలు కొన్ని జరుగుతున్నాయి కాని, అటు సంప్రదాయాన్ని విడిచిపెట్టలేక, ఇటు ఆధునికతను పూర్తిగా ఆచరించ లేక సతమత మౌతున్న రోజులవి; ఆయన ఎటూ నిర్ణయించుకో లేక పోయేవారు. ధైర్యంగా ముందడుగేసినా, ఇంకా ఆడ పిల్లలున్నారు. వాళ్ళకెలా పెళ్ళిళ్లు చేయగలం? అనే ప్రశ్న భూతంలా ఎదురుగా నిలిచేది. దాంతో అడుగు వెనక్కి పడేది.

జ్యోతిర్మయి జ్యోతుల్లా వెలుగుతుండే కళ్ళతో, తెలివి నిండిన ముఖంతో ఎంతో సుకుమారంగా అందంగా ఉండేది. ఒకసారి బస్సులో ప్రయాణం చేస్తుండగా యాక్సిడెంట్ జరిగింది. ప్రాణాలు దక్కాయి గానీ, ఆ పిల్లకిలోకం

అంధకారమై పోయింది. ఆతండ్రి హృదయాకాశంలో అంధకారం కమ్ముకుంది.

భర్త ఆలోచనల్లోకి జారిపోయాడని గ్రహించింది లలితమ్మ. ఆ ప్రవాహానికి అంతు ఉండదు.

సాయంత్రం కానటంతో, మంజుల సరస్వతి స్కూల్ నుంచి వచ్చేశారు. ఇద్దరూ తండ్రి పోలికే! మారాన్నుంచి చూస్తే కవల పిల్లలా కనిపిస్తారు. మంజుల వస్తూనే అక్కమీద ఫిర్యాదు చేసింది.

“నాన్నగారూ అక్కని, నైస్సు టీచరుకొట్టింది” అంది పుస్తకాలు అలమారులో పెట్టేస్తూ. ఆనూటలతో త్రుళ్లి పడి ఈ లోకంలో కొచ్చారాయన.

“ఏం సరస్వతీ! బాగా చదవటం లేదా?” కళ్ళు విప్పి కుమార్తెనంక కోపంగా చూశారు.

‘అనవసరంగా కొట్టింది. ‘పక్కమ్మాయి అల్లరి చేస్తే నేనే అనుకుంది’ తలవంచుకుని నెమ్మదిగా అంది.

“అక్కయ్య ఏమీ చదవటం లేదుట. వాళ్ళ క్లాస్ టీచరు చెప్పింది.”...మళ్ళీ అందుకుంది మంజుల.

“నీకెప్పుడూ చాడీలు చెప్పే గుణమే! అది చదవక పోతే మాస్తే నువ్వు చదివి ఉద్ధరిద్దుగాని” కోపంగా అంది లలితమ్మ.

మంజుల అంటే కోపం ఆమెకు. కొంచెం దుడుకు స్వభావం ఆ పిల్లది. సరస్వతిది మెత్తని మనసు. ప్రతి చిన్న విషయానికి కళ్ళనీళ్లు పెట్టుకుంటుంది. అదీగాక ఇంటిలో తల్లికి ఆ పనికి ఈ పనికి సాయపడుతుంది. ఎంతసేపటికీ పనంటే

తప్పించుకు తిరుగుతుంది మంజుల. పుస్తకాలుంటే ఇంకో వైపు కన్నెత్తికూడా చూడదు. చదువులో చురుగ్గా ఉంటుంది, శ్రద్ధగా చదివి పైకొస్తుందని తండ్రి నమ్మకం.

“బాగా చదవాలి నరస్వతి!” అలాగేనని ఇంటిలోకి వెళ్ళిపోయిందామె.

మంజుల పంపు దగ్గర కెళ్ళి కాళ్లు కడుక్కుని గదిలో కెళ్ళింది బట్టలు మార్చుకోటానికి. అందంగా మెరిసిపోతున్న శారదని చూసి ఆ పిల్ల కాళ్లు ముందుకు సాగలేదు. భర్త ఫోటోవంక చూస్తూ మధ్య మధ్య జ్యోతిర్మయి కేదో చెప్పుతోంది శారద. ఆకళ్ళల్లో వింత ఉత్సాహం. ఆమెచూపులు హఠాత్తుగా వాకిలి ముందు నిల్చున్న మంజుల మీద నిల్చిపోయినయ్యే.

“మంజూ ఇలా రావే! చిన్నప్పడెంత బావుండే దానివో...మీ బావగారు నిన్నెత్తుకుని తెగ ముద్దు చేసే వారు. సువు నవ్వితే బావుంటుందని నీ నవ్వు మీద పద్యం కూడా రాశారు. ఉత్సాహంగా చెప్పకు పోతోంది శారద.

మంజుల ఆ మాటలు వినలేక. తాత్కాలికమైన అక్క ఆనందాన్ని చూడలేక ముందు రూములో కొచ్చింది. తండ్రి దగ్గరకొచ్చి పక్కనే వున్న స్టూలుమీద కూర్చుని మెల్లగా “నాన్నగారూ!” అని పిల్చింది. కళ్లు తెరచి ఏమిటన్నట్లు చూశారు. మంజుల అలా పిలిచిందంటే అందులోని ఆంతర్యం ఆయనకు బాగా తెలుసు. ఎన్నో వేలమంది విద్యా

ద్ధుల హృదయాలని త్సుణ్ణంగా చదవగల ఉపాధ్యాయుడాయన.

“ఏమిటి మంజూ?” లాలనగా అడిగారు.

“మాస్కూల్లో మందారవల్లి లేమా వాళ్ళక్కయ్యకి పెళ్ళి”...

“అలాగా...వరుడు ఏం చేస్తాడు? ఏ ఊరు?”

“అదంతా ఏమోగానీ, అమ్మాయి వితంతువు. మళ్ళీ పెళ్ళి చేస్తున్నారు.” తండ్రివంక సూటిగా చూడలేక ఎటో చూస్తూ అంది.

ఆ పిల్ల చెప్పాలనుకున్న దేమిటో పూర్తిగా అర్థమైపోయిందాయనకి. ఒక్కోసారి వయసుకిమించిన ఆలోచనలు వస్తుంటాయామేకి. ఆ పిల్ల అడిగే ప్రశ్నలకి ఆయనకి తలతిరిగి పోతూవుంటుందొక్కోసారి.

జానకి రామయ్య చిన్నప్పట్నుంచీ పిల్లలందరికీ సంస్కృతం నేర్పించారు. రోజూ రెండు శ్లోకాలు చొప్పున చెప్తుండేవారు. అలా ఒక్కో కావ్యం పూర్తిగా చెప్పేవారు. శకుంతలం పూర్తి చేశాక ఆ కావ్యం విశిష్టతను గురించి వాళ్ళ హృదయాలకి హత్తుకునేలా బోధించారు. చివరలో “చూడండి శకుంతలలాగా వినయంగా అణచువగా ఉండాలి సరేనా?” అన్నారు కుమార్తెల మొహాల్లోకి సాభిప్రాయంగా చూస్తూ!

“శకుంతల దుష్కర్మతుణ్ణి ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకుందిగా మరి?” తండ్రి అడిగేసింది మంజూల. సరస్వతి బిత్తరపోయి చూసింది. తండ్రి కోప్పడతా డేమోనని భయపడింది.

“వెధప్రశ్నలెయ్యకుండా నాన్నగారు చెప్పేదివిను”
కాళిదాసు చెల్లెలి వంక కోపంగా చూశాడు. శారద తరు
వాత వాడు కాళిదాసు. వంశోద్ధారకుడు అతనొక్కడే!

కూతురి ప్రశ్నకి ఎలా సమాధానం చెప్పాలో ఆయ
నకీ కొంచెం అయోమయంగానే అనిపించింది. మంజుల
ఎప్పుడూ ఇలాంటి ప్రశ్నలే అడిగి తండ్రిని ఇరుకులో పెడు
తుంటుంది. కాదాంబరి కథ అంతా శ్రద్ధగా విన్నాక ఆటం
బాంబు లాంటి ప్రశ్న వేసింది.

“లక్ష్మీదేవిక్కుడా మనోవికారం కలగటం ఏమిటి?
దేవతలకే ఆ తప్పులు తప్పనప్పుడు... ఇక మానవ
మాత్రులు తప్పు చేయటంలో వింతే ముంది?” చెల్లెలి ఆలో
చనా శక్తికి శారద, జ్యోతిర్మయి ఆశ్చర్య పోయారు. లలి
తమ్మ కాళిదాసు మాత్రం “అతివాగుడు, అతి తెలివి అని
విసుక్కుంటుంటారు. ఆ పిల్ల అడిగే ప్రశ్నలు విని.”

“ప్రతివ్రతలకి కొన్ని ధర్మాలు, నియమాలు అంటూ
ఏర్పరిచాక, ఆ నియమాన్ని తప్పిన వాళ్ళని కూడా ప్రతి
వ్రతల లిప్తులో ఎందుకు వెయ్యాలి? అసలు కుంతి ఏం
ప్రతివ్రత? ఈ పురాణాలన్నీ తప్పుల నడకలు” అంటూ
తండ్రిని నిలదీసింది మంజుల ఒకసారి.

“ఇవన్నీ ధర్మ సూక్ష్మాలు. సీకు అప్పుడే అర్థంకావు.
బుద్ధి ఇంకా వికసించాలి. మనో పరిపక్వత రావాలి. అప్పుడు
గాని ఇలాంటి విషయాలు అర్థంకావు. వీటిని గురించి ఆలో
చించకుండా క్లాసు పుస్తకాలు చదువుకో” అని మందలించే
వారు. “అయినా ఎస్సెల్సీ చదువుతున్న పిల్లకి ఇన్ని ఆలో

చనలా?" అని ఆశ్చర్య పోతుండే వారు తనలో తనే. తన తెలివి కూతురి కొచ్చిందని మురిసి పోతుండే వారు.

2

హాల్లో కూర్చుని దిండు గలీబుకి పూలు కుడుతున్న శారద నాన్నగారున్నారా?" అన్న మాటలువిని తలెత్తి చూసింది. వచ్చినవాడు కళాధర్. ఆ కుటుంబానికి దగ్గర స్నేహితుడు ఏదో దూరపు చుట్టరికం వుంది.

“కాలేజీ కెళ్ళి పోయారు. కూర్చోండి” అంది తను లేచి నిలబడి. అతని చూపులు దేనికోసమో చుట్టూ వెదుకు తున్నయ్. అది గమనించి అమ్మ కావాలా?" అంది చిలిపిగా శారద. “ఆఁ అదే వనభోజనాల విషయం మాట్లాడదామని. సుబ్బారావుగారు మీ నాన్నగారితో చెప్పమన్నారు. ఈ ఆదివారం చినరావూరి పార్కు దగ్గర తోటలో ఏర్పాటు చేస్తున్నాం.” అతని చూపులు నాలుగు పక్కలా పరిగెత్తు తూనే ఉన్నాయి. ఎక్కడా నిలవటంలేదు స్థిరంగా!

కళ్ళు పోకుండా అన్నీ సక్రమంగా జరిగి వుంటే ఈ జ్యోతిర్మయి అతని ఇల్లాలయి ఉండేది ఈపాటికి. ఆ ప్రమా

దం జరిగాక “గుడ్డిదాన్ని కోడలుగా చేసుకుని మేవేం చేసుకుంటాం” అన్నారు కళాధర్ తల్లిదండ్రులు. అతనికి మాత్రం ఆమె మీద ఆశ వదలేదు.

కళాధర్ కంతం గుర్తుబట్టి హాల్లోకొచ్చింది జ్యోతి ర్మయి. ఆమెని చూడగానే అతని మొహం సంతోషంతో వెలిగిపోయింది. “జ్యోతి బావున్నావా?” అన్నాడు ఆప్యాయంగా. “ఆఁ నువ్వే బొత్తిగా మా ఇంటికి దారి మర్చి పోయినట్లున్నావ్” నిష్ఠూరంగా అంది.

కాఫీ తెస్తానంటూ లోపలికెళ్ళి పోయింది శారద.

“జ్యోతి!” అంటూ ఆప్యాయంగా ఆమె చేతినండుకుని నిమిరుతుండి పోయాడు. “కళా! మొన్నేదో సంబంధం చూసాచ్చావట గదా? ఎలాఉంది పిల్ల?”...

“ఎలా ఉందా? పిల్లిపిల్లలా వుంది సరేనా?” కోపంగా ఉడికిపోతూ అన్నాడు. జ్యోతి అలా అడగటం అతనికి నచ్చలేదు.

“అదేవిటి అలా అంటావ్? మొన్న మీ అమ్మ గారు మా ఇంటికొచ్చినప్పుడు పిల్ల బావుంది. ఐదు వేలు కట్నం అని చెప్పిందిగా”...ఎంత దాచుకుందామన్నా ఆమె గొంతులో బాధ దాగలేదు.

“చూడు జ్యోతి! ఈ దేవతని చూసిన కళ్ళతో... ఇంకో స్త్రీని ఎలా చూసేది?

“అది జరగదని తెలిసి ఎందుకు పదిసార్లు అనుకోవటం?...

“ఇదంతా నా ఖర్మ! నీకు చూపు పోవటం నాకు.

జీవితం అంధకారంగా తయారైంది. నిన్ను మర్చిపోలేను. నునసు సమాధానపర్చుకో లేను”...

“చూడు కళా... మొదట బాధ పిచ్చిగా ఘోరంగా వుండొచ్చు. పెళ్ళి చేసుకో మెల్ల మెల్లగా ఆ బాధని మర్చి పోవచ్చు”....

“నువ్వెన్ని చెప్ప జ్యోతీ! నా వల్ల కావటంలేదు” అతని కంఠం వేదనతో వణికింది.

ఇంతలో పక్కింటి కెళ్ళిన లలితమ్మ రానే వచ్చింది. ఆమెని చూస్తూనే భయంగా లేచి నిల్చున్నాడు. “ఏం నాయనా వచ్చావు?” వ్యంగ్యంగా అడిగింది.

“ఏం లేదండి, వనభోజనాల సంగతి గుర్తుచెయ్యమని సుబ్బారావుగారు చెబితేనూ”...

“అలాగా ఆయన సాయంత్రం వస్తారు. ఇప్పుడెళ్ళి అప్పుడురా...రా జ్యోతీ లోపలికి రా” అంటూ విసురుగా ఇంటిలోకెళ్ళి పోయింది. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి గుమ్మం వైపు కదిలాడు కళాధర్.

అతని అడుగుల చప్పుడు దూరమాటుంటే జ్యోతి హృదయం నలిగిపోయింది. కాఫీ గ్లాసుతో వచ్చిన శారద అతను వెళ్ళిపోవటం చూసి బాధగా నిట్టూర్చింది.

శిలా ప్రతిమలా కూర్చున్న జ్యోతిర్మయి కళ్ళనుంచి నీళ్ళు అవిరళ ధారగా కారి పోతున్నాయి.

“జ్యోతీ ఏడుస్తున్నావామ్మా?” శారద చెల్లెలి తల మీద చేయివేసి ఆప్యాయంగా నిమిరింది.

“ఈ కళ్ళు పోకుండా నా ప్రాణాలు పోతే బావుండే

వక్కా” శారద చేతుల్లో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేసింది.

“ఎందుకే అంత మాటనుకుంటారు. ఏదో కళ్ళముందు ఇట్లాగయినా తిరుగు తున్నందుకు సంతోషిస్తున్నాను. అట్లాంటి మాటలని నా కడుపులో చిచ్చు పెట్టకు.”

అలితమ్మకూతురి నాస్థితెలో చూసి భోరుమంది.

ముగ్గురి హృదయాల్లో అంతులేని ఆవేదన! ఆరని అగ్ని. అలా కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ ఒకరి హృదయా వేదన మరొకరు పంచు కుంటూ ఎంతసేపు కూర్చున్నారో!?

“శారదక్కా నా జాకెట్లు కుక్కేశావా?” అంటూ వచ్చింది పక్కంటి కమల. ఆ మాటలతో తేరుకుని లేచింది శారద.

“అయిపోయింది కమలా. హుక్స్ కుట్టి రేపిస్తాలే.” అంది నవ్వుటానికి ప్రయత్నిస్తూ. అదోలా వున్న శారద ముఖం చూసి ఇంకేం మాట్లాడ కుండా వెళ్ళిపోయింది కమల.

“హ్యోతీ! లేచి కొంచెంసేపు వీణ వాయించుకో కాస్త మనసు ప్రశాంతంగా వుంటుంది. ఇంకో వారం రోజుల్లో త్యాగరాజు ఆరాధనోత్సవాలు జరుగుతాయి. నీ ప్రోగ్రాం ఉండనే ఉంటుందామో...అంది చెల్లెల్ని ఆ మూడ్ నుంచి తప్పించాలని.

“ఎవరు చూసి సంతోషించాలక్కా. ఈ గ్రుడ్డి బ్రతుకు ఎలా ముగిసిపోతే ఏం?” బాధగా విరక్తిగా అంది.

“అదేగో ఆ మాటే అనొద్దంటాను. నువ్విలా దిగు

లుగా బాధగావుంటే నాన్న గారిమనసు ఎంత ఖోభిస్తుందో తెలుసా? నా గురించీ, నీ గురించీ ఆయన ఆలోచించని క్షణం లేదు. నువ్వు చక్కగా పాడుతూ, వీణ వాయిస్తుంటే నాన్న గారెంత మరసి పోతారో తెలుసుగా, నా బంగారు తల్లిగా లేవాలి మరి” చెల్లెల్ని బుజ్జగించి లేపింది.

చాప వేసి, వీణ తెచ్చిపెట్టింది. చెల్లెలి చేయి పట్టి తీసుకువచ్చి వీణ ముందు కూర్చోబెట్టింది.

ఆవేళ తీగలు తాకుతుండగానే జ్యోతి హృదయం అవ్వ క్షమైన ఆనందంతో పులకించింది. అలవాటైన సన్నని వేళ్లు వీణ తీగలమీద చక చకా కదిలి పోయాయి. కమ్మగా గొంతెత్తి త్యాగరాజ కృతి ఒకటి అందుకుంది.

లలితమ్మ కళ్ళసీల్లు తుడుచుకుని కూతుళ్ళిద్దరి వంకా ఆనందంగా నూసింది. క్షణం క్రితం నరకూ విషాదతరంగాలు వ్యాపించిన ఆ ఇంట్లో సంగీత తరంగాలు మృదువుగా కదిలాయి, కాలేజి నుంచి వచ్చిన జానకి రామయ్య నిశ్శబ్దంగా వాలుకుక్చీలో పడుకుని ఆ గానామృతాన్ని ఆస్వాదిస్తూ ఉండి పోయారు.

ఆంధ్రప్రభకి పంపాల్సిన వ్యాసానికి తుదిమెరుగులు దిద్దేసి, కేపు క్లాసులో చెప్పబోయే పాఠాన్ని చూసుకుంటున్నారు జానకిరామయ్య. జ్యోతికి ఆముక్తమాల్యదలోని పద్యాలు చదివి వినిస్తోంది శారద. అనుక్షణం చెల్లెల్ని కంటికి రెప్పలా చూసుకోవటం, ఆమెకేం కావాలో అమర్చటం తనకి చూపులేదనే సత్యాన్ని మరిచి పోయేలా చేయాలని శారద తాపత్రయం. నిజానికి శారదా, జ్యోతిర్మయికి రెండు కళ్ళు ఇద్దరూ ఒకరిని విడిచి ఒకరు ఒక్క క్షణమైనా ఉండరు.

గడియారం తొమ్మిదన్నర చూపుతోంది. సరస్వతి గుండెలమీద పుస్తకం పెట్టుకుని నిద్రపోతోంది. మంజుల కళ్ళు మూస్తూ తెరుస్తూ ఇంకా చదవాలనే ప్రయత్నిస్తున్నది.

గోదా దేవి విరహా ఘట్టం దగ్గర కొచ్చే సరికి శారద గొంతు దుఃఖంతో పూడుకు పోయింది. నీళ్ళు నిండిన కళ్ళకి అక్షరాలు సరిగా కనిపించటంలేదు. ఎంత అదిమి పెట్టినా దుఃఖం ఉచితం వస్తూనే ఉంది. “అక్కా! ఏడుస్తున్నావా?” జాలిగా అడిగింది జ్యోతిర్మయి.

ఇదంతా గమనిస్తున్న జానకి రామయ్య చూస్తూ ఉర్లో లేకపోయారు. దగ్గరగా వచ్చి శారద చేతిలో

పుస్తకం తీసుకుని మూసేశారు. పరిస్థితి అర్థమై పోయిన జ్యోతి నిశ్శబ్దంగా నడిచి వెళ్ళి తన పక్కమీద పడుకుంది.

శారద తండ్రి ఒడిలో తలపెట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేసింది. “ఊర్కో శారదా, నా బంగారు తల్లి కదూ? నీకూ మంచిరోజులొస్తాయి. ఆ శుభోదయం కోసమే నేను భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్నానమ్మా”... ఆయన గొంతు గద్గదమై పోయింది. కన్నీళ్ళు జల జలా రాలి శారద తలమీద పడ్డాయి.

“మీరు ఏడుస్తున్నారా?” ఆశ్చర్యంగా నూసింది కన్నీళ్ళలో నుంచి.

“ఏం చేయను తల్లీ! ఈ రోజు బయట పడ్డాను గానీ, నీ భవిష్యత్తుని గురించి నేను బాధ పడని రోజు లేదు. నాకో దారి ఎప్పుడు చూపిస్తాడో ఆ దేవుడు. లే, లేచి పడుకో, మనసు చిక్క బట్టుకో,”

శారద కన్నీళ్లు తుడిచి ఓ దార్చి వెళ్ళి పడుకున్నారు. మంజులకి అప్పుడే కమ్మకొస్తున్న నిద్రమత్తు కాస్తా వదిలి పోయింది. “అదేదో నవలలో రాసినట్లు అక్కకి మళ్ళీ వెళ్ళి చేస్తే ఎంత బావుంటుంది? అనుకుంది.

కళ్లు మూసుకున్నా ఆయన కంటికి నిద్ర రావటం లేదు. గుండెల్లో ఏదో ఆరాటం, ఏదో గుబులు ఏదో చెయ్యాలన్న తపన చేయలేని నిస్సహాయత.

అలితమ్మ భర్త వైపు తిరిగి “కంది పప్పు, కట్టెలు అయిపోయాయండీ” అంది.

“అప్పుడేనా?”

“అయిపోక ఏం చేస్తాయి చెప్పండి? చిన్న వదినవచ్చి వారం రోజులుండి పోయిందా? వారాలశ్బయి ఇంకొకడు వస్తున్నాడా? పల్నాటినుంచి వచ్చిన కవులిద్దరూ మన ఇంటి లోనే మకాం పెట్టిరి? మీ కివన్నీ కనిపించవు. అప్పుడే అయిపోయాయా? అంటారు అక్కడికి నేనేదో దుబారా చేస్తున్నట్లు”...నిష్ఠూరంగా అంది.

“అబ్బబ్బ! మొదలు పెట్టావా? నేనేమన్నా నిష్ఠూరు? ఇంకా ఏమేం కావాలో అన్నీ రాసి తెప్పించు. అప్పిచ్చే వాడున్నాడుగా, ఆపద్భాంధవుడు. ఆ కొట్టులో ఎంత వున్నదో ఏమో? కవిగారన్న గౌరవం కొద్దీ ఎంత అప్ప యినా లేదనడు. పోయిన నెల కూడా ఏం చెల్లు బెట్టలేదు” స్వగతంలా అనుకున్నారు.

“అవునులే ఎందాకని తెస్తాడు ఆయన మూతం?” మనసులోనే జాలిపడింది ఆమె భర్తమీద.

“నాన్నగారూ!” పుస్తకాలు సర్దేస్తూ మెల్లగా పిలిచింది మంజుల. “ఏం కావాలి?” కళ్ళమీద చేయి తీయకుండానే అడిగారు.

“రేపు నేనూ అక్కయ్యా ఫీజు కట్టాలి” అంది నెమ్మదిగా! “నాన్ డిటైల్స్ వచ్చాయట కొనుక్కోనా?”

“నాన్ డిటయిల్స్ గా, ఎవరైనా ఫ్రండు దగ్గర చదువుకో!” మరేం మాట్లాడకుండా వెళ్ళి పడుకుంది మంజుల.

ఆలోచనలతో అలసిన ఆయనకి ఏ అర్థ రాత్రికో నిద్ర పట్టింది.

ఆ రోజు ఆదివారం సాయంత్రం మంజుల సినిమా
పోగ్రాం వేసింది. శారద నేనురాను జ్యోతికి తోడుగా
వుంటాను అన్నా వినిపించుకోకుండా లాక్కెళ్ళారు. జ్యోతి
కూడా ఫరవాలేదక్కా అమ్మ వుంటుందిగా అని చెప్పటంతో
కదలక తప్పలేదు శారదకి. అయినా మనసంతా చెల్లెలి
మీదే వుంది.

శారద భర్త పోయిన దగ్గర్నుంచే, దాదాపు బయ
టికి రావటమే మానేసింది. సంతోషమంతా తమదే అన్నట్లు
తిరిగే అందమైన జంటలు, చిన్నారి పాపలు, ఇలాటి దృశ్యా
లని చూసిననప్పుడల్లా ఆమె మనసు చలించి పోతుంది.
ఊరికే వుంటే మనసు పాడైపోతుందని ప్రైవేటుగా భాషా
ప్రవీణకి కట్టించారు జానకిరామయ్య.

ఆదివారం వస్తే కాళిదాసు యింటిలో వుండడు.
స్నేహితులు, పి.కార్లు, సినిమాలు. జానకిరామయ్య తను

రచించిన గ్రంథం పబ్లిష్ చేయించే విషయం మాట్లాడాలని పబ్లిషర్ దగ్గరకెళ్ళారు. అందరూ వెళ్ళిపోయాక జ్యోతికి ఏమీ తోచలేదు. ఎదురింటి పదేళ్ళ పద్మని పిలిచి చంద మామ ఇచ్చి కథలు చదివి వినిపించమంది. పద్మకి జ్యోతి అంటే చాలా ఇష్టం. ఆమె ఏపని చెప్పినా నిమిషాల మీద చేసేస్తుంది.

“నీకు పద్మ తోడు ఉందిగా నేను రాజమ్మగారింటి కెళ్ళనా?” లలితమ్మ కూతుర్ని అడిగింది. “వెళ్ళమ్మా.” అంది జ్యోతి సాధారణంగా భర్త ఇంట్లో ఉంటే బయటికి కదలదామె. సినిమాలు చూడటం ఆమె కంటగా ఇష్టం ఉండదు ఏవైనా భక్తి రస ప్రధానమైన సినిమాలు వస్తే చూస్తుంది.

లలితమ్మ వెళ్ళి పదినిమిషాలయింది. “అక్కా! అమ్మ ఎందుకో పిలుస్తున్నది వెళ్ళిరానా?” అంది పద్మ తల్లి పిలుపు వినిపించి.

“ఆ వెళ్ళి త్వరగా రా పద్మా! నే నొక్క దాన్నే ఉంటాను” అంది బెదురుగా!

“ఇదుగో చిటికెలో రానూ?” అంటూ ఆ పిల్ల తూనీగలా బయటికి పరిగె తింది.

పద్మ వెళ్ళి అయిదు నిమిషాలయిందో లేదో మళ్ళీ అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

“ఎవరూ? కళాధర్ నువ్వా?” విస్మయానందాలతో వణికిందామె గొంతు.

“నేనే జ్యోతి ఎలా గుర్తు పట్టావ్? గంటనుంచీ మీ వీధి చివరకాపలా కాస్తున్నాను అందరూ ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతారా అని.”

ఆ మాటలు వినగానే జ్యోతికోపం వచ్చింది.

“అందరూ ఉండగా రాకుండా ఇలా దొంగచాటుగా చావటం ఏం బావుంటుంది?...

“జ్యోతీ! అలా అనకు... నిన్ను వంటరిగా కలుసుకుని ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడాలని ఎన్నాళ్ళనుంచో అనుకుంటున్నాను నా అదృష్టం కొద్దీ...”

“కళాధర్ వెంటనే వెళ్ళిపో... ఎవరన్నా చూస్తే ఏమనుకుంటారు?”

“నేనెవర్నీ లెక్కచెయ్యను” పెంకెగా అన్నాడు.

“నాకు అందర్నీ లెక్కచెయ్యాల్సిన అవసరం ఉంది.”

“నా వెనక పెద్దవాళ్ళు, అక్కటూ చెల్లెళ్ళు, ఇంటి పరువూ అన్నీ ఉన్నాయి” ఆవేశంలో ఆమె పెదవులు బిణుగురుతున్నాయి—

“అంటే నేనే పరువు లేనివాణ్ణి నీ ఉద్దేశ్యమా? ఎన్నయినా అను జ్యోతీ! నే చెప్పదలుచుకుంది చెప్పే వెళతాను” అతని కంఠంలో ప్రశాంతత.

అతని మెత్తని స్వరం వింటున్న కొద్దీ జ్యోతికి బాధని పుచ్చింది. తనే తొందర పడ్డానేమో అనుకుంది.

“ఏమనుకోకు కళా! నిన్నలాలలాలనాల్సొచ్చినందుకు నేనెంత బాధపడుతున్నానో... నీకు దూరంగా బ్రతకమని ఆ భగవంతుడు శిక్ష విధించినందుకు ఎంత కుమిలి పోతున్నానో...”

“జ్యోతీ! నీ బాధ నాకు తెలుసు... మొన్న వన భోజనాలు జరిగిన రోజున నువ్వు పాడినపాట నీ ఆవేదన చూసి ఎంత కుంగి పోయానో తెలుసా? కళ్ళు మూసినా తెరిచినా సావిరహేతవ దీనా అంటూ పాడుతున్న నీ ముఖమే!”

“రామా! నీ దయరాదా అన్నీ నే ఆవేదనా పూరిత స్వరమే. నిన్ను కాదనుకుని మరో స్త్రీని నా జీవితంలోకి ఆహ్వానించలేను...”

“కళా! నీ మాటలు వింటుంటే... ఈ క్షణాన ఇలా నీ చేతుల్లో అంతిమ శ్వాస విడిచినా ఫరవాలేదని పిస్తుంది.”

“ఛ! అవేం మాటలు?” ఆమె చేతుల్ని ఆప్యాయంగా తన చేత్తో నిమిరాడు. ఆ స్పర్శలో ఏదో వింత సందేశం ఆమె హృదయాన్ని పులకరింప చేసింది.

కొన్ని క్షణాల నిశ్శబ్దం అనంతరం మళ్ళీ అంది.

“ఈ గుడ్డిదాన్ని చేసుకుని ఏం సుఖపడతావ్?”

“నీ మనసుకి గుడ్డి తనం లేదుగా జ్యోతీ! సామ్రాజ్య ధైర్యం చేశావంటే నిన్ను రహస్యంగా పెళ్ళి చేసుకుంటాను”

ఆ మాటలు మురళీ రవంలా వినిపించినా భయంతో వణికి పోయింది. “ఒద్దు కళా! మీ అమ్మా నాన్నలకి ఇష్టం లేకుండా పెళ్ళిచేసుకుంటే మనం ఏం సుఖ పడతాం?”

“ఒకవేళ పెళ్ళయినాక కళ్ళుపోతే ఏం చేసేవాళ్ళు”

“అంతా నా ఖర్మ! నాకు సరిగా బతికే యోగం ఉంటే ఈ కళ్ళు పోయేవికావు. నాన్నగారికీ మోభాఉండేది కాదు...”

“పోస్తే ఏదో జరిగింది. నీకు ఆపరేషన్ చేయిస్తే కళ్ళు వస్తాయని నాకు ఆశగా ఉంది...”

“అది జరగదు కళా! నాన్నగారి సంపాదనలో గం పంత సంసారం గడవటమే కష్టంగా ఉంది. వేలుపోసి నాకు ఆపరేషన్ చేయిస్తే, కళ్ళు వచ్చేను, రాకపోయేను... సరస్వతికి సంబంధాలు చూస్తున్నారు. ఒక్కటి కుదరటంలేదు...” నిరాశగా అంది.

“జ్యోతీ! నీకు ఆపరేషన్ నేను చేయిస్తాను. ఎంతఖర్చు యినా నా దేవత కళ్ళల్లో ఆనందపు వెలుగులు నింపు తాను.”

“పిచ్చి మాటలు—కోరిన కట్నం లేకుండా ఈగడ్డి దాన్ని గడపతోక్కనిస్తుందా మీ అమ్మ—ఇవన్నీ జరిగేవి కావు— నన్ను కావాలనుకుని కోరికష్టాలు తెచ్చుకుంటు న్నావు నువ్వు...”

“నువ్వలా అనకు జ్యోతీ. మన ప్రేమలో నాకు సమ్మతముంది. నిన్ను దక్కించుకుంటా ననే ఆశ ఉంది. నువ్వు మాత్రం నిరాశతో కుంగిపోవద్దు అదే నేను కోరుకునేది” స్నేహపూర్వకంగా ఆమె చేతిని మృదువుగా నొక్కి వదిలేశాడు.

“పదివేల కట్నంతో అందాలరాశి అయిన అమ్మాయి ఉన్న సంబంధం నీ కొస్తే నన్ను మర్చిపోవు? ఈ మాటలు ఈ బాసలు శాశ్వతంగా నిలుస్తాయా?”

“జ్యోతీ, ఇదేనా నువ్వు నన్నర్థం చేసుకున్నది? అంత బలహీనుణ్ణయితే...నా ప్రేమ అంత తేలిగ్గా అతని గొంతులో కదిలిన బాధ ఆమెని కదిలించింది.

“సారీ, కళా ఏదో తమాష కన్నాను... ఇచ్చిన మాట కోసం నిలబడే నీలాటి” అంటూ ఆగిపోయింది సిగుగా.

“ఊఁ ఆగిపోయావేం చెప్ప” ఆమె చేతిని ఆవేశంగా నొక్కాడు.

“అహఁ ఏం లేదు” తడబడింది.

“స్లీప్, చెప్ప జ్యోతీ! నీ నోటి వెంట ఆ మధురమైన మాట విని వెళ్ళిపోతాను స్లీప్” తన మొహాన్ని ఆమె మొహందగ్గర చేర్చి రహస్యంగా అడిగాడు.

“ఛీ!ఛీ! నాకు సిగ్గేస్తోంది” రెండు చేతులతో మొహం ప్చేసుకుంది.

“ఉహూఁ అదేం కుదరదు చెప్పితీరాలి. వారం రోజులనుంచీ కంటిమీద కునుకు లేదు. నువ్వు మాటచెప్పితే ఈ రోజు హాయిగా నిద్రపోతాను”

ఆమె చుబుకాన్ని పట్టుకుని బ్రతిమాలుతున్నాడు. అతని వశ్యంతా చెవులు చేసుకున్నాడు ఆ మాటలు వినటం కోసం ఇంతలో చెప్పలు విడిచిన శబ్దమయింది.

“నాన్నగారు వచ్చినట్లున్నారు” కంగారుగా లేచి నిల్చుంది.

త్రుళ్ళిపడి చూశాడు కళాధర్. ఎదురుగా జానకి రామయ్య ఆరకుగుల మనిషి! ఆ మొహంలో ఏ భావాలున్నాయో? అతని గుండె డడ డడ లాడింది.

జ్యోతికి ముచ్చెమటలు పోస్తున్నాయి. తడబడే అడుగులతో తడుముకుంటూ లోపలికెళ్ళిపోయింది. గుండెల్లో లావా పొంగుతోంది.

“ఎంత సేపయిందోయ్ నువ్వొచ్చి” తాపీగా వాలు కుక్కిలో కూర్చుంటూ అడిగారు.

ఆ శాంత స్వరం విని అదిరిపోయా డతను తుఫాను ముందరి ప్రశాంతత కాబోలనుకున్నాడు.

“ఏవన్నా సంబంధాలు చూస్తున్నారటోయ్?” మళ్ళీ

తాపీగా ప్రశ్నించారు అతని మొహంలోకి చూడకుండా
చేతిలోని పుస్తకం తిరగేస్తూ.

“ఎవరికండీ?” తెల్లబోయా డతను.

“సీకేనోయ్, లేకపోతే నాకా? భలేవాడివే మొత్తా
నికి” ఆ నవ్వు అతనికి పదునైన ముళ్ళకత్తితో గుండెలో
గుచ్చినట్లయింది.

సమాధానం చెప్పకుండా గుటకలు మింగుతూ వుండి
పోయాడు.

“ఉద్యోగ ప్రయత్నం లెంతవరకు వచ్చినయ్”

“తీవ్రంగా ప్రయత్నం చేస్తున్నాం” అంటూ గుమ్మం
వైపు అడుగులేశాడు.

“ఇంటికేనా?”

“ఊ” అని సమాధాన మిచ్చాడు ఎవరో తరుము
కొస్తున్నట్లు.

“శంకరాన్ని ఒకసారి నే రమ్మన్నానని చెప్పు
తావా?”

అలాగే అంటూ తలుపు ఒక క్షణం నిలవకుండా
పెళ్ళిపోయాడు కంఠగారుగా.

లలితమ్మ హడావిడిగా లోపలికొచ్చింది. “ఇత నెప్పు

“దొచ్చాడు? మీ కొచ్చి ఎంతసేపయింది” కంగారుగా అంది.
దొరికి పోయిన దొంగలా ఉంది ఆమె పరిస్థితి.

“అతనెప్పుడొచ్చాడో నీకే తెలియాలి? గుడ్డిపిల్లని
యింట్లో ఉంచి పోయావు పెత్తనాలకి. ఎవరన్నా వచ్చి
యిల్లు దోచుకుపోయినా ఇంతేనన్నమాట”

“ఇప్పుడేనండీ నేను వెళ్ళింది! కాంతమ్మ పిన్ని మరీ
రమ్మని గొడవచేస్తుంటేనూ...”

“అఘోరించలేకపోయావ్, కళ్ళు కనిపించని పిల్ల
ఇంట్లో ఒక్కతే ఉంటుందన్న జ్ఞానం లేదు నీకు. ఎవడన్నా
ఇంట్లో దూరి ఆ పిల్లని ఏం చేసిపోయినా దిక్కులేదన్న
మాట...”

తండ్రి మాటలు గునపాల్లా గుచ్చుకుంటున్నాయి
జ్యోతి గుండెల్లోకి.

మామూలుగా యెంత ప్రశాంతంగా ఉంటారో
కోపంవస్తే మాత్రం ఆయన్ని పట్టుకోలేం. దుర్వాసుడు కూడా
తలవంచాల్సిందే ఆయననుండు.

వెలుగు రేఖలు జగత్తునంతటినీ పరుచుకుంటున్నాయి. 'హరిలో రంగ హరీ' అంటూ హరిదాసులు పాడే కీర్తనలు మనోహరంగా వినిపిస్తున్నాయి. వాకిళ్ళు ఊడుస్తూ ఒకరితో ఒకరు పోటీలు పడుతూ ముగ్గులు వేస్తూ కులాసాగా కబుర్లు చెప్పకుంటున్నారు ఆడవారు. సంతకాంతి రోజుల్లో సంబర మంతా ఉపోదయంతోనే ప్రారంభ మౌతుంది.

శారద లేచి తలార స్నానంచేసి, దేవుడిముందు కూర్చుని సుందరకాండ పారాయణ చేస్తోంది. అక్కపక్కన కూర్చుని శ్రద్ధగా వింటున్నది జ్యోతి. సాధ్యమయినంతవరకు శారద మనసు ప్రశాంతంగా ఉంచాలని ఆమె మనసు భక్తి మార్గం వైపు మళ్ళించాడు తండ్రి.

సరస్వతి లేచి వాకిలి ఊడుస్తుంటే మంజుల దొడ్లో అంట్లు తోముతున్నది. జానకిరామయ్య లేచి పక్కకి తిరిగి చూశారు లలితమ్మ హాయిగా నిద్రపోతోంది. ఆడపిల్లలతల్లి

మరి! చేతికందిన ఆడపిల్లలు యింట్లో ఉంటే తల్లికి సుఖం. సంపాదించే కుమారుడుంటే తండ్రికి సుఖం. ఆయన చిన్నగా నిట్టూర్చి ధ్యానం చేసుకోవాలని ప్రయత్నించారు కానీ—

ఎంత శేపటికీ ఏకాగ్రత కుదరలేదు. నిన్నటి సంఘటన ఆయన మనసులో పడే పడే మెదులుతున్నది. అన్ని లక్షణాలు ఉంటేనే ఈ రోజులలో ఆడపిల్లలకి పెళ్ళిళ్ళు కావటమే కష్టంగా ఉంది. యీ గుడ్డిపిల్ల నెవరు చేసుకుంటారు? కళాధర్మకి చేసుకోవాలనే ఉంది మనసులో. తల్లిదండ్రులు సాగనివ్వొద్దూ? అతనిలా ఇంటికి రాక పోకలు సాగిస్తూ జ్యోతితో పరిచయం పెంచుకుంటే లోకులేమనుకుంటారు? కూతుర్ని మూతం ఏ మని మందలిస్తాడు? ఆయనకి మనసంతా గజిబిజిగా తయారయింది. కీకారణ్యంలో దాకీ తెన్నూ తెలియక నడిచిపోయే పాంథుడిలాగా తయారయింది ఆయన పరిస్థితి.

ఆయన ఆలోచనల్లో ఉండగానే లలితమ్మ లేచి పోయిరాజేసి నీళ్ళ కాగు వేసింది. చలి విపరీతంగా ఉండటంతో కొంగు భుజాలచుట్టూ కప్పుకుని పొయ్యి దగ్గర చలి కాచుకుంటున్నది. ఏటా కాన్పులతో, ఇంటెడు చాకిరితో ఆమెలో ఓపిక నన్నగిల్లింది. శారద, జ్యోతి సాధ్యమయినంత వరకు పనులు చేసుకుంటూ పోతుంటారు. కళ్ళు కనిపించక పోయినా జ్యోతికి ఏ వస్తువు ఎక్కడుందో, ఏ పని ఎలా చేయాలో, ఏ గదిలోకి ఎలా నడిచి వెళ్ళాలో ఆమెకి బాగా తెలుసు.

“వసూ! త్వరగా లే చిట్టెమ్మగారింటికెళ్ళి ఆవు పేడ తీసుకురా. ఎదురింటి పద్మవచ్చి పిలుస్తున్నది లే! ఆలస్యంగా వెళితే అయిపోతుంది. మనింటిముందు గొబ్బెమ్మలుండవు” అంటూ తోమేసి వచ్చి చెల్లెల్ని లేపటానికే తంటాలు పడుతున్నది మంజుల.

“ఇప్పుడే చలిలో ఆ పసిదాన్ని పేడకోసం ఏం పంపిస్తావులే వూరుకో” తండ్రికంతం విని ఆగిపోయిందా పిల్ల! ఆయన మొహం కడుక్కోటానికి దొడ్లోకెళ్ళగానే “వసూ! లే, లే, తొందరగా” అంటూ తొందర పెడుతోంది చెల్లెలిని రహస్యంగా.

వాకిట్లో ముగ్దేసి లోపలికొచ్చింది సరస్వతి. “పిళ్ళ కనలు ఇంట్రస్తు లేదే! మనిద్దరం నాలుగింటికే లేచి ఎంత దూరం పోయ్యేవాళ్ళం ఆవుపేడకోసం గోసంరక్షణశాల, రత్నాటాకీసు పక్కన కోమట్ల ఇల్లు విమలా వాళ్ళిల్లు.”

“చిట్టెమ్మగారింట్లో ఆ పీధిలో వారి ఇల్లు” అందుకుంది సరస్వతి.

“రోజుకి పాతిక గొబ్బెమ్మలు చేసేవాళ్ళం. ఇప్పుడు శాస్త్రార్థం రెండు చేద్దామన్నా ఈ మొద్దు లేవనే లేపదు. ఎంత సేపటికీ.” చెల్లెలిమీద విసుక్కున్నా రిద్దరూ వసుంధర లేచే సూచనలేమీ కనిపించలేదు.

“మంజూ నువ్వుపోయి తీసుకురావే—చిట్టెమ్మగారిల్లు దగ్గరేగా...వాకిట్లో ఎంతపెద్ద ముగ్దేశానో...గొబ్బెళ్ళు లేకపోతే బోసి పోతుంది.”

“నాన్నగారు చూస్తే...” భయంగా అక్క వంక చూసింది మంజుల.

“నే చూసుకుంటాగా... నవ్వు దొడ్డివాకిటనుంచిపో” భోసా ఇచ్చింది.

“నరే పోతాగానీ... నేను వచ్చి పిలవగానే తలుపు తియ్యాలి... ఆలస్యం చేస్తే అన్నయ్య చూస్తే చంపేస్తాడు” భయంగానే అంటూ వెళ్ళింది.

సరస్వతి దొడ్డి కూడా శ్రభంచేసి నీళ్ళు చల్లి అందంగా రంగవల్లి తీర్చింది. బంతిపూలుకోసి ముగ్గుమధ్యలో పసుపు కుంకుమ వేసి పూలరేకులు చల్లింది. గొబ్బెమ్మల క్కావాలిసినవన్నీ సిద్ధంచేసి చెల్లెలి కోసం ఎదురుచూస్తోంది. కాళిదాసు దొడ్లోకొచ్చి “నా టూత్ పేస్టు బ్రష్ తీసుకురా” అని ఆజ్ఞాపించాడు.

ఇంతమంది ఆడపిల్లల మధ్య ఒక్కడు గాబట్టి అతనో రాజగుమారుడా ఇంట్లో. కాలేజీలో బి. ఏ. చదువు తున్నాడు.

మనసులో విసుక్కుంటూనే లోపలికెళ్ళింది సరస్వతి చెల్లెలు ఏ క్షణాన వచ్చేస్తుందో అని మనసు పీకుతోంది. పేస్టు వేసి బ్రష్ అన్న గారితోకిచ్చి పక్కలెత్తుతుంది. వసుధ మెల్లిగా లేచింది “అక్కా! ఆవుపేడ కెళ్ళేదా” అంది ధహస్యంగా దగ్గరగా వచ్చి. “త్వరగా వెళ్ళు! ఇంకా వెళ్ళేదా అనే దాన్లోనే ఉన్నావు. మంజు అక్కడే ఉంది-నీవు పోయి దాన్ని పంపించు” వసుధ ఎగురుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

ఇల్లిల్లు పేడకోసం తిరగటం ఇష్టం ఉండదు తండ్రికి. అలా తిరక్కపోతే తోచదు పిల్లలకి. అందుకే రహస్యంగా వారలందించుకుంటారు అక్క చెల్లెళ్ళు.

“మంజూ!” అన్న తండ్రి పిలుపు విని దగ్గరకెళ్ళింది సరస్వతి. “మంజూ లెట్రీన్ కెళ్ళింది ఏం కావాలి?” అంది తడబడుతూ. “ఆ పేపరు ఇటిచ్చి వెళ్ళు” పేపరిచ్చి వచ్చేస్తుంటే మళ్ళీ పిలిచాడు “పేపరిచ్చిన దానివి కళ్ళజోడివాలని తెలియదా?” సరస్వతి అదిరిపడింది. కళ్ళజోడు తండ్రి కందించి దొడ్డివాకిలి దగ్గరకొచ్చింది.

మంజూల రానేవచ్చింది చేతిలో వాలీబాల్ సైజులో ఉన్న పేడముద్దతో. “ఎంత సేపట్నుంచి అరుస్తున్నా తలుపు తీయవే?” అక్కమీద విసుక్కుంటూ లోపలికి నడిచింది.

“అప్పుడే తెల్లారిందే పేడేసుకు రావటానికి” కాళిదాసు కోపంగా అరిచాడు. సరస్వతి మాట్లాడకుండా గొబ్బెమ్మలు చేస్తుంది. మంజూల పంపుదగ్గర కెళ్ళి చేతులు కడిగేసుకుంది.

“శ్రద్ధగా చదువుకోటం లేదుగానీ ఇళ్ళంబడి తిరిగి చెత్తపోగేసుకొస్తారు.” గొణుక్కుంటూ లోపలికెళ్ళాడు.

“వసూని విమలావాళ్ళింటికి పంపించా, అది కూడా తెస్తుంది. బోలెడుగొబ్బెమ్మలవుతాయివ్వాళ” సంతోషంగా ఆ పిల్ల కళ్ళు మెరిసిపోతున్నాయి.

“అమ్మా! దొడ్లో ఎంతచక్కనిముగ్గేశానోచూశావా” సంతోషంగా తల్లివంకచూసింది సరస్వతి.

“చక్కగా ఉండే...యీ మొద్దుమొహానికేమీ రావు. రేపు పోయినచోట ఎట్లా చేస్తుందోగాని” పూలు కోస్తున్న మంజుల మొహం ముడుచుకు పోయింది.

“పోవే! నీ కెప్పుడూ పెళ్ళి గొడవే! నేనసలు పెళ్ళి చేసుకోను” విసురుగా వెళ్ళబోయి ఎదురుగా తండ్రిని చూసి ఆగిపోయింది. ఆయన టవల్ చుట్టుకుని వస్తున్నారు. అంటే స్నానానికి నీళ్ళు తోడాలన్నమాట. మవునంగా ఆ పనిలో మునిగిపోయింది.

స్నానానంతరం జపం చేసుకుంటూ కూర్చున్నారు. శారద లేచి తల్లికి వంటపనిలో సాయం చేస్తుంది. జ్యోతి లేచి గదిలోకెళ్ళి కూర్చుంది. “భగవాన్! ఏ పనికీ కొరకా కుండా నన్నెందుకిలా చేశావ్? యీ చూపు తీసుకునే బదులు నా ప్రాణాలు తీసుకుంటే ఎంత బాగుండేది? నా అంధకార జీవితంలో వెలుగేది? కళాధర్ అన్నంతపనీ చేస్తాడా? అతని మాటల్లో విశ్వాసం, ఆ స్వరంలో నిండుగా తొణికిసలాడుతున్న అనురాగం, పదే పదే తనని కలవాలని తపించే అతని హృదయం, ఎలా మరచి పోవటం?” ఆ పిల్ల మనసులో ఆవేదన కంతులేకుండా పోయింది.

“అన్నయ్యా! నీ పెన్నొకసారియ్యవూ?” కాళిదాసు డగ్గరకొచ్చి నెమ్మదిగా అడిగింది సరస్వతి. “నీ పెన్నుతో రాస్తో పో” విసుక్కున్నాడు. “సిరాఅయిపోయింది ఒక్క సారివ్వవా? మళ్ళీ బ్రతిమాలింది.” “సిరా పోసుకుని రాసుకో!” కోపంగా చూశాడు చెల్లివంక.

“ఎప్పుడూ ఇంతే తన పెన్ను ఒక్కసారి గూడా ఇవ్వడు. అరిగిపోతుందేమో!” అక్కసుగా అనుకుంటూ మంజుల నడిగి పెన్ను తీసుకుని నోట్సు రాసుకుంది.

“నీ పెన్నే మయిందక్కా?” హఠాత్తుగా గర్తుకొచ్చి అడిగింది మంజుల.

“నాన్న గారితో చెప్పకే! నా పెన్ను పాళీ మా క్లాసు వాణి విరగ్గొట్టేసింది” జాలిగా చూసింది.

“కొత్త పాళీ వేయించమని అడగక పోయావా?”

“ఎట్లా అడిగేదే? వాళ్ళనాన్న అసలే చండశాస నుడు. దాని ఏడుపు మొహం చూస్తే జాతేసింది నాకు.”

“సరే నాకెందుకులే. నువ్వు మాత్రం ఎలా రాసుకుంటావు?” అనుకుంటూ చదువుకోవటంలో మునిగి పోయింది.

“అదాసంగతి! నాన్న గారితో చెబుతానుండండి. పెన్నులన్నీ ఇట్లా పాడు చేస్తున్నారా?” కోపంతో అరిచాడు కాళిదాసు.

సరస్వతికి గుండె గుభేలుమంది. అన్నయ్య నాన్న గారితో చెప్పకుండా ఊరుకోడు. ఆ పిల్ల కళ్ళు శ్రావణ మేఘాలయ్యాయి. మంజుల మనసు కరిగిపోయింది. “చెప్పొద్దులే అన్నయ్యా! అక్కయ్యేడుస్తున్నది చూడు.”

“నా కెందుకొచ్చిన గోల చెప్పనే!” అని వెళ్ళి పోయాడు.

తొమ్మిదిన్నర వరకు సందడిగా వుంటుందా ఇల్లు! కాలేజ్ కి పోయేవాళ్ళ తొందర. స్కూల్ కెళ్ళేవాళ్ళ హడావిడి.

స్నానాలు ముగించి తల దువ్వుకుందామని, కొబ్బరి నూనె సీసావైపు చూశారు అక్కచెల్లెళ్ళిద్దరూ, అది ఖాళీగా వెక్కిరించింది. ఒత్తయిన జుట్టు నూనె లేకపోతే ఒకపట్టాన వంగవు. పాడరు కూడా అయిపోయిందే!” దిగాలుగా చూసింది మంజుల. ఆ పిల్లకి అలంకరణ పట్ల మోజెక్కువ. “ఎట్లా ఉంటే ఏంటే?” అనుకునే తత్వం సరస్వతిది.

మంజుల జడవేసుకుని బొట్టు పెట్టుకుంటుంటే అన్న గారి అరుపులు వినిపించాయి. “కొబ్బరినూనె, పాడరు అన్నీ ఖాళీ! బ్రహ్మ రాక్షసులైపోయారు. ఏదీ బతకనివ్వరు ఇంట్లో” — చెల్లెళ్ళమీద విరుచుకు పడ్డాడు కాళిదాసు.

వంటింట్లోకొచ్చి అమ్మా అన్నంపెట్టు. టేమవుతుంది” అని కేకపెట్టాడు విసురుగా అతడి కోపానికి ఇంట్లో అందరు హాడిలి పోతుంటారు. శారద గబగబా వచ్చి పీటవాల్చి, మంచినీళ్ళు పెట్టి, అన్నం వడ్డించింది. వేడివేడిఅన్నం సెగలు కక్కుతున్నది. “సరస్వతీ! విననకర తీసుకురా!” అరిచాడు మళ్ళీ.

ఆపిల్ల అల్లుకుంటున్న జడ సగంలో వదిలేసి విననకర కోసం గాభరాగా ఇల్లు నాలుగు మూలలా వెదికింది. కనిపిస్తేగా ఓ పట్టాన సమయానికి ఏవస్తువు కనిపించదు. ఆపిల్ల

వెదకుతుండగానే జ్యోతి విననకర తెచ్చి ఇచ్చింది. “మీకు కళ్ళు ఉన్నా ఒకటే దానికి లేకపోయినా ఒకటే” కంచాలు పెట్టుకుంటున్న చెల్లెళ్ళవంక చురుగ్గా చూశాడు కాళిదాసు.

“అన్నయ్యా! వాళ్ళ నెందుకట్లా విసుక్కుంటావు నేను అనుభవిస్తున్న రభస చాలదా?” జ్యోతి బాధగా అంది “నిన్నేదమ్మా! రానురాను వీళ్ళు సోమరిపోతులై పోతున్నారు అందుకని” తనను తను సమర్థించుకుంటున్నాడు.

సరస్వతి స్పెషల్ ఫీజు కట్టాలి. మంజుల రికార్డుకి డబ్బుకట్టాలి. కాళిదాసు నోట్సు కొనక్కోవాలి. ముగ్గురికీ డబ్బులిచ్చేసి పర్పులోకి చూసుకుంటే కొద్ది చిల్లరమాత్రమే మిగిలింది.

అందరూ వెళ్ళిపోయాక అలసటగా కుర్చీలో వాలి పోయారు. ఎటు చూసినా సమస్యలు. ఈసమస్యల చట్టంలో గట్టిగా బిగించ బడ్డాడు తను. ఉస్సరని నిట్టూరుస్తూ గడియారం వంక చూశారు. తొమ్మిదిన్నర దాటిపోయింది.

గబగబా లేచి వంటింట్లోకి వచ్చారు. అప్పటికే భోజనం వడ్డించి ఎదురు చూస్తోంది ఇల్లాలు.

“మా నాన్నకి వంట్లో బాగాలేదుట. వెళ్ళి చూసాస్తాను” నెయ్యి వడ్డిస్తూ ఆశగా భర్త ముఖంలోకి చూసింది.

“వెళ్ళుదువుగానిలే, కాస్త ఓపిక పట్టు. న్నవుకూడా తొందర చేస్తే ఎట్లా?”

“అడగగానే ఎప్పుడు పంపించారులే!” అనుకుందామె మనసులోనే.

“ఇంతమంది కోర్కెలు తీర్చాల్సినవాణ్ణి నేనొక్కణ్ణి కాస్త నాసంగతికూడా ఆలోచించండిచురి?” భోజనంపూర్తి చేసి, చేతులు టవలుకు తుడుచుకుంటూ భార్యవంక చూశారు.

“సర్లెండి! నేనుమాత్రం ఇప్పుడే వెళ్ళి తీరాలంటున్నానా? ముందుగా చెప్పి ఉంచితేకదా మీకు డయకలిగేది?” అందామె వంటిల్లు సర్దుతూ.

“ఇవాళ కార్డు రాయిస్తాలే! ఆయన్నేవచ్చి పది కోజులుండిపోమ్మని.”

“సరే మీ ఇష్టం, వడ్లు మరకేయించాలి. ఇవాళపని వాళ్ళని రమ్మని చెప్పాను” అంది బియ్యం అయిపోయినయ్యని గుర్తుచేస్తూ.

“సావిత్రమ్మగారి నడిగి అయిదు రూపాయలు అప్పు తీస్తుకో. పత్రికలవాళ్ళుడబ్బుపంపుతారేమోనని చూస్తున్నా సత్తెనపల్లినుంచి ఇంటికిబద్దె రావటంలారెణ్ణెలనుంచి. నాకిచ్చే వాళ్ళేవరూ సరిగా ఇవ్వరు. నేనివ్వాలిసిన వాళ్ళు మాత్రం కరెక్టుగా వసూలు చేస్తుంటారు” దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు వెలువడింది.

“సరే... అది మన జాతక ఫలం”... భాధగా గొణుక్కుంది.

6

స్కూలునుంచి వచ్చిన మంజుల సరస్వతి హాల్లో కుక్స్‌లో కూర్చున్న వ్యక్తిని చూసి సంతోషం పట్టలే పోయారు. సరస్వతి తలవంచుకుని మెల్లగా లోపలికెళ్ళి పోయింది. మంజుల మాత్రం “హామ్ బావా? అత్తయ్య వాళ్ళంతా కులాసా యేనా?”

“అహ్” అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

“బావా, నిన్ను చూసి నవ్వుడల్లా బావా - బావా వన్నీరు బావను పట్టుకు తన్నేరు అనాలనిపిస్తుంది... కాని ఏం లాభం? నువ్వు మా అక్కల్లో ఒక్కర్నయినా పెళ్ళి చేసు కోలేదు.”

“పోనీ నిన్ను చేసుకుంటాలే... రోజూ తంతు ఆ పాట పాడుదువుగాని” చిలిపిగా నవ్వాడు కృష్ణమోహన్.

“ఛీ ఛీ! నే ననలు పెళ్ళి చేసుకోను... చేసుకున్నా నీలాటి నల్లటివాణ్ణి మాత్రం ఛస్తే చేసుకోను”

“సర్లే అలాగే అంటుండు... అసలు ఎర్రటమ్మాయి లందరికీ నల్లటి మొగుళ్ళు, నల్లటమ్మాయిలకి తెల్లటిపెళ్ళాలు ఆ భగవంతుడు యెప్పుడో రిజర్వు చేసి ఉంచేశాట్ట తెలుసా నీకు” చిత్రంగా నవ్వాడు.

“ఆ ఏంకాదు. చూస్కో బావా నేను మాత్రం వల్లటివాణ్ణి పద్మనయనంబుల వాడయినా చేసుకోను”

“నీ నలపు థను కొల్లకొట్టినా చేసుకోవా?”

మంజుల ఏదో అనబోయేంతలో లలితమ్మ రానే వచ్చింది లోపల్నుంచి చేతిలో కాఫీగ్లాసుతో.

“ఏవీతే బావతో నీ పరాచికాలు?”

“పోస్తే అత్తయ్యా బావనే కదా... అయినా ఆడ పిల్లలు ఆ మాత్రం చురుగ్గా ఉండకపోతే యేం బాపం.. టుంది?”

“ఏం చురుకుదనమో ఏమోరా నాయనా, ఇది చూడబోతే వాగుడుపిట్ట అది చూద్దామా—నోట్లలోమాతే రాదు” కాఫీగ్లాసు అల్లుడి కందించి యెదురుగా నేలమీద కూర్చుంది.

జానకిరామయ్య పెద్దమ్మ కూతురు కొడుకు కృష్ణ మోహన్. అతని దీ శారదదీ ఒక యీడే. ఇంతమంది ఆడ పిల్లలున్నాడు ఒకర్నయినా అతనికిచ్చి చేద్దామనుకుంటే అదేం చిత్రమో ఎప్పుడూ కదరనేలేదు. అతనికి మాత్రం

శారదంటే ఆరాధనా భావం. ఆ భావం ఏనామా చెక్కు చెదరలేదు.

లితమ్మ తీరిగ్గా కూర్చుని ఆ కబురూ యీ కబురూ చెపుతోంది గానీ అతని మనసిక్కడ లేదు. శారదకోసం నాలుగువైపులా వెదుకుతున్నాయి. చివరికి ఉండబట్టలేక అడిగేశాడు. “శారద కనిపించదేం అత్తయ్యా!”

“డాబామీద చదువుకుంటున్నది. దానికి బ్రతుకు తెరువు అంటూ ఉండాలిగా... అందుకే ఏదో సంస్కృతం పరీక్షను కట్టించారు” అంది విచారంగా.

“జ్యోతి కళ్లు—ఏదన్నా ఆపరేషను చేయిస్తే వస్తే యేమో చూపించలేదా?!”

“స్వీట్ తెలీ దేముంది కృష్ణా, ఇంత సంసారం ఆయనొక్కడే యీడ్చుకుంటావాలి. ఎవరూ అండలేరు”

దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు విడటం తప్ప మరేం చెయ్యలేక పోయాడు. “నేను వంటచేసుకోవాలి. నువ్వు కూర్చో మీ మామయ్య యీలోగా రానే వస్తారు” అంటూ వంటింట్లో కెళ్ళిపోయిందామె.

కృష్ణమోహన్ మెల్లగా డాబామీదకి చేరాడు. శారద కౌముదిలోని సూత్రాలు వల్లెవేస్తున్నది. జ్యోతి అక్క ఒడిలో పడుకుని ఏవో అందని వాటిని ఉహల్లో అందుకుని వ్యర్థప్రయత్నం చేస్తున్నది.

అడుగుల చప్పుడు వినిపించగానే దిగ్గున లేచి కూర్చు

న్నది. “ఎవరది? బావా నువ్వా?” అంది సంతోషంగా.

అంతకుముందే మంజుల వచ్చి చెప్పిపెళ్ళింది బావ వచ్చాడని.

“నేనే జ్యోతీ, నీ ఆరోగ్యం బావుంటున్నదా?”

“ఆరోగ్యానికేం బావా, అత్తయ్యా, సుమతీ అందరూ బావున్నారా?” సుమతి కృష్ణమోహన్ చెల్లెలు.

“బావున్నారు జ్యోతీ, అమ్మకూడా రావాలనుకున్నది మిమ్మల్ని చూసి చాన్నాళ్ళయిందని. నాయనమ్మకి వంట్లో బాగాలేదు. ఆమెతో ఒకగోల బ్రతికిఉంటే ఇంట్లో అందన్నీ చంపుకుంటున్నది”

“వంద సంవత్సరాలు దాటిపోయినా ఆమె యింకా బ్రతికున్నదంటే ఎంత ఆశ్చర్యంగా ఉంటుందో”

“ఏం శారదా, నువ్వేం మాట్లాడటంలేదు” హఠాత్తుగా శారదవైపు తిరిగి అడిగాడు.

“ఏదీ... నేనే మాట్లాడుతున్నానుగా, బావా నాకి కొంచెం పనుంది కిందకి వెళుతున్నాను. నువ్వు అక్కయ్యా మాట్లాడుతుండండి” సమాధానంకోసం ఎదురు చూడకుండా నెమ్మదిగా మెట్లుదిగసాగింది.

ఆమె పూర్తిగా మెట్లన్నీ దిగిపోయేవరకూ చూస్తూ ఉండి వెనుదిరిగివచ్చి శారద ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

“ఎంత మామూలుగా దిగిపోయింది! తన పనులన్నీ తనే చేసుకుంటుందా శారదా?”

“అన్ని పనులు చేస్తుంది బావా, ఒక్క వంటతప్ప. దానికి పుస్తకాలుపిచ్చి అవి చదివించుకోటానికి మాత్రం అందకీ బతిమాలుతుంది. నాన్నగారు కావ్యాలు మంజుల నవలలు చిన్నది చందమామలు, ఇహ వీళ్ళందరూ వెళ్ళి పోయాక నన్ను మాత్రం వదిలిపెట్టదు” బాధగా నవ్వింది.

“ఎంత దురదృష్టం శారదా, స్వేచ్ఛగా ఎగిరే పట్టని పంజరంలో బంధించినట్లు వెన్నెలని గుప్పిటతో మూసినట్లు, విజంగా దేవుడు ఎంత దయలేనివాడు. మామయ్య యిన్ని అగ్నిపర్వతాలని గుండెలలో యెలా దాచుకుంటున్నాడో...”

“అందరూ సానుభూతి చూపించేవారే ఒక చేయి అందిద్దామని ఎవరూ అనుకోరు”

అనుకోకుండా వచ్చిన ఈ నిందకి ఏ సమాధానమూ చెప్పలేకపోయాడు కృష్ణమోహన్.

శారదకి తన మనసేవిటో అర్థంగాకుండా పోయింది. భర్త మరణం అకాలంలో మీద విరుచుకుపడిన వైధవ్యం ఆమె మనసులో అప్పుడప్పుడు కృష్ణమోహను రూపం తొంగిచూడకపోలేదు. ఈ సమాజపు వత్తిడులు సాంఘిక నియమాలు సంప్రదాయపు సంకెళ్ళు ఆమె మనసుని వికసించనీయలేదు. ఈ కోజు ఎదురుగా అతను ఏదో మాట్లాడా

ని నునసు తొందర చేస్తోంది. వివేకం వద్దని హెచ్చరిస్తోంది.

“ఆయన పోయి రెండు సంవత్సరాలపైనే అయింది. ఒక్కసారయినా నీకు నన్ను చూడాలనిపించలేదా” హఠాత్తుగా అడిగింది.

“నిజం చెప్పమంటావా శారదా,” వీర్ఘంగా నిట్టూర్చి మొదలుపెట్టాడు.

“ప్రేమ పెళ్ళి అనే పదాలకి అర్థం తెలియని వయసులో నీకు పెళ్ళయిపోయింది. అదేవిటో నేను తెలుసుకునే లోగా, నేను కోరుకున్న హృదయం, నా నుంచి దూరమై పోయిందని తెలుసుకున్నాను. చిన్నప్పట్నుంచీ సీమిదొక విధమైన అభిమానం, ఆప్యాయత పెంచుకున్నాను. అది అనురాగం అని నాకు నేను తెల్సుకునేప్పటికి నువ్వుమరొకరిదాని వయిపోయావ్” — అతని భావోద్వేగం ఆ మెకి వింతగా అనిపించింది.

“ఏవిటి శావా నువ్వు మాట్లాడేది?”

“అవును శాదదా నీకు కొత్తగా ఉండొచ్చుగానీ ఇన్నేళ్ళుగా నా మనసులో జరుగుతున్న సంఘర్షణ ఇది. అందుకే ఎన్ని సంబంధాలొచ్చినా తిప్పి కొట్టేశాను. అదేవిటో నిన్ను తప్ప; మరే అమ్మాయిని చూసినా నా హృదయం పులకరించదు, నా ఎడద ఆనందంతో ఎగిసి పడదు. . నీ నేరు అనుకున్నా నీ మాపు తలుచుకున్నా మనసంతా నెన్నెల కురిసినట్లుంది.”

“నాలో ఈమూర్సు నాకే అర్థం కాలేదు. అందుకే నీ రూపం మానంగా ఆరాధించకుంటున్నాను. నీకీ స్థితి పట్టిందని తెలిసి, మనసులోనే కుమిలిపోయాను. అపర శారదా మూర్తిలా ఉండే నిన్ను ఇలా కళావిహీనంగా చూడలేకే ఇన్నాళ్ళు ఈ ఇంటిగడప తొక్కలేదు. ఎందుకో ఈ రోజు మాత్రం నిగహించుకోలేక పోయాను...”

అతనివేదనా పూరిత స్వరం ఆమెలో కలకలం రేపింది.

“బావా ఇదంతా నిజమేనా?”

“నిజం శారదా...ఎలా నిన్ను సమ్మించేది? ఇదగో చూడు ఈ చీర నీ కోసమే తెచ్చాను” అంతవరకూ చేతిలో ఉన్న కవరు చిన్న కుంకుమ భరిణ ఆమె చేతిలో పెట్టాడు. సంజకెంజాయల్లో వింతగా మెరిసే ఆమె రూపాన్ని ఆనందంగా ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు.

గులాబిరంగులో ఉన్న ఫుల్ వాయిల్ చీరా... ఎర్రని కుంకుమ, పచ్చని చేయంతులు... ఆమె హృదయం అంతులేని ఆనందంతో ఎగిసి పోయింది. ఆ రంగులు ఆమె గుండెల్లో నిండుకున్నాయి.

“బావా ఇదంతా నామీద ప్రేమతోనా...లేక” సందేహంగా ఆగిపోయింది.

“ఆగిపోయావేం శారదా...చెప్పనీ సందేహం... మనస్సాక్షిగా చెబుతున్నాను. నీ నిండు జీవితంలో వెన్నె

లలు కురిపిస్తాను. నీ కన్నుల్లో దీపావళి జరిపిస్తాను. నన్ను హృదయ పూర్వకంగా విశ్వసించు”....ఈ పెద్ద వాళ్ళ ఆంక్షలు లెక్కపెట్టినా పావన మధుకలశాన్ని దూరం చేసుకోలేను. చెప్ప శారదా నీ నోటితో చెప్పనేనంటే నీ కిష్టమేనా లేక నల్లని వాణ్ణి?—

“బావా! కంగారుగా అతన్ని వారించింది నేను నిన్ను నమ్మాలంటే ఇదొక్కటే నిదర్శనం”....కుంకుమ భరిణ తెరిచి అతని ముందుంచింది. రెండు వేళ్ళతో కుంకుమ తీసుకుని ఆమె నుదిటిమీద గుండ్రంగా దిద్దాడు. పశ్చిమాద్రిన అస్తమించబోతున్న సూర్య బింబంలా వెలిగి పోయిందా సింఘారం పచ్చని చేమంతులు ఆమె జడలో చేరి హాయిగా నవ్వేశాయి.

“శారదా ఇప్పుడై నా నమ్ముతావా?” ఆమె భుజాలు మృదువుగా పట్టుకుని తనవైపు తిప్పుకుంటూ మెల్లిగా అడిగాడు. ఆ స్పర్శ ఆమెకి మంచి గంధపు పూతలా ఉంది.

నీళ్ళు నిండిన ఆమె కళ్ళు అతనికెన్నో అర్థాలు చెప్పాయి. “శారదా, ఈ దిగులు కన్నీళ్ళు మానెయ్. సంతోషంగా హాయిగా ఉండు. సుమతి కీసునందకీ పెళ్ళిళ్ళు చేసెయ్యగానే నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను...” ఆవేశంగా అన్నాడు.

“ఇదంతా...నిజమా...కలా...కానీ... బావా ... ఆయన్ని మర్చిపోయి ఆస్మతుల వలయం నుండి బయట పడి నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించగల నంటావా” బేలగా అతనివైపు చూసింది.

“తప్పకుండా శారదా...మరపు మానవ సహజం లేకపోతే ఈ మనుగడ ఇలా అవిచ్ఛిన్నంగా సాగిపోదు. అతని తలపులు నిను కలవర పెట్టినా. నేను అసూయతో కుళ్ళిపోను. స్త్రీని సంకుచితంగా కట్టెయ్యాలనే దృక్పథం కాదు నాది...నీ జీవితంలో వసంతం వెల్లివిరియాలి. నా హృదయ రాణిగా నీవు కలకాలం నా గుండెల్లో నిండిపోవాలి—నీ గుండెల్లో వలపు దీపాన్ని వెలిగించి నే పొంగిపోవాలి—”

“రావచ్చా” మంజుల గొంతు విని ఇద్దరూ త్రుళ్ళి పడి చూశారు. శారద గబగబా బొట్టు తుడిపేసుకుని పూలు తీయబోయింది. మంజుల చటుక్కున ముందుకు వచ్చి ఆమె చేయి పట్టుకు వారించింది. “తీసెయ్యకు అక్కా!” బాధగా చూసింది. వద్దు మంజూ! ఎవరై నా చూస్తే” —ఆమె హృదయం వేగం కొట్టు కుంటున్నది.

“ఏమీ అనుకోరు—బావా నాన్నగారు నిన్ను పిలుస్తున్నారు రా...ఏమో అనుకున్నా గానీ, మా బావగారిలో హీరో లక్షణాలు కనిపిస్తున్నాయి” కొంటెగా నవ్వింది బావ ఆమె కళ్ళకి ఎంతో ఉన్నతుడుగా కనిపించాడు. “మావయ్య ముందుకెళ్ళే సరికి జీరోనయిపోయి జావగారి పోతానేమో మంజూ!” జాలిగా చూశాడు.

“బి బోల్డ్! మై బోయ్! గో ఎ హెడ్ వీ రేశలింగం గారి వారసుణ్ణి నిరూపించుకో” మంజులకి కాస్త అవకాశ మిచ్చినా వదిలి పెట్టడు.

“సరే...శారదా నే వెళతాను మామయ్య పిలుస్తు

న్నాట్ట.” అదిరే గుండెలతో సరేనని తలూపింది. అతను వెళ్ళిపోయాక శూన్యంలోకిచూస్తూ ఆలోచిస్తున్నది. హఠాత్తుగా ఆమె దృష్టికి పక్కింటి సూరమ్మగారు కనిపించింది “ఆమె చూస్తే ఇంకేమన్నా ఉందా?” తల్లో పూలు తీసి చీరపాకెట్లో కుక్కి గబ గబా కిందకి దిగి వచ్చేసింది అదరు తున్న హృదయంతో.

7

కృష్ణ మోహన్ ఉన్న రెండు రోజులు శారదకిచాలా హాయిగా గడిచిపోయింది. అతను చెప్పే ప్రేయవచనాలు వింటుంటే ఆమె హృదయ కుసుమం క్రమ క్రమంగా వికసించి మధువు చిలుకుతుంది. ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేనప్పుడు అతనిచ్చిన చీర కట్టుకుని, పూలు పెట్టుకుని మనసారా అద్దంలో చూసుకుంది. మనసు జలపాతంలా దుముకుతుంది. అక్క సంతోషానికి కారణం గ్రహించిన జ్యోతి లోలోపల

సంతోషించినా ఇది ఏ పరిణామాలకు దారి తీస్తుందోనని భయపడుతూనే ఉంది.

సాధ్యమైనంతవరకూ, అక్కకీ బావకీ ఏకాంతం కల్పించి తాను కళాధర్ ఊహల్లోకి జారిపోతుంది. అదొక చిత్రమైన మానసిక పరిణామం.

తను వెళ్ళబోయే ముందు జానకిరామయ్యతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాడు కృష్ణమోహన్. రెండురోజులు శారదతో సన్నిహితంగా మెలిగి, ఆమె మనసు తెలుసుకున్నాక అతనికి వెయ్యేసుగుల బలం వచ్చినట్లయింది. అంతకు ముందు ఆయన ఎదురుగా ధైర్యంగా నిలవలేనివాడు ఎంతో హుందాగా ప్రవర్తించాడిప్పుడు. ప్రేమ అనేది టానిక్ లా పనిచేస్తుంది కాబోలు యవహృదయాలలో.

“మావయ్యా! శారదకి మళ్ళీ పెళ్ళిచేయకూడదూ?” బీరువాలో ఏదో పుస్తకం వెతుకుతున్నట్లు నటిస్తూ అడిగాడు. వెళ్ళబోయేముందు జరుగబోయే దానికి నాందిగా.

“ఆ మాత్రం ఆలోచన నేనూ చేయకపోలేదురా... సమయం కలసి రావద్దూ? అయినా నువ్వేదో ఆశలు కల్పిస్తున్నావు దానికి. ఎందుకిలా చేస్తున్నావ్?”

“మావయ్యా! శారద ఆశలు నిజం చేస్తాను.”

“అని నువ్వనుకుంటే చాలా? నీ వెనక పెద్దవాళ్ళ నిర్ణయం తెలుసుకో...”

“నా జీవితాన్నెలా తీర్చిదిద్దుకోవాలో నాకు బాగా తెలుసు.”

“అది శారదని పెళ్ళిచేసుకోవటంతో సరిపోతుందనుకుంటున్నావా? దాని తరువాత తలెత్తే సమస్యల సంగతి ఆలోచించావా?”

“సమస్యలు... ఈ సమస్యలకి భయపడే మనం ఎన్నో చేయాల్సిన పనులు చేయలేక పోతున్నాం” అతని స్వరంలో ఆవేశం, ముఖంలో ఏదో చేయాలన్న స్థిరనిర్ణయం.

“ఆవేశంలో కొట్టుకుపోతూ, నువ్వు వాస్తవాన్ని మర్చిపోతున్నావ్ కృష్ణ! మీ అమ్మ అసలే చాదస్తం మనిషి. శారదని నిండు మనసుతో ఆదరిస్తుందా? నీ కొచ్చే కట్నాలతో నీ చెల్లెళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు చేయాలనే ప్లాన్ లో ఉన్నాడు మీ నాన్న. దీనికి ఒప్పుకుంటాడా? నేనేం కట్నం యివ్వలేనుగదా! నువ్వు గట్టి పట్టు పడితే... ఒప్పుకున్నా నింద నా మీద వేస్తారు. బంధువుల ముందు నన్ను దోషిగా నిలబెట్టకు కృష్ణ! దాని ఖర్చు ఎలా ఉంటే అలా జరుగుతుంది. మా మానాన మమ్మల్ని బ్రతకనివ్వు” ఆయన గొంతులోని దీనత్వం అతని మనసును కదిలించివేసింది.

“మావయ్యా! ఇవన్నీ నేను ఆలోచించలేదు. ఐనా ఏ పరిస్థితుల్లోనూ నేను శారదని వదులుకోలేను.” అతని గొంతులో నిండుగా అనురాగం తొణికిసలాడుతోంది. కళ్ళు చ్చిత్రంగా మెరిసిపోతున్నాయి. ఆ క్షణంలో ఎవరైనా ఎదిరించగలను అన్న నిర్ణయంతో ఉన్నాడు.

“మావయ్యా! నువ్వు ఏమన్నా చెయ్... శారదని మాత్రం నాకు దూరం చేయకు. ఎండిన మోడులా, వసంతా

నికి నోచుకోని బ్రతుకు ఆమె బ్రతుకుతుంటే నేను మన శ్వాంతిగా ఉండలేను” మేనమామ రెండుదేవులు ఆరిగా పట్టుకుని ఆవేదనగా ఆ కళ్ళల్లోకి చూశాడు. ఆయన కళ్ళల్లోని ప్రశాంతత అతని మనసుని సంతోష పెట్టింది.

ఇంట్లో అందరికీ పేరు పేరునా చెప్పి బయలుదేరాడు కృష్ణమోహన్. నడుస్తూ నడుస్తూ హఠాత్తుగా ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. కిటికీ ఊచల్లోనుంచి రెండు కళ్లు దీనంగా చూస్తున్నాయి. ఆ కళ్ళల్లోనుంచి రెండు నుంచి ముత్యాలు రాలటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి.

“నిన్న నా దాన్ని చేసుకునే శుభక్షణం కోసమే చూస్తుంటాను శారదా! ప్రస్తుతానికింకేమీ చేయలేని నిన్న వోయిపో నన్ను క్షమించు” బలవంతాన చూపులు తిప్పకుని గబ గబా అడుగులేసుకుంటూ నడిచి పోయాడు. ఆ అడుగులు తన గుండెమీదే పడుతున్నట్లునిపించింది.

అతను వెళ్ళిపోగానే శారదకి మనసంతా శూన్యంగా అనిపించింది. ఎవరూ లేకుండా చూసి తన పెట్టెలో రహస్యంగా దాచుకున్న గులాబీరంగు చీరని ఆప్యాయంగా తడిమి చూసుకుంది. అతనిచ్చిన చేమంతిపూలు, ముద్దులొలికే గోపురం డిజైన్ లో ఉన్న కుంకుమ భరిణ ఆమె కెంతో అపురూపంగా అనిపించాయి. అతని స్మృతిని పదిలంగా గుండెల్లో దాచుకుని మురిసి పోయింది.

ద్వారీపోతున్న రోజులు వసంతకాలాన్ని చూసి ఆగి
పోయాయా అన్నట్లు మల్లెలు ఫక్కున నవ్వుతున్నాయి.
కోయిల కుహూ కుహూ నాదాలతో కన్నెపిల్లలమనసులు
మధురమైన కోర్కెలు రేకెత్తిస్తున్నది.

కాలేజీనుంచి కొంచెం ఆలస్యంగా ఇంటికి చేరుకు
న్నారు జానకిరామయ్యగారు. మంచిసీశ్శందిస్తున్న లలి
తమ్మలో కొత్తఉత్సాహం కనిపిస్తున్నది.

“ఇందాకట్నంచీ చూస్తున్నా మీ కోసం. ఇవాళ
ఇంతాలస్య మయిందే?”

“ఏదో మీటింగుందిలే ఏవిటి? ఏదైనా విశేషమా?
ఏదైనా పనుందా?”

“ఇప్పుడు చిన్న పనే—ఇహ నుండి చేతినిండా పని
మీకూ నాకు. మంజుల పెద్దదైంది” చిన్నగా నవ్విందామె.

గుండెలమీద కుంపటిలా సంవత్సరానికో ఆడపిల్ల పెద్దదై కూర్చుంటున్నది.

“శంకరుణ్ణి పంపించి తాటి ఆకులు తెప్పించాను. మీ రొస్తే కొబ్బరి, బెల్లం తెప్పించి నలుగురు ముత్తయిదువుల్ని పిలుద్దా మనుకుంటున్నా” ఇటువంటి వేడుకలంటే ఆమెకి మహా సరదా.

కావలసినవన్నీ తెప్పించి ఇద్దరు కూతుళ్ళకి ఉత్తరాలు రాశారు. ఆయనకి మనసంతా గుబులుగా ఉంది. సరస్వతికి ఒక్క సంబంధమూ కుదరటంలేదు. ఆమెకి చదువు మీద శ్రద్ధ తక్కువ. ఈ పరిస్థితుల్లో ఇంకోపిల్ల పెద్దదైతే ఇద్దరికీ వరాన్వేషణ ప్రారంభించాలి. ఇప్పుడు మొదలుపెడితే ఎప్పటికి ముగిసేను?....

కృష్ణమోహన్ సృష్టించి వెళ్ళిన వలపు కల్లోలం శారదలో ఎలా సంచలనం కలిగిస్తున్నదీ...ఆయన గమనిచక పోలేదు.

మంజులకీ సరస్వతికీ సంబంధాలు కుదిరి పెళ్ళయిపోతే శారద విషయంలో ధైర్యం చేయవచ్చని ఆయన ఆలోచన. ముందే శారదకి చేస్తే తరువాత విరుచుకుపడే పరిణామాలు ఎదుర్కోవటం కష్టం...వాళ్ళిద్దర్నీ గడప దాటించేస్తే తరవాత ఏ ఉప్పెన విరుచుకు పడినా ధైర్యంగా నిలవాలనే ఆయన నిర్ణయించుకున్నారు.

లలితమ్మని పిలిచి చెప్పారు. “నువ్వు హడావిడిచేసి ఆర్భాటం చేయకు. సింపుల్ గా ముగించు.”

“నాకు మాత్రం తెలియదా ఏవిటి? ఏదో శాస్త్రార్థం చెయ్యాలని గానీ... ఆడంబరంగా చేసి మనం ఎక్కడ భరించ గలం. ఆ రోజుకి ఊళ్ళోడిన్న నలుగుర్ని భోజనాలకి పిలుస్తాను. పిల్ల పెద్దదైతే కనీసం భోజనాలైనా పెట్టలేదని తరవాత చెవులు కొరుక్కుంటారు...”

“సరే... ఎలాగో నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు కానియ్. కాస్త వెనకా ముందు చూసి ఖర్చుపెట్టు. అసలే బోళా మనిషివి నువ్వు!” బంధువులంటే ఆయనకే మాత్రం సదభిప్రాయం లేదు. అందరూ తినిపోతానికి వచ్చేవాళ్ళేగానీ... సమయానికి ఆదుకునేవాళ్ళు ఒక్కరూ కనిపించరు. నోటితో నవ్వుతూ నొసలుతో వెక్కిరించే బంధువులకి సాధ్యమైనంత దూరంగా ఉండాలని ప్రయత్నిస్తుంటారు.

తొమ్మిదోరోజుకల్లా కనకదుర్గ, బాలత్రిపురసుందరి వచ్చేశారు. వాళ్ళపిల్లలు చేసే గోలతో ఇల్లంతా హాళి తీపోతోంది.

పడకొండోరోజు అట్ల బంతి చేసి, అందర్నీ పేరంటానికి పిలిచేరు.

రకరకాల అలంకరణతో మెరిసిపోతున్న పేరంటాళ్ళని చూడగానే శారద హృదయంలో కలకలం మొదలైంది. చెల్లెలి మొహంలోని అలజడి అర్థంచేసుకుంది త్రిపురసుందరి. ఈ అర్థంలేని ఆచారాలంటే ఆమెకి ఒళ్ళుమంట. అనాలనుకున్న మాట కుండ బద్ధలు కొట్టినట్టు అనటం, చెయ్యాలనుకున్న పని తకామని చెయ్యటం ఆమెకలవాటు.

శారద చేయిపట్టి గదిలోకి తీసికెళ్ళింది. బారెడు జుట్టుని చక్కగా దువ్వి జడవేసింది. జడ నిండుగా మల్లెలు తురిమి నుదుట సన్నగా బొట్టు పెట్టింది. అక్క చేస్తున్న పనిని గుడ్లప్పగించి చూస్తోంది శారద. మంజులకి చాలా సంతోషం కలిగింది...తను చెయ్యాలనుకుని చెయ్యలేనిపని అక్క ధైర్యంగా చేస్తున్నందుకు మనసులోనే అభినందించింది.

తన పట్టుచీర ఒకటి తీసి శారదకిచ్చి కట్టుకోమంది. తెల్లబోయిన శారద కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. “వద్దులే అక్కా నలుగురూ చూస్తే బావుండదు.”

“నాన్ సెన్స్! ఇలాటి చాదస్తపు ఆలోచనలు మానెయ్యి. బొట్టు పూలు ఆడపిల్లకి జన్మహక్కు. ఆమె నుంచి వాటిని దూరంచేసే అధికారం ఎవరికీ లేదు. ఆకిరికి మనస్సో దాయానికూడా... ఊరి కమాన్ కానియ్యి”

మంజుల కూడా బ్రతిమాలింది. “అక్కా! మనం ధైర్యం చెయ్యకపోతే...ఈ సంఘం మనల్ని తరిమికొడుతుందే. మొదట్లో కొత్తగా వింతగా...చూసి చెవులు కొరుక్కుంటారు. ఆ తర్వాత మామూలై పోతుంది.”

ఇంతలో అక్కడికి త్రిపుర సుందరి భర్త మధుసూదనం వచ్చాడు.

“అబ్బా! శారదేనా...నా కళ్ళని నేనే నమ్మలేక పోతున్నాననుకో! రతీదేవిలా ఉన్నావు” అంటూ ప్రశంసా

పూర్వకంగా చూశాడు. ఆమె అద్భుత సౌందర్యాన్ని చూస్తుంటే అతనికళ్ళు జిగేలు మంటున్నాయి.

“నేనేప్పడో చెప్పాను మంజూ మీ అక్కకి. శారదకి మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యండి బావుంటుంది అని—ఎవరిదాకానో ఎందుకు—మీ అక్క ఒప్పుకుంటే నేనీ క్షణంలో రెడ్డి” భార్యవంక కొంటేగా చూశాడు.

అతని మాటలకి మరదళ్ళంతా నవ్వేశారు. “చాలెండి మీరు—నుగేను—అదసలే సిగ్గుతో చితికి పోతుంటేను” త్రిపుర సుందరి భర్తను మందలించింది.

మధుసూదనం సహజంగా మాటకారి. మరదళ్ళని తమాషా మాటలతో ఆట పట్టించటం అతనికి సరదా! శారదంటే అతని మనసునిండా సానుభూతి.

భార్య మాటల్ని లెక్కపెట్టకుండా శారద దగ్గరగా వచ్చి అన్నాడు. “నిజం శారదా—నువ్వు పిచ్చిపిచ్చి సెంటి మెంట్లన్నీ వదిలేసి—జీవితాన్ని సందన వనం చేసుకో— నీకు వయసేం ముదిరిపోయిందని—బోలెడు భవిష్యత్తు నీ ముందు నిలిచి వుంది” అతను సిన్సియర్ గా చెపుతున్న మాటలకి శారద హృదయం స్పందించింది. వీళ్ళంతా నా శ్రేయోభిలాషులే—అన్న భారం మెదిలి మనసు పాలకడ లిలా పొంగింది.

“బావగారూ...మీ రింక్ బయటికెళతారా? ఇదీ నూ ఏకైక మేకప్ గూమ్. మీ రిలాగే ఇంకానేవు

ఇక్కడే ఉంటే—మేం సగం మేకప్ చేసుకున్న సిస్ తారల్లా పేరంటంలో కూర్చోవాల్సిందే ... ”మంజుల మాటలకి అంధరు పక పకా నవ్వేశారు.

“ఏవిటో మరిదిగారు...మరదళ్ళమొందు ప్రతాపం చూపించేస్తున్నారు” అంటూ వచ్చింది కనకదుర్గ. సహజంగా శాంతస్వభావం ఆమెది. పరిహాసాలు, ఛలోక్తులు అంతగా పట్టించుకోదు ఎప్పుడో తప్ప!

“చూడండి వదినగారు...ఏదో శారదకి హిత్వోపదేశం చేద్దామని?” ఇహ లాభంలేదనుకుని భర్తని తోసుకుంటూ గది బయటికి తీసికెళ్ళింది త్రిపురసుందరి.

పేరంటం హడావిడిలో మునిగిఉన్న లలితమ్మ యీ గొడవంతా పట్టించుకోనేలేదు.

చక్కగా అలంకరించిన మంజులని కుక్కీలో కూర్చోబెట్టారు. మంజుల మొహంలో కొత్తకళ వచ్చింది. పేరంటాళ్ళందరు పరిహాసోక్తులతో ఛలోక్తులతో వాతావరణాన్ని చైతన్యవంతం చేస్తున్నారు.

రోటికి పసుపుతాడు కట్టి రోట్లో ఎండుకొబ్బరి బెల్లం వేసి దంచుతూ ముత్తయిదువలు “సువ్వీ! సువ్వీ!” అంటూ శాటలు పాడారు.

ఏమే చెల్లెలా! ఏవమ్మా కోడలా! ఏం సూరమ్మపిన్నీ! ఏం సుబ్బమ్మతా! ఏం కామమ్మ! కూతురా! రత్తమ్మ పెద్దమ్మా అంటూ పలకరించుకుంటున్న పేరంటాళ్లనోళ్ళు

హఠాత్తుగా ఆగిపోయాయి. వారి చూపులు ఏదో అపూర్వ దృశ్యాన్ని చూస్తున్నట్లు స్థిరంగా నిలిచి పోయాయి.

శారద కుండనపు బొమ్మలానడిచివచ్చి వారిమధ్యలో కూర్చుంది. కొండరికళ్ళు తృప్తిగా, మరి కొండరికళ్ళు అసూయగా, కుళ్ళుగా మంటలు కక్కుతూ... శారదకి లోలోపల భయంగాడేంది. మంజుల చూపులు భయంలేదులే అక్కా! అన్నట్లు చూస్తున్నాయి. త్రిపురసుందరి శారద పక్కనే కూర్చుంది చిన్నగా నవ్వుతూ. అందరినీ సాదరంగా పలకరిస్తూను.

కొంతమంది ఎవరికీ వినిపించకుండా చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు. లలితమ్మ మతిపోయిన దానిలా చూడసాగింది. ఆమె మనసులో పిడుగులు పడుతున్నాయి. అందరు తనని ఎలా అవమానిస్తారోనని భయంతో వణికిపోసాగింది. పక్కింటి సూరమ్మ నోరు మాత్రం పూరుకోలేదు.

“అదేవిటి లలితమ్మా! శుభమా అని సమర్థ పెళ్ళి కూతుర్ని చేసి వెధవ ముండని తీసుకొచ్చి ఎదురుగా కూర్చోబెట్టారు?” దీర్ఘం తీసింది శారద వంక విచిత్రంగా చూస్తూ.

“సూరమ్మత్తా! కాసేపు నువ్వు నోరుమూసుకో! ఇంతమంది పూరుకోగాలేంది నీకేమయింది?” నిష్పలు కక్కుతూ చూసింది త్రిపురసుందరి.

“అదికాదే అమ్మాయ్! బొత్తిగా ఆచారం మంటగలిసి పోతే ఎట్లానే... ఎవరో ఏదో చేశారని మనం కూడా అనాచారాన్ని నెత్తిన మోసుకుంటామా?”

ఆవిడ తన పిడివాదాన్ని వదిలిపెట్టలేదు.

“సూరమ్మతా! నేనొకటడుగుతాను చెవుతావా?”
మంజుల కంఠం పిడుగులా వినిపించింది.

“ఏవీటే—” వెటకారంగా అడిగింది.

“కోరికల్ని చంపుకోలేక—చాటు మాటుగా సరసాలు వెలగపెడుతూ అసహ్యంగా ప్రవర్తించే వితంతువుల కన్నా—మా అక్క ఏం చెడిపోయింది” తీవ్రంగా అడిగింది.

“నువ్వూరుకో మంజూ! అంత పెద్ద ప్రశ్నలడిగితే సమాధానం ఎట్లా చెపుతుంది అత్తయ్య. పోనీ అత్తయ్యా! మేం కానిపనులు చేయటంలేదు. ఎవరి కొంపకీ నిప్పంటించటం లేదు. ఎవరి పరువు తీయటంలేదు. ఇది మా యిష్టం నీ కెందుకు?”

“అయ్యో! అయ్యో! పెద్ద ముండని పట్టుకుని ఎన్ని మాటలడుగుతున్నా రే” సూరమ్మ రాగం తీసింది.

పరిస్థితి శ్రుతిమించి రాగాన పడుతున్నదని గ్రహించింది సరస్వతి. లేచి వెళ్ళి అందరి కాళ్లకీ పసుపురాసి, గంధం వూసి బొట్లు పెట్టింది. కనకదుర్గ పండు తాంబూలం చిమ్మిడిముద్దా తెచ్చి అందరికీ ఇచ్చింది.

కొందరు సూరమ్మ వైపు—మరి కొందరు త్రిపుర సుందరివైపు మాట్లాడుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు. చాలామంది మనసులకి శారద వితంతువు అనుకోనటమే బాధగా అనిపించింది.

అందరు వెళ్ళిపోగానే శారద దగ్గరకొచ్చింది లలితమ్మ. మొహాన బొట్టు తుడిపేసి, జడలో పూలు లాగి నేలకేసి కొట్టింది. ఆ చెంపా ఈ చెంపా వాయింఛటం మొదలు పెట్టింది.

“పాపిష్టిదానా! — నువ్వు పుట్టినప్పడే పోయినా బావుండేదికదే... అందరిలో తలవంపులు తెస్తావా? ఆ సూరమ్మ నోరసలే మంచిదికాదు. ఇక వూరు వాడా ఏకం చేస్తుంది. ఈ సంగతి వింటే ఆయన తలెత్తుకొని బజారులో తిరగలేదా?” అపరకాళిలా విజృంభించిన లలితమ్మని మంజుల తీపురసుందరి బలవంతాన ఇవతలికి లాగారు. శారద దుఃఖం ఆపుకోలేక గదిలోకి వెళ్ళి తలుపులేసుకుంది.

“నీకేమన్నా పిచ్చి పట్టించా ఏమే? ఎందుకుదాన్నట్లా చంపుకుతిన్నావ్?” మంజుల కోపం పట్టలేక తల్లికి ఎదురు తిరిగింది. మరుక్షణం మంజుల చెంపలు ఛెళ్లు మన్నాయి.

అంతవరకూ డాబామీద కూర్చున్న మధుసూదనం కిందకి దిగొచ్చాడు ఈగోలవిని. “మీరు చేసిందేవిశే? అది వద్దో మ్రోరో అంటున్నా వినకుండా సింగారి స్తిరి. ఈ చావు దెబ్బలు తింటానికేనా? మీ సంస్కారాలు, ప్రయోగాలు దానిమీద చెయ్యకండి. ఇవన్నీ వినటానికీ రాయడానికీ బాగానేఉంటాయి ఛీ! సుందరీ—నీ కనలు బద్ధిలేదే... పోయి చూడండి తలుపేసుకుని అదేం చేస్తున్నదో” కనకదుర్గ చెల్లెళ్ళిదగ్గర తిట్టేసింది బాధలో! శారద ఏం అఘాయిత్యం చేస్తుందోనని భయమేసింది. చటుక్కున కర్తవ్యం స్ఫురించిన

వాడిలా మధుసూదనం గదిముందుకు పరిగెత్తాడు. “శారదా తలుపు తియ్యమ్మ” అని పిలిచాడు సమాధానం రాలేదు.. గదిలో స్త్రీలు లాగిన చప్పుడు వినిపించింది.

సరస్వతి దొడ్డివాకిలి గుండా వెళ్ళి కిటికీలోనుంచి చూసింది. మాలానికి చీర వేసి ఉచ్చు తయారు చేస్తున్నది శారద. ఆమె ముఖంలో భయంకరమైన నిర్ణయం తాల్పాకు ధృఢ చిహ్నం! ఆమెకి గుండె గుభేలుమంది.

“అమ్మ బాబోయ్! అక్కయ్య ఉరిపోసుంటున్నదే... బావా—తలుపులు పగలగొట్టు. అయ్యో! ఇవ్వాలేచి ఎవరి మొహం చూశావే” సరస్వతి ఆపుకోలేని ఉద్వేగంతో ఏడుస్తోంది.

అందరికీ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. మంజుల తలుపులు బలంగా బాదుతూ “అక్కయ్యా అంతపని చెయ్యకు—రా తలుపులు తియ్యి” అని హృదయ విదారకంగా ఏడుస్తోంది; అందరూ కలసి బలంగా తలుపులు బాదుతూనే ఉన్నారు.

బజారుకెళ్ళిన కాళిదాసు రానే వచ్చాడు. ఇంట్లో గొడ గోళం చూసి అతనికి కంగారు పుట్టింది, కాబూ చేతులు ఆడలేదు. చిన్నది వసుధ ఏడుస్తూ సంగతంతా అన్నకి చెప్పింది. కాళిదాసుకి ఆవేశం వస్తే ఆగదు. అపరవీరభద్రుడిలా విజృంభించాడు. కత్తి తీసుకుని కిటికీ దగ్గరికి పరిగెత్తాడు. ముడి కంఠానికి బిగించుకొ బోతున్న శారద

తమ్ముడిగొంతు విని త్రుళ్ళిపడి చూసింది. వంశానికి ఒక్కగా
నొక్కడని తమ్ముడంటే ఆమెకి చాలా ప్రేమ.

“అక్కయ్యా! నువ్వు తలుపుతీసి బయటికి రాకపోతే
ఈ కత్తి—పళ్ళుకోసుకునేదెనా—పదునుగానే ఉంది.—
నా గుండెల్లోకి దిగుతుంది. ఇక ఈ వంశానికి మోక్షం
లేదు తరవాత నీ ఇష్టం—” ఆ గొంతులో స్థిరనిర్ణయం
శారదని ముందుకు సాగనివ్వలేదు.

మరుక్షణం తలుపులు తెరుచుకుని బయటి కొచ్చింది
శారద.

“అయ్యా! నా తల్లి—ఎంత పనిచేశావే—పాపిష్టి
దాన్ని నా చేతులు విరిగిపోను—ఎన్ని దెబ్బలు కొట్టానే”
కోకాలు తీసింది లలితమ్మ.

“ఇంక ఊరుకోండి అత్తయ్యగారూ—వయసొచ్చిన
పిల్లల్ని అంతలేసి మాటలంటే వాళ్ళ మనసు గాయ
పడుతూ?”

“నిజమే నాయనే—నా బంగారు తండ్రి సమయానికి
దేవుడల్ల వచ్చి అక్కని రక్షించుకున్నాడు—”

“ఇక చాల్లే నోర్ముసుకో—ఏ దొచ్చినా పట్టలేం
నీతో” కాళిదాసు తల్లిని కసురుకుని శారదవైపు తిరిగాడు.
కత్తి ఇంకా అతని చేతిలోనే ఉంది.

“ఆ కత్తి ఇంక అవతల పారెయ్యరా—” భయంగా

చూసింది శారద. జ్యోతి తడుముకుంటూ వచ్చి శారదని కాగిలించుకుంది. “నన్నేంచేసి పోదామనుకున్నావే— నా కళ్లు లేకపోయినా—నీ కళ్ళతో ఈ లోకాన్ని చూసుకుని బతుకుతున్నావే”—జ్యోతికి దుఃఖం ఆగటం లేదు.

“అందుకే—మీ ఇద్దరూ—ఇలాటి పిచ్చి వేషాలు ఇంకోసారి వెయ్యనని ఒట్టయ్యండి—” కాళిదాసు గొంతు కఠినంగా ఉంది. ఆ కఠిన త్వంలో అంతులేని సోదరప్రేమ.

“నేనేం చేశానురా—” చిక్కమొగంవేసుకుని అడిగింది జ్యోతి.

“అప్పుడప్పుడూ నువ్వు అంటావుగా” ఈ కళ్ళ బదులు నా ప్రాణాలు పోయినా బావుండేదని ఆపాట ఇంకోసారి పాడే వంటే ఊరుకోను—” అలాగేలే అంటూ బుద్ధిగా తలూపింది.

“శభాష్! బామ్మగీ—మొత్తానికి హీరో ననిపించుకున్నావ్!” మధుసూదనం కాళిదాసు భుజాల చుట్టూ ఆప్యాయంగా చేతులు వేశాడు.

ఆగాలివాన అంతటితో ఆగినా, జానకిరామయ్య హృదయంలో దాని తాల్ూకు భీభత్సం మిగిలిపోయే ఉంది.

ఎవరితోనూ నిమిత్తం లేనట్లు కాల పురుషుడు కాల చక్రాన్ని గిరగిరా తిప్పేస్తూనే ఉన్నాడు. ఋతువులూ వత్సరాలు మారినట్లే మనుషుల మనసుల్లో మార్పులు వస్తూనే ఉన్నాయి.

శారదభాషా ప్రవీణ పాపై ట్రయినింగు పూర్తి చేసి ఆ పూళ్ళోనే ఒక మునిసిపల్ హైస్కూల్లో టీచరుగా పని చేస్తుంది. కాళిదాసు బి. ఏ. పూర్తిచేసి హైదరాబాదులో ఏదో ప్రయివేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. సరసర్వతిచదువు హైస్కూల్ లో తోనే ఆగిపోయింది. ఇంటివద్దగే ఉండి సరస్కృతం చదువుతున్నది.

మంజుల బి. ఏ లో చేరింది. డాక్టరుకావాలని కలలు కని పి. యు. సి. పైనున్న గ్రూపు తీసుకున్నా, ఆ ఆశలు ఫలించవని కుటుంబ పరిస్థితులు గమనించి అర్థం చేసుకున్నది. జ్యోతి కళాధర్ తన జీవితాన్ని వెలిగిస్తాడని కలలు కంటు

న్నది. శారద కృష్ణమోహన్ రాకకోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నది.

జానకిరామయ్య కుమార్తెల కలలు పండించాలని నిరంతరం శ్రమిస్తూనే ఉన్నాడు.

సరస్వతిని చూడటానికి వచ్చిన ప్రతివాళ్లు మంజుల నయితే చేసుకుంటామని ఉత్తరాలు రాసేవారు. ఇద్దరు ముగ్గురయితే పదివేలిస్తామని ముందు మాటిస్తేగానీ పెళ్ళి చూపులకిగూడా రామని ఇచ్చితంగా చెప్పేశారు. సరస్వతిని ఎలా గట్టెక్కించాలా అని ఆయన ఆలోచనలతో సతమత మవుతుంటే కృష్ణమోహన్ తల్లిరాసిన లెటర్ ఆయన్ని మరింత బాధించింది.

జానకిరామయ్య అన్నయ్యకు నమస్కరించి వ్రాయు నది, కృష్ణమోహన్ శారదని చేసుకుంటానని మొండికేస్తు న్నాడు. వాళ్లిద్దరు ఒక ఈడువాళ్లు బాగుండదని అప్పట్లో అనుకున్నాం గదా! ఇప్పుడవేవీ లెక్కచేసేస్థితిలో లేడు వీడు. “పిచ్చి కదిరింది రోకలి తలకి చుట్టండి” అన్నట్లుంది వీడి స్థితి.

అన్నయ్యా! నువ్వయినా వాడికి నచ్చ చెప్పక పోయావా? తల చెడిన పిల్లని చేసుకుంటే రేపు మేం నలుగురిలో ఎలా తలెత్తుకు తిరగ్గలం? మా పిల్లలకి పెళ్ళిళ్ళు ఎలా అవుతాయి? నాకూ ఆడపిల్లలు ఉన్నారు కదా! ఆలో చించు. మీ బావగారు నా మీద మండి పడుతున్నారు. ఈ పెళ్ళి చేసుకుంటే నాకూ వాడికీ సంబంధం లేనట్లు అని

రంకేస్తున్నారు ఇంట్లో. వీళ్ళిద్దరి మధ్య నేను సలిగి ఛస్తున్నాను. నెల్లూరు నుంచి వచ్చిన సంబంధం మంచిది ' వాళ్ళు బాగా వున్న వాళ్ళు పదివేలు కట్టమిచ్చి లాంచనాలు జరుపుతారట నువ్వు వాడికి ఎలాగై నా నచ్చ చెప్ప నీ మేలు ఈ జన్మలో మర్చిపోను. నీ మీద కొండంత ఆశ పెట్టుకున్నాను. ఏం చేస్తావో నీ ఇష్టం.

చెల్లెలు

సుశీల

ఆ లెటర్ చదివి కర్తవ్యం తెలియనివానిలా అలాగే చూస్తుండిపోయారు.

అదే సమయంలో కృష్ణమోహన్ రాసిన లెటర్ ని తన్మయత్వంతో చదువుకుంటుంది శారద.

ఒకే సమస్యకి రెండువైపులా పదును-ఒక వైపుచల్లని మల్లెలు-మరోవైపు సమస్యల బాణాలు అదే సృష్టిలోని విచిత్రం.

మంజులని కూర్చోబెట్టుకుని వ్యాకరణం చెబుతున్నారని జానకిరామయ్య. లోపల గదిలో కూర్చుని వీణ వాయించుకుంటోంది జ్యోతి. శారద కాంపోజిషన్ పుస్తకాలు దిద్దుతూ ఆలోచనలోకి జారిపోయింది.

అంతక్రితంలోజే కళాధర్ వచ్చి ఓ వార్త చెప్పి వెళ్ళాడు జ్యోతికి. అప్పటినుంచీ ఆమె మనసు మల్లెపూల నావమీద తేలిపోతూ, పారిజాత సుమసారభాలతో ఊసులాడుతుంది. శారదతో చెప్పాలా? నద్దా? అని సంశయం? అసలిది జరుగుతుందా? తన జీవితంలో వెలుగు వెన్నెలకుదుస్తుందా అని భయం? ఆత్మత.

ఆ సాయంత్రం జ్యోతి డాబామీద కూర్చుని మల్లెలూమాల కడుతుంది. ఆమె మనసు అందాలు పొంగిపోయే సంధ్యాకాలాన్ని ఊహించుకుంటోంది. మల్లెపూలు ఎవరో అందిస్తున్నారు. చటుక్కున ఆగిపోయి ఆ చేయి పట్టుకుంది. బలమైన చేయి, ఆ స్పర్శకి వణ్ణు ర్దులుమంది. “నువ్వా

కళా! ఎప్పుడొచ్చావు?” అంది ఆనందంకెరటంలా గొంతులో ఎగిసిపడుతుండగా.

“ఇప్పుడే జ్యోతీ! శిల్పసుందరిలా నీవు అందంగా, సున్నితంగా కదులుతున్న నీ వేళ్ళు... భావలోకాల్లో తేలి పోతున్న నీ కళ్ళు—”

“ఊమ్! కవిత్వం వచ్చేస్తుంది అబ్బాయిగారికి? ఇంతకీ విశేషం ఏమిటో?”

“విశేషమే మరి—నోరు తెరు ఏదీ...” అలాఅంటూ తను తెచ్చిన లడ్డు తుంచి ఆమె నోటిలో పెట్టాడు.

“ఏమిటి ఇంతకీ గుడ్ న్యూస్?”

“ఊ! చెప్పేస్తున్నాను—నాకు ఉద్యోగం వచ్చేసింది”

“ఎక్కడ?”

“హైదరాబాదులో—”

“నిజంగానా?” అతని చేతులు స్నేహపూరితంగా తాకింది. ఆ స్పర్శ ఎంతో ధైర్యంగా హాయిగా నిశ్చింతగా ఉంది—

“నిజం జ్యోతీ! ఇహ ఇలా కలలు కంటూ గడపాల్సిన అవసరం లేదు—నా స్వప్న రాణిని రోజూ నా కౌగిలిలో...నా కన్నుల చెరలో...”

“హుమ్...గట్టిగా అరవకండి—ఎవరయినా వస్తారు

పక్కింటి సూరమ్మ త చూసిందంటే... అందరికీ ప్రచారం చేసేస్తుంది?" నెమ్మదిగా భయంగా అంది.

“ఇక ఎవరికీ భయపడాల్సిన అవసరం లేదు... నాన్న గారికి ఒప్పించేను, మన పెళ్ళికి మంచిరోజు చూసుకుని వస్తామన్నాడు మీ ఇంటికి మాట్లాట్టానికి.”

“ఇదంతా నిజమేనా? కలా?” సందేహం ఆమె గొంతులో.

“ముమ్మాటికీ నిజం జ్యోతి!... అయితే కొన్ని షరతులు పెట్టింది మా అమ్మ. వాటికి మీ వాళ్ళు ఒప్పుకోవాలి. ఒప్పుకోకపోయినా ఆగదనుకో—నీకు తెలుసుగా నా పట్టుదల సంగతి. జీవితాంతం ఇలా ఉండిపోమ్మన్నా ఉంటానుగానీ జ్యోతి లేని ఈ బ్రతుకు?”

“కథా! నీ కెందుకీ గుడ్డిదానిమీద ఇంత అనురాగం”

“ఎందుకంటే ఏం చెప్పేది? అదో అవ్యక్తమైనతీయని భావన—మరెవరి సన్నిధిలో స్పందించని ఈ హృదయం... నీ ముందు మధుర గీతాలు పాడుతుంది. అప్పుడే విచ్చిన పూవుల్లో నీ అందమైన నవ్వు లీలగా తోచి నన్ను పిచ్చి వాడ్ని చేస్తుంది. ఎందుకు? ఏమిటి? అనే ప్రశ్నలకి సమాధానం లేదు.”

ఆమె కొంచెం సేపు మృదునంగా కూర్చుండిపోయింది. అతని మాటల్లోని మాధుర్యాన్ని మనసులోని మమతని మృదునంగా తన గుండెలలో నింపుకుంటున్న దానిలా ఉండిపోయాడు.

“నువ్వు నిజంగా నా కోసం ఇంత ఆరాటపడుతున్నావనుకోలేదు. ఈ గుడ్డిదాన్ని చేసుకుని ఏం సుఖపడదామనుకుంటున్నావ్?” బాధగా అంది.

ఆమె మొహాన్ని తన చేతులలోకి తీసుకుని అందమైన కనురెప్పలమీద మృదువుగా చుంబించాడు ఆమె ప్రశ్నకి సమాధానంగా. ఆమె తలని ఆప్యాయంగా నిమురుతూ “కష్టమైనా, సుఖమైనా అది నాకు స్వర్గతుల్యం జ్యోతీ! నువ్వు నాకు కావాలి అంతకుమించి నేనేమీ ఆలోచించలేదు. ఇంకేం సుఖాలు అక్కర్లేదు.”

“నీ వసుకున్నట్లు నాకు చూపు రాకపోతే యేం చేస్తావ్?” హఠాత్ గా అడిగింది.

“ఏం చేయను! నా ప్రణయ దేవతని పదిలంగా! నా గుండెలో దాచుకుంటాను. ఇంకా సుకుమారంగా అపురూపంగా చూసుకుంటాను.” ఆవేశంగా అన్నాడు.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది ఆమె.

“ఇంతకీ మీ అమ్మగారేమన్నారో చెప్పావుకాదూ?” కొంచెం సేపాగి అంది.

“నువ్వు అపార్థం చేసుకోనంటే చెబుతాను.”

“ఫరవాలేదు చెప్ప?”

“కొన్నాళ్ళు శారదగారు మనతో ఉంటే బాగుంటుంది?”

“అదెలా కుదురుతుంది?” కంగారుగా అంది.

“తప్పదు జ్యోతీ! నేను ఆఫీస్ కెళ్ళిపోతేనిన్ను చూసు కోటానికెవరయినా కావాలికదా.”

“నిజమే...” తల వంచుకుని ఆలోచనలో పడిపోయింది. ఇంతలో మంజుల గబ గబా పైకి వచ్చింది. “కళాధర్ గారూ! నాన్నగారొస్తున్నారు మీ రొచ్చి కింద కూర్చోండి” ఆ మాట వింటూనే అతను కంగారుగా లేచి కిందకి దిగి వచ్చేశాడు.

కళాధర్ వినిపించిన చల్లని మాటని అతని ప్రవర్తనని తలుచుకుంటుంటే ఆమెకు హాయిగా ఉంది. వీణ పక్కన పెట్టేసి వచ్చి శారదపక్కన కూర్చుంది. “ఏం జ్యోతీ! అయిపోయిందా సాధన?”

“ఆఁ అయిపోయింది. గానీ... నే నొకటి అడుగుతాను ఏమనుకోకుండా చెప్తావా అక్కా?”

“ఏమిటే ఇవ్వాలి కొత్తగా అడుగుతున్నావ్?” పుస్తకం మూసేస్తూ అడిగింది.

“ఘాహుఁ అదికాదులే... నువ్వు చెపుతానంటేనే అడుగుతాను... అది ఒక చిక్కు సమస్య అందుకే.”

“ఏమిటో అడుగు... అసలు సంగతి తెలిస్తే గదా నాకు?”

“ఏం లేదు... నాకు... నాకు...”

“ఏవిటా నంగి మాటలు...సరిగ్గా అడుగు నా దగ్గర భయమేమిటే నీకు?”

“ఏం లేదక్కా! ఒకవేళ నాకు చూపు రాదనుకో అప్పుడు నువ్వు నాకు...జీవితాంతం...”

చెల్లెలి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని ఆప్యాయంగా నిమిరింది శారద. “పిచ్చిదానా! ఒకవేళ అలా జరిగితే... అదే భగవన్నిర్ణయమైతే... నేను జీవితాంతం నీకు నీడగా తోడుగా ఉంటాను సరేనా? ఇంతకీ ఎందుకొచ్చిందా సందేహం?”

“నేను స్వార్థంకొద్దీ ఇలా అడుగుతున్నా కదా?”

“ఛ! అవేం మాటలు జ్యోతి...నీ జీవితం సంతోషంగా ఉండడానికి నేనేం చెయ్యటానికికై నా సిద్ధమే”-ఆమె గొంతులో నిండుగా చెల్లెలిమీద ప్రేమ తొణికిసలాడింది.

“ఇంతకీ నిన్న కళాధర్ వచ్చాడు కదా...విశేషాలు చెప్పలేదు నాతో”...చనువుగా జ్యోతి వీపు నిమిరింది.

కళాధర్ చెప్పిన విషయాలన్నీ అక్కతో చెప్పి స్నిగుతో పరవశించి పోయింది జ్యోతి! “జ్యోతీ! నీ జీవితం కళ కళలాడటానికి నాప్రాణం ఇమ్మన్నా ఇస్తానే!” పట్టరాని ప్రేమతో చెల్లెలిని కౌగిలించుకుంది శారద.

“ఛ! అవేంమాటలు అక్కా! నాకోసం నువ్విలా మోడుగా ఉండిపోతానంటే నే ఒప్పుకుంటానా? నాకు కళ్ళు

వస్తే నేను చూడాలనుకునే మొదటి దృశ్యం ఏమిటో తెలుసా?—”

జ్యోతి ఏం చెబుతుందోనని ఊపిరి బిగబట్టి వింటోంది. “నీదివ్య మంగళ స్వరూపం! నిన్నూ కృష్ణమోహన్ బావనీ పక్క పక్కనే—ఆదిదంపతుల్లా చూసి—”

“జ్యోతీ! నిజంగా అలా జరుగుందంటావా?”

“తప్పకుండా అక్కా! నీ మనసులో అమృతం ఉంది నీ కళ్ళల్లో అనురాగపు వెల్లువ వుంది. నేను మనస్ఫూర్తిగా కోరుకునే ఈ కోరిక తప్పక నెరవేరుతుంది—నిజంగా నా కలల నిండుగా—నీ మోహన రూపమే అక్కా—”

జ్యోతి ప్రేమగా శారదని కౌగిలించుకుంది. అప్పడే గదిలో కొచ్చిన మంజుల అక్కల అన్యోన్యత చూసి సంతోష పడింది. కానీ—తండ్రి మధన పడుతున్న సమస్య ఆమె మనసులోనూ ముల్లులా గుచ్చుకుంటూ నే ఉంది.

ఈ కష్టాలనేవి కొండల్లా బరువుగా వచ్చి, మబ్బల్లా హాయిగా తేలి పోతాయి. అన్నాడో మహాకవి! జీవితంలో అలా జరిగితే ఎంత బావుంటుంది?

నిత్యం జరిగే ఈ జీవన సంగ్రామంలో ఎన్ని జీవితాలు నలిగి పోతేనో; మరెన్నో హృదయాలు పగిలి పోతేనో—కొన్ని జీవితాలు వికసించేది?—గడ్డిపరకకు జన్మ ఇవ్వడానికి పుడమితల్లి ఎంత శ్రమ పడాలో—ఒక సమస్య పరిష్కారానికి ఒక హృదయమూ అంతగా వ్యధ చెందాలి?

కళాధర్ తండ్రి మధ్య నర్తని పంపించాడు జానకి రామయ్య దగ్గరికి. ఆ మధ్యవర్తి చెప్పిన మాటలు, అందించిన సందేశం విని స్థాణువులా కూర్చుండి పోయారాయన.

మధ్యవర్తిగా వచ్చిన సుందర రామయ్యని కాఫీ ఫల హారాలతో సత్కరించింది లలితమ్మ. ఏ విషయమూ ఆలోచించి చెబుతానని చేతులు జోడించారు జానకి రామయ్య.

“బాగా ఆలాచించండి జానకి రామయ్యగారూ! గుడ్డి పిల్లకి పెళ్ళికావటం ఎంత కష్టం? అతడేదో మోజుకొద్దీ చేసుకుంటా నంటున్నాడు. ఇహ వాడిమాట కాదనలేక తల్లి దండ్రులు ఊఁ అన్నారు. నిజంగా మీరు—ముఖ్యంగా అమ్మాయి అదృష్టవంతురాలు—అయిదువేలు కట్నం—మీకు కొంచెం ఎక్కువే అనుకోండి—తప్పదు మరి—ఆడ పిల్లలను కన్నాక—ఎలాగో తంటాలు పడండి మరి? మీరు కాదంటే వాళ్లకి పదివేల దాకా ఇచ్చే వాళ్ళున్నారు—

ఇదంతా అబ్బాయి పట్టుదల—మరి నే వస్తా!”...అంటూ సెలవు తీసుకున్నాడు పెద్దమనిషి.

లలితమ్మ గుమ్మానికెదురుగా కూర్చుని ఆలోచనలో మునిగి పోయింది. జానకి రామయ్య బరువెక్కిన హృదయంతో కళ్ళు మూసుకున్నారు. ఇంట్లో వాతావరణం చాలా గంభీరంగా మారిపోయింది. ఎవరూ ఆయన్ని పలక రించటానికి సాహసించలేదు.

ఆయన మనసులో ఒకటే హోరు—అయిదు వేలు—పైగా లాంఛనాలు—మొన్న సరస్వతిని చూడడానికి వచ్చినవాళ్ళు అయిదు వేలు అడిగారు—పదివేలిస్తే శారదని చేసుకోటానికి కృష్ణమోహన్ తల్లి సుశీలమ్మ సుముఖంగా ఉండని—ఎవరో మధ్యవర్తి చెప్పగా విన్నారాయన—

ఇన్ని వేలు ఎక్కణ్ణుంచి తేవటం? ఈ ఆడపిల్లల్ని ఎలా గడపదాటించటం?

సరస్వతికి చూసిన సంబంధాల్లో గ్రాడ్యు యేట్స్ ని వేళ్ల మీద లెక్క పెట్టవచ్చు. అటు వంటి పరిస్థితుల్లో మంజుల బి. ఏ. చదువుతోంది. ఆమెకి ఏ ఎమ్మె వాణ్ణో తేవాలి? తనకు సాధ్యమౌతుందా? ఈ సమస్యలవలయానికి అంతం లేదా? ఆడపిల్లల తండ్రి అంతరంగంలోని ఆవేదన అర్థం చేసుకోటానికి ఒక్కరూ ముందుకు రారా?

పోయిన చోటల్లా—అతగాడికో చెల్లెల్లా—ఆ చెల్లెలి కోసం ఇతను కట్నం అడుగుతాడు. ఈ చెల్లెల్నిచ్చిన అతని కింకో చెల్లెలు—ఆమె పెళ్ళికి కట్నం? ఈ గొలుసు ఆగే

దెక్కడ? ఈ చక్రభ్రమణం ఆగేదెప్పుడు? ఆయన మనసు ఆలోచనలభారంతో అలిసి పోయింది. శారద వచ్చి “మంచి నీళ్ళు నాన్నగారూ?” అనే వరకూ ఆయన ఈ లోకంలోకి రాలేక పోయారు.

“ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు?” లలితమ్మ నీరసంగా అడిగింది.

“ఏముంది అప్పచేయటమే”-చిత్రంగా నవ్వారు

“దేనికి నాన్నగారూ అప్పు!” శారద భయపడుతూ అడిగింది.

“జ్యోతికి కట్నం ఇవ్వాలమ్మా-అయిదు వేలు-పెళ్ళికి ఎంతలేదన్నా అయిదు వేలవుతుంది. ఆపైన ఆపరేషన్ ఖర్చులు మనమే భరించాలి” సాలోచనగా కుమార్తె ముఖం లోకి చూశారు.

“ఎంత ఖర్చయినా ఫరవాలేదు. దాని జీవితం బాగు పడుతుంది అది చాలు మనకు-”

“నిజమేనమ్మా-ఉన్నదంతా ఈ ఒక్క పిల్లకీ ఖర్చు చేస్తే-తక్కిన వాళ్లగతి? ఒక్కగా నొక్కడు వాడికేం మిగిలేది?” ఆయన ముఖంలో ఆవేదన.

నిప్పరవ్వల్లా తగిలాయా మాటలు శారద హృదయానికి కొంచెం సేపు ఆలోచించింది.

“నా సగలు అమ్మండి నాన్నగారూ-నేనూ బేంక్ లో

వేసింది రెండువేల దాకా ఉంది. నెమ్మదిగా అంది.

ఇద్దరూ తెల్లజోయి ఆమె వంక చూశారు. “ఆన గలు-డబ్బు- నీ భవిష్యత్తుకమ్మా-” బరువుగా అన్నారు.

“నాకు భవిష్యత్తేవిటి? మంచో-చెడో-నా జీవితం ఇలా అయిపోయింది. దాన్ని గురించి ఆలోచించకండి ముందు జరగాల్సినవి చూడండి. నేను మగపిల్లాడినై ఉంటే ఈ బాధ్యతంతా నాదేగదా?!”

శారదకిన్ని మాటలొచ్చునని లలితమ్మ ఎప్పుడూ ఊహించలేదు.

ఆయనలో ఘర్షణ ప్రారంభమైంది. చాలాసేపు ఆలోచించిన మీదట ఒక స్థిరనిశ్చయానికొచ్చారు. “లలితా నత్తెనపల్లిలో ఉన్న ఇల్లమ్మేస్తాను.” అన్నారు. అలా అంటున్నప్పుడు ఆయన గొంతు తడబడింది.

ఉలిక్కిపడి చూసిందామె. “మగపిల్లవాడు వాడి కేమీ మిగల్చరా?” నిష్ఠూరంగా అంది.

“నాన్న గారూ! నా మాట వినండి. ఇల్లు అమ్మద్దు. అది తమ్ముడికుండనివ్వండి. ఈ నగలతో”

“శారదా!” ...కోపంగా చూసారాయన. “ఇంకో సారి నాముందు ఇలా మాట్లాడకు. మీ పెళ్ళిళ్ళు చేయ లేనంత అసమర్థుణ్ణి కాదమ్మా” ఎర్రబడ్డ ఆయన కళ్ళలో అప్రయత్నంగా నీళ్ళు తిరిగాయి.

12

సాయం పంధ్యని తనివితీరా చూస్తూ డాబా మీద
వెల్లకిలా పడుకున్నాడు జానకి రామయ్య. కరివేపాకు చెట్టు
మీద కాకి ఒకటే గోల చేస్తోంది పడిపోయిన గూడుచూసు
కుని. డాబామీదకి ఎగ్గబాకిన మాలతీ లత గుత్తులు గుత్తు
లుగా విరబూసి మధుర పరిమళాలు నలువైపులా వెదజల్లు
తోంది. కొంగలు బారులు తీరి ఆకాశాన ఎగురుతున్నాయి,
జేవకాంతలు ధరించిన మల్లె మాలలు కిందకి జారుతున్నట్లు!

జ్యోతిర్జ్ఞయి వివాహం కావటంతో ఆయనకి కొం
డంతబరువు తగ్గిందనుంచి దింపినట్లయింది. ఇల్లులమ్మెయూ
లొచ్చిందే అన్నబాధ మనసులో పీకుతున్నా, జ్యోతి
మొహంలో వెలుగుతున్న అపూర్వమైన ఆనందతరంగాల్ని
చూశాక బాధ మరచి పోగలిగారు.

చెల్లెలికితోడు ఉండాలని కొన్నాళ్ళు. సెలవు పెట్టి
వెళ్ళింది శారద జ్యోతితో హైదరాబాదు. ఆ ఇద్దరూ వెళ్ళి
పోయాక ఇల్లంతా శూన్యం అనిపించింది ఆ దంపతులకి.

బోసిగా బావురుమంటున్న యిల్లు చూస్తుంటే. ఏడుపోస్తోంది మంజులకి. శారద వెళ్ళిపోవటంతో చేయిపడిపోయినట్లుగా ఉంది లలితమ్మకి. ప్రతి పనిలోనూ శారదే గుర్తుకు వచ్చేది. ఆమెకి దుఃఖం ఆగటంతేదు ఈరోజు. భర్తకి చెప్పుకోవా లన్నా ఆయన గంభీరంగా వుండటం చూసి ఏం మాట్లాడ లేక పోయింది.

మంజుల కాలేజినుంచి వచ్చి మొహం కడుక్కుని తండ్రికెదురుగా కూర్చుంది. ఇవాళ కాలేజిలో ఏం జరిగిందో తెలుసా నాన్నగారూ!” అంటూ ఉత్సాహంగా కబుర్లు మొదలుపెట్టింది.

“ఇంతాలస్యం అయిందేం డి బేటులో పాల్గొన్నావా?” అడిగారాయన.

“అవును నాన్నగారూ! వర్ణాంతర వివాహాల మీద చర్చ! చాలాబాగా జరిగింది. మా క్లాసులో నలుగురు మాట్లాడారు. మీరు రాలేదే?”

“తలనొప్పిగా వుండి వచ్చేశాను. నువ్వు మాట్లాడావా మరి?”

“ఆఁ” అంది ఉత్సాహంగా.

“వర్ణాంతర వివాహాలు చెయ్యమన్నావా మరి?” నవ్వుతూ చూశారు కూతురివంక.

“లక్షణంగా నాన్నా!” ఆమె గారాబం ఎక్కువైన వుడు నాన్నా అని పిలుస్తుంటుంది.

“మీలాగా నాకూ ఇంతమంది ఆడపిల్లలుంటే... నచ్చినవాడైతే సరే... ఏ కులం వాడికైనా ఇచ్చిచేసేదాన్ని” — ఉత్సాహంగా అంది.

ఆయన మొహం గంభీరంగా మారిపోవటం గమనించని ఆమె తన ధోరణిలో చెప్పుకు పోతోంది.

“నిజానికి మన పూర్వీకులే మంచి మంచి సంస్కృత శ్రీమో అనిపిస్తుంది ప్రేమ కలిగిందే చాలని... పరాశరుడు మత్స్య గంధిని టెంపరరీగా అయినా చేసుకున్నాడా? — జాతి కాకపోయినా ... అర్జునుడు డిలూచిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడా? — మనం కొన్ని చాదస్తాలు వదిలి పెడితే గానీ — ముందుకు పోలేం.”

“ఆఁ చాలుగానీ — కిందకుపోయి కొంచెం కాఫీ తీసుకురా తలనొప్పిగారు వుంది” — ఎర్రబడిన ఆయన మొహంలోని భావాలేవిటో సరిగా కనిపెట్టలేక పోయింది మంజుల.

మాసంగా కిందకెళ్ళి కాఫీ తీసుకొచ్చి తండ్రికిచ్చింది.

“ఎంతసేపటికీ యీ అతివాగుడేనా? చదువు సక్రమంగా సాగిస్తున్నావా లేదా? ఆలోచనలు ఇలా ప్రవహించేలా చేసావంటే మనసు నీ అదుపులో వుండదు. ఇలాటి విషయాలన్నీ తేలిగ్గాతీసుకోవాలిగానీ... సీరియస్ గా ఆలోచించకూడదు” కాఫీ గ్లాసు మంజుల చేతికిస్తూ హితోపదేశం చేస్తున్నట్లు చెప్పారు.

తండ్రి ఇంత హఠాత్తుగా ఎందుకు మారిపోయాడో అర్థంకాక తికమక పడిపోయిందామె మనసు.

13

హైదరాబాదునుంచి కాళిదాసు వచ్చాడు. అక్కడ నుంచి బోలెడు కబుర్లు మోసుకొచ్చాడు. మంజుల సరస్వతి వసుధ అన్నగారి చుట్టూచేరి, హైదరాబాదు విశేషాలు, జ్యోతి కాపురం గురించి బావగారి మంచితనం గురించి అడిగి చెప్పించు కుంటున్నారు.

లలితమ్మ వంటింట్లో నుంచి పని ముగించుకుని వచ్చి చేతులు తుడుచుకుంటూ వాళ్ళ ఎదురుగా కూచుంది.

ఈ మధ్య జ్యోతి అత్తగారు హైదరాబాదు వచ్చిందటగా, ఆవిడొచ్చినపుడు నువ్వెళ్ళావా? అడిగింది కొడుకు మొహంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ.

వియ్యపురాలు పెళ్ళిలో అన్న సూటిపోటీ మాటలు ఆవిడింకా మర్చిపోలేక పోయింది. “మా వాడు ఊరి— ఇడయి పోతున్నాడు గానీ—లేకపోతే పదివేలు కట్నం గుమ్మరించే వాళ్ళు—ఏం ఖర్చు చెప్పండి? ఈ గుడ్డిదాన్ని చేసుకొవాలని—అంతా విచిత్రమమ్మా—లలాట లిఖితం”—

అంటూ నుదురు కొట్టుకుంది. చుట్టూ చేరిన ఆడంగులు బోలెడు సానుభూతి కురిపించారు ఆవిడమీద. అటూ ఇటూ పనిమీద తిరుగుతున్న లలితమ్మ చెవిన ఈ మాటలు పడనే పడ్డాయి. మనసు చివుక్కుమనిపించింది.

అ తగారికి పెట్టినచీర బాగాలేదని నలుగుడు మొదలు పెట్టింది జ్యోతి అ తగారు మంగమ్మ. అప్పటి కప్పుడు జానకిరామయ్య ఉరుకులు పరుగులమీద బజారెళ్ళి ధర్మవరం పట్టుచీర తీసుకొచ్చారు. అది చూశాకగానీ ఆవిడ ముఖం వికసించలేదు.

ఆడపడుచులు చిన్నగా అలక సాగించబోయారు గానీ కళాధర్ సాగనివ్వలేదు.

“రేపు మీరూ—ఇంకో ఇంటికి పోవాలి—మనకు ఇట్లాంటిబాధ తప్పదు—ఏవో మూర్ఖపు ఆచారాలు పట్టుకుని చదువూ సంస్కారం ఉన్న మనంకూడా ఇలా ప్రవర్తిస్తే ఎలా?” అని మెత్తగా మందలిస్తూ చెల్లెళ్ళకి సర్ది చెప్పాడు.

మాటకిముందు “గుడ్డిపిల్ల, గుడ్డిపిల్ల” అంటూ ఆవిడ ఎత్తిపొడవటం భరించలేకపోయింది లలితమ్మ. కళాధర్ కి తల్లి ప్రవర్తన నచ్చలేదు. పక్కకి పిలిచి ఎవరూ చూడకుండా తల్లిని గట్టిగా మందలించాడు. అప్పుడు కానీ—ఆవిడనోరు మూతపడలేదు.

ఇవన్నీ తలుచుకుని లలితమ్మ మనసు దిగులుతో నిండి పోయింది. “పిచ్చి పిల్ల! ఎట్లా చేస్తున్నదో ఏమో! శారద

ఉన్నది కాబట్టి కొంత ధైర్యం” మనసులో అనుకోబోయి పెకే అనేసింది.

“ఏమిటిమ్మా! నీలో నువ్వే మాట్లాడుకుంటున్నావ్?” కాళిదాసు తెల్లబోయి చూశాడు.

“ఏం లేదురా... శారద మళ్ళీ ఏదన్నా గొడవ చేసిందా మంగమ్మ వచ్చినప్పుడు.”

కాళిదాసు ముఖం బాధతో నల్లబడిపోయింది.

“కళాధర్ పట్టుబట్టటంతో హైదరాబాదు వెళ్ళిన దగ్గరనుంచీ బొట్టు, పూలు పెట్టుకుంటున్నది అక్క.”

“అదేమిటా... ఆ మహాకాళి పూరుకుందీ?” ఆమె మనసు భయంతో దడ దడ మంది.

“ఎందుకూరుకుంటుందీ? ముష్టి సంబంధం చేశారు, ఆచారంలేదు—సాంప్రదాయంలేదు—లక్షణమైన పిల్లాడికి గుడ్డిదాన్నేసి కట్టారు అని సణుగుతూనే ఉందట. శారదక్కలోలోపలే కుమిలిపోయింది. జ్యోతి కోసం గుండె దిటవు చేసుకుని ఉంటున్నది. ఎటూ సెలవలు అయిపోవచ్చినయ్యాగా వచ్చేస్తుందిలే.”

“జ్యోతి ఒక్కతే ఎలా ఉంటుందిరా?”

“తప్పదమ్మా మరి? వాళ్ళకి దూరపుబంధువు ఒకామె ఉందట—విధవామె ఆమెను తీసుకొస్తాను అంటున్నాడు కళాధర్.”

“కృష్ణమోహన్ బావ ఆ మధ్య లెటర్ రాశాడు తనకి హైదరాబాదు ట్రాన్స్ఫరయ్యే సూచనలున్నాయని.”

“ఏమోరా—దాని అదృష్టం ఎట్లా వుందో—దాని రాతట్లా తెల్లారాలని రాశాడు ఆ భగవంతుడు. కృష్ణ చేసు కుంటానన్నా—ఆ మహాతల్లి మీ సుశీలమ్మ త పడనివ్వద్దా” దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది.

“ఇంతకీ నాన్నగారు నన్నెందుకు రమ్మని రాసినట్లు” కాళిదాసు తన సందేహం బయటపెట్టాడు.

“పెళ్ళిచూపులకి” నవ్వింది మంజుల.

“ఎవరికే? నీకా? నాకా?” చెల్లెల్ని ఉడికించ బోయాడు.

“నాకేం కాదు నీకే! గుడివాడ అమ్మాయి పి. యు. సి. వరకు చదివింది. వంటా వార్పు చేస్తుంది. అన్నయ్య పెళ్ళికొడు కామెనే—మా వదినవల్లో పని పోయేనే” మంజుల అల్లరిగా బయటికి పరిగె తిరింది.

“ఉండు మొదూ! నీ పని చెబుతాను” కాళిదాసు కూర్చున్నవాడల్లా లేచి చెల్లెలివెంట పడ్డాడు. ఎదురుగా తండ్రి రావటం జూసి హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు.

కొడుకునుచూడగానే ఆయన మొహం సంతోషంతో విప్పిరింది. కొడుకుని ఎదురుగా కూర్చోబెట్టుకుని విశేషాలన్నీ అడిగి తెలుసుకున్నారు. శారద విషయం వివరంగానే ఆయన హృదయం బాధతో నలిగిపోయింది.

“నేను అమ్మతో క్లియర్ గా చెప్పలేదుగానీ—జ్యోతి అత్తగారు శారదక్కని అనరానిమాటలు అన్నది. ఈ విష

యూలన్నీ కళాకి తెలియవు. చెప్పే అమ్మా కొడుకులకి తళులు పెట్టినట్లువుతుందేమోనని జ్యోతి పూరుకుంటుంది. శారదక్క ఒట్టి పిచ్చిది—జ్యోతి కోసం ఎన్ని అవమానాలున్నా భరిస్తూ అక్కడే ఉంటానంటుంది” కాళిదాసు ఆవేదనగా చెప్పుకుపోతున్నాడు. ఆయన హృదయాన్నెవరో సమ్మెటలతో కొడుతున్నంత బాధగా అనిపించింది. కొంచెం నేపు కళ్ళు మూసుకుని అలా ఉండిపోయారు. శారదరూపం కళ్ళముందు కదిలి ఆయన మనసు నిగ్గహించుకోలేక పోయారు. తనను తాను సంబాళించుకోటానికి చాలా నేపు పట్టింది.

“గుడివాడనుంచి రామాచారిగారు తెట్రాశారు. రేపు అమ్మా నవ్వు వెళ్ళి పిల్లని చూసిరండి” అన్నారు మెల్లిగా తేరుకుని.

“ఇప్పుడు నా పెళ్లికేం తొందర?” నెమ్మదిగా అన్నాడు తండ్రివంక సూటిగా చూడకుండా.

“నీకు తొందరలేదు అవతల వాళ్ళు తొందరపడుతున్నారు. అతను నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు—నీకు పిల్లనచ్చితే—తరవాత చూద్దాం—నాకు రాబోయేది ఒక్క కోడలే ఎన్నో ఆశలున్నాయి అవి చెరవేరే యోగం ఉందో లేదో మరి?—”

ఇంతలో లతితమ్మ రానే వచ్చింది. “చూశావురా—కాళీ మీ నాన్నగారి ధోరణి: పదివేలు దాకా కట్నం ఇస్తామని—ఎంత మందో తిరిగి పోతున్నారు. ఈయన మాత్రం మడికట్టుక్కుర్చున్నారు—కట్నం వద్దని—మనల్ని ఎవరైనా

జాలితలిచారా? చివరకి వున్న ఒక్క ఆధారం ఆ ఇల్లు కూడా అమ్ముకున్నాం-” ఆమె కళ్ళల్లో నుంచి అప్రయత్నంగా నీళ్ళు జల జలా రాలిపోయాయి.

ఆ ఇంటిలో తను గడిపిన కొన్ని మహత్తరమైన ఊణాలు ఆమె మర్చిపోలేక పోతోంది. జానకిరామయ్య తల్లి బ్రతికున్న రోజుల్లో కోడల్ని ఎంతో అపురూపంగా చూసుకున్నది. ఆ ఇంటితో పెనవేసుకున్న ఎన్నో స్మృతులు ఆమెకి ఎంతో అపురూపంగా అనిపిస్తాయి. అందుకే ఆ ఇల్లు అమ్మటం ఆమెకిష్టంలేదు.

కాళిదాసుకిచ్చే కట్నంతో ఒక ఇల్లయినా కొనాలి- లేదా ఒక పిల్ల పెళ్ళయినా చెయ్యాలని ఆమె కోరిక ఆమె కోరికలకి ఆనకట్ట కడుతూ నిలిచింది ఆయన ఆశయం-

పెళ్ళయిన కొత్తలో వంటినిండా నగలతో అపర లక్ష్మీ దేవిలా ఉండేది లలితమ్మ. కనకదుర్గ, త్రిపురసుందరి పెళ్ళిళ్ళతో ఆమె నగలు అదృశ్యమైనాయి.

ఇదుగో-అదుగో చేయిస్తాను అని ఆయన అంటూనే ఉన్నారు- కాలం కరిగి పోతూనే ఉంది. ఆమె మనసు ఈ బాధలతో బరువులతో నిండిపోయి, ఆ నగలమోజు క్రమ క్రమంగా వెనకబడింది. ఎదిగిన కొడుకు పెళ్ళి అనే సరికి- ఆమెలో వెనకటి కోర్కె పడగ విప్పింది.

కొడుకైనా తన కోరిక మన్నిస్తాడని ఆశగా ఆనందంగా అతని వంక చూసింది.

“ఊరంతా ఒకదానికొకటి ఉలిపి కట్టెదొకదారి అన్నట్లు ఈయన నా మాట వింటుంటేదు. నవ్వయినా

చెప్పరా... ఆ గుడివాడ వాళ్లు ఏం ఇవ్వలేరు నాకు తెలుసు వాళ్ళిస్థితి గతులు. ఆ-కందుకూరు వాళ్లయితే పదివేలిస్తా మన్నారు” ఆమె కళ్ళు ఒక్క క్షణం తలుక్కు మన్నాయి.

జానకి రామయ్య కొడుకు మొహంలోకే గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నారు-తల్లి మాటలు అతనిమీద ఎలా ప్రభావం చూపిస్తాయోనని-తల్లిని తండ్రిని మార్చి మార్చి చూస్తూ ఆలోచనలోపడి పోయాడు కాళిదాసు.

కొడుకు తన మాటే వింటాడని ఆమె హృదయం నమ్ముతున్నది. “ఏరా కాళీ! కందుకూరు వెళ్ళి పిల్లని చూసావామా?”

“చూడక్కర్లేదురా!—నల్ల చింతపండులా ఉంటుంది ఆ తరవాత మీ ఇవ్వం—”

తండ్రి మాటలకి ఫక్కుమని నవ్వేశాడతను.

“మీదంతా వేళా కోళం—నలువైతే ఏం?” రెట్టి చింది భర్తని.

“ఈ ఇంటికి రాబోయే కోడలు దీపంలా ఉండాలే— నా బిడ్డలందరూ రత్నాలు... వాళ్ళ పక్కని నిల్చాడానికైనా అర్హత ఉందోదూ?” తండ్రి మాటలు సూటిగా కాళిదాసు హృదయంలో నాటుకున్నాయి.

“అమ్మా! సరస్వతికి కట్నం ఎక్కువడుగు తున్నారని శువ్రా నాన్నగారూ బాధ పట్టలేదా? తెలిసే ఇంకో ఆడ పిల్ల తండ్రి నెందుకు బాధ పెట్టడం? నాన్నగారికి కవిగా రచయితగా ఒక స్థానం ఉంది ఈ సంఘంలో! ఆయన ఆశయాన్ని కాదని మనం డబ్బుకోసం ఎగబడటం అంత బావుం

డదేమో!” తల్లి వంక తిరిగి ప్రశాంతంగా అన్నాడు.

కొడుకు తన మాట వింటాడని ఆశగా ఎదురుచూసిన లలితమ్మ ఈ మాటలు విని హతాశురాలైంది. “నామాట ఎప్పుడు సాగింది గనక ఈ ఇంట్లో” గొణుక్కుంటూ వెళ్ళి పోయింది లోపలికి.

“నేనెంత కట్నం తీసుకుంటానో అని మన బంధువులంతా ఎదురు చూస్తున్నారు నవ్వుతూ కొడుకు వంక చూశారు.

“సరస్వతి పెళ్ళయ్యే వరకూ ఆగుదామను కుంటున్నాను—”

“ఆగటం ఎందుకు నాయనా? కుదిరితే రెండూ ఒక సారే చేస్తాను. నీ కెందుకు అవన్నీ నే చూసుకుంటాగా! నువ్వెళ్ళి పిల్లని చూసిరా—”

“కృష్ణబావ మొన్న ఉత్తరం రాశాడు నాకు—”

“ఏమిటి విశేషం?” కొంచెంసేపు తట పటాయించి చివరికి చెప్పేశాడు.

“హైదరాబాదు ట్రాన్స్ఫర్ వగానే శారదక్కని రిజిస్టర్ మారేజ్ చేసుకుంటాట్ట.” ఆయన పక్కలో పిడుగు పడితే అదిరి పడ్డట్లు చూశారు.

“ఇది బావుందిరా—వాళ్ళమ్మకేమో ఇష్టంలేదు. నాయనకేమో కట్నాల మీద ఆశ. వీడికేమో శారద మీద ఆశ! తొందరపడి అలాటి పిచ్చి పని చెయ్యొద్దని రాసేయ్—నువ్వు రాయలేక పోతే వాడి అడ్రసివ్వు నేనే రాసి పడేస్తా... సరస్వతి— పెళ్ళి కుదరక నానా తంటాలు పడుతు

న్నాను. వీడి పని చేశాడంటే... బంధువులంతా ఊరుకుంటారా? నన్ను రాబందుల్లా పొడుచుట తినరూ"- ఆయన భవిష్యత్తుని ఊహించుకుని భయంతో వణికిపోయారు.

రెండు నెలల క్రితం సరస్వతిని చూడటానికి నచ్చిన వాళ్లు పక్కంటి సూరమ్మకి బంధువులు. వాళ్ళది ఏలూరు. ఈ మహాతల్లి వాళ్ళ చెవులో ఏం ఊదిందో ఏమో చూడటాని కొచ్చినావిడ లలితమ్మని మోహనే అడిగేసింది.

“మీ అమ్మాయి బొట్టూ పూలు పెట్టుకు తిరుగుతుందటగా-మళ్ళీ పెళ్ళి చేస్తారా ఏవిటి?”

ఆవిడ తీవ్రమైన చూపుల్నుంచి తప్పించు కోలేక పోయింది లలితమ్మ.

“అదేవీ లేదండీ-ఎప్పుడన్నా మనసైనప్పుడు బొట్టు పెట్టుకుంటుందంటే-”

“బావుండమ్మోయ్! ఇప్పుడు బొట్టు పెట్టుకుంటుంది రేపు మొగుడ్ని తెమ్మంటుంది. ఇలాంటి సంబంధం చేసుకుంటే మా పరువేం కావాలి?”

వాళ్ళకి కొంచెంమూరలో కూర్చున్న మంజులకి ఒళ్ళు మండిపోయింది ఆవిడమాటలకి. తారాజువ్వలా లేచొచ్చి ఆవిడనుంచి నిలబడింది.

“అవునండీ! మాఅక్కకి పెళ్ళిచేస్తాం మీకెందుకు మాగొడవ? దానికి పెళ్ళిచేయలేకపోతే... జీవితాంతంమీరు పోషిస్తారాదాన్ని? మీరొచ్చిన పనిచూసుకొని మర్యాదగా అనతలికి నడవండి”

మంజుల మాటలకి ఆ వొచ్చినావిడ తెల్లబోయింది

వాకిట్లో మగవాళ్ళతో మాట్లాడుతున్న జానకిరామయ్య ఇంట్లోకొచ్చారు కంగారుగా ఆయనవెనక పెళ్ళిపెడలూ వచ్చారు. మంజుల ఆవేశంతో ఆవిడని మాటలతో రెచ్చగొట్టింది.

పరిస్థితి అర్థంచేసుకుని జానకిరామయ్య కూతురి చెంపలు కందిపోయేలా వాయించేశారు.

కన్నుమూసి తెరిచేంతలో జరిగిపోయిన ఈసంఘటనకి వచ్చినపెళ్ళివారు అదిరిపోయారు. పెళ్ళికొడుగు మాత్రం మంజుల రూపాన్ని ఆమెవాగ్ధాటినీచూసి ముగ్ధుడైపోయాడు. “ఇలాటిసంబంధం అనితెలియక వచ్చాంతల్లీ! బాగా బుద్ధి చెప్పావు” అంటూవాళ్ళు వచ్చినదారిబట్టారు.

లతమ్మకి కోపంకట్టలు తెంచుకుంది. కాలిదాసువచ్చి ఆపకపోతే...మంజులశవం మాత్రంఉండేది అక్కడ.

ఆసంఘటన తలచుకొని నిలువెల్లావణికిపోయా రాయన. తండ్రిబాధ అర్థంచేసుకున్న వాడిలా మొహం మరోపక్కకి తిప్పేసుకున్నాడు. “నాన్నగారూ!” మెల్లిగా పిలిచాడు.

“మనంకొంచెందైర్వం చెయ్యకపోతే...ఈసమస్యలు పరిష్కారంకావు. మొదట్లోకొత్తగా వింతగా చెప్పుకుంటారు ఆతరువాత మామూలే...కొందరైనాముందడుగేస్తే...మరి కొందరు ఉత్సాహంచూపిస్తారు. అప్పుడు సమాజంమారకేం చేస్తుంది. మొదట్లో ఎదురీడటం మనవంతు... ఆ తరువాత మనల్ని మార్గదర్శకులుగా”...

“వద్దు రా కాళీ! మంజులపెళ్ళి అయిపోయేవరకూ శారదనిగురించి ఆలోచించదలచుకోలేదు.

తండ్రినిర్ణయం ఇకమారదని తెలిసి మానంవహించాడు.

కాళిదాసు, లలితమ్మ, మంజుల ఒకమధ్యవర్తిని తీసుకుని గుడివాడ వెళ్ళారు పెళ్ళిచూపులకి.

వాళ్ళటువెళ్ళగానే ఒంగోలునుంచిడ తరం వచ్చింది సరస్వతిని చూడటానికి ఆరోజేవస్తామని. జానకిరామయ్యకి ఎటూపాలుపోలేదు. ఇంట్లో భార్య లేనిసమయంలో వీళ్ళొస్తే అసలే అమాయకపుప్పిల్ల ఇవన్నీ ఎలాసమర్థిస్తుంది. మంజులైనాడంటే అదొకదారి- వసుధ ఇంకాచిన్నప్పిల్ల.

తండ్రిచెప్పిన సంగతివినగానే సరస్వతికి గుండెల్లో రైళ్ళు పరిశ్రాంతాయి. సరస్వతికి కంగారులో ఏంచెయ్యాలో తోచలేదు. ఎదురింట్లోఉన్న పద్మతల్లి స్వరాజ్యాన్ని తోడుగా ఉంటుందని పిలుచుకొచ్చింది.

ఆసాయంతానికల్లా చూడటానికొచ్చారు ఒంగోలునుంచి. ఆడవాళ్ళేవరూలేరు. పెళ్ళికొడుకు రామచంద్ర అతని ఇద్దరన్నలు అంతే. పెద్దఆర్భాటంగా రావటంరామచంద్రానికిష్టంలేదు. అతనుకొంచెం అభ్యుదయ భావాలుగల యువకుడు. బి. ఏ. పాపై పూనాలోఉద్యోగం చేస్తున్నాడు.

పెద్దలందఱుగాడు కాకపోయినా ఆకర్షించే విగ్రహం, వినయం, సన్నిహితం అతనిసొత్తు. రామచంద్రాన్ని చూసి మనసులోనే తృప్తిపడ్డారు జానకిరామయ్య.

ఇంట్లో ఎవరూ లేకుండా పెళ్ళిచూపులంటే సరస్వతికి ఏడుపొస్తోంది. ఇట్లాంటి సమయంలో మంజుల, శారద ఆమెకి ధైర్యం చెప్పి ఉత్సాహపరిచేవాళ్ళు. వాళ్ళిద్దరూలేని కొరత ఆమెమనసుని బాధిస్తూనే ఉంది.

ఎదురింటామె స్వరాజ్యం సరస్వతి పొడవైన జుట్టుని దువ్వి జడవేసి పూలు పెట్టింది. చేయిపట్టుకొని తీసుకొచ్చి వాళ్ళ ఎదుట కూచోబెట్టింది.

“అమ్మాయికి పాటలొచ్చా?” పెళ్ళికుడుకు అన్నగారు అడుగుతున్నారు.

“రావండీ!” జానకిరామయ్య “తనే సమాధానం చెప్పారు.

“ఇంట్లో బట్టలన్నీ అమ్మాయే కుడుతుంది. వంటల్లో ఫస్టు. మీకు చెప్పాల్సిన పనిలేదు. మీరిప్పుడు తింటున్న క్వారెట్ హాల్వా అమ్మాయి చేసింది.” ఆయన చమత్కార సంభాషణకి రామచంద్రం చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

“ఏవిటోయ్ సర్వకుంటున్నావ్? నేను అతిశయోక్తిగా చెప్పాననుకుంటున్నావా?” చనువుగా అడిగేశారు.

“అబ్బే అదేం లేదండీ!” మొహమాట పడిపోయాడతను.

“నువ్వేమన్నా అడుగుతావేమో అడగరా అమ్మాయిని”... అన్న లిద్దరూ ప్రోత్సహించారుతమ్ముడి.

అడిగేదేంలేదని చిన్నగా తలవూపాడతను. అతనికి సరస్వతికూపం నిండుగా అనిపించింది. సన్నగా బలహీనంగా ఉన్న అమ్మాయిలో ఏదో వింత ఆకర్షణ. అతను పెళ్ళిచూపుల పేరుతో ఏపదిమందినో చూసిఉంటాడు. ఎవరిలోనూ ఈ ఆకర్షణ కనిపించలేదు. ప్రతిసారీ పూనానుంచి రావటం... పిల్లనచ్చలేదని నిరాశగా తిరిగిపోవటం జరుగుతోంది గతరెండేళ్ళుగా.

ఈసారిమాత్రం అలాకాదు అనుకున్నాడు [సంతృప్తి నిండిన మనసుతో!

ఆ సాయంత్రమే రామచంద్రం అతని అన్నలు తమ నిర్ణయం తెలిపారు పిల్లనచ్చిందని. ఇహ విగిలించి కట్నాలు లాంఛనాలు మాట్లాడుకోవడమే!

రామచంద్రం అన్నలు చాలాదురాశా పరులుగా కనిపించారు, మీరు పదివేలు కట్నం ఇవ్వండి. మేం పదిసవల్లు సొమ్ము పెడతాం అన్నారు తొక్కంగా.

“మీరు నగలు పెట్టకపోయినా నాకిష్టమే ... రెండు వేలకన్నా ఎక్కువ ఇవ్వలేను” — జానకిరామయ్య

“మీరు మరీ తక్కువ చెప్తున్నారు — చీమకు రివాళ్ళు పదివేలిస్తామన్నారు.” అన్న లిద్దరూ ముక్తకంఠంతో అన్నారు

“చూడండి కట్నం కాక, లాంఛనాలు పెళ్ళి ఖర్చులు. ఇవన్నీ ఉంటాయికదా... పదివేలు కాకుండా ఉంటుందా?”

“లాభంలేదండీ అయిదువేలకి ఒక్కపైసా తక్కువైనా లాభంలేదు బాగా ఆలోచించుకోండి — తమతుది నిర్ణయం ఖచ్చితంగా చెప్పేశారు అన్నలు.

ఆయనకి ముచ్చెమటలు పోశాయి.

రామచంద్రం ఏమీమాట్లాడటంలేదు. తనపనిమాపుల నరకే అన్నట్లు ఎటోచూస్తున్నాడు.

ఆయనకి ముచ్చెమటలు పోశాయి. తప్పదు... కుదరక కుదరక సంబంధం కుదిరింది.... దీన్ని చేయిజార్చుకుంటేకష్టం. వాళ్ళడిగిన కట్నానికి సరేననక తప్పలేదు.

దాదాపు అంతా స్థిరపడి పోయినట్లే! ఆరోజే వెళ్ళి పోతామన్నారూ గానీ—లలితమ్మ కాళిదాసు వస్తారూ ఉండమన్నారూ—వాళ్ళు పిల్లాడిని చూసినట్లు వుంటుంది. అందరూ ఔనంటే అదోత్పత్తి.

సరస్వతిని గూడా ఒక మాటడిగితే సరిపోతుందనిపించిందాయనకి. “ఏమ్మా నీ కిష్టమేనా?” దగ్గరకి పిలిచి ఆప్యాయంగా అడిగారు. అసలే నోట్లో నాలుకలేని పిల్ల. తనమనసులోని విషయం ఏదీ తొందరపడి బయటకు చెప్పదు. మీ ఇష్టం అనేసి అవతలకెళ్ళి పోయింది.

తండ్రికి అంగీకారం తెలిపింది గానీ మనసు మనసులో లేదామెకి. ఏవేవో ఆలోచనలు మనసుని కలత పెట్టాయి. ఒంటరిగా కూర్చుని తనివితీరా ఏడ్చింది. చిన్నతనం నుంచీ పెంచి పెద్ద చేసిన తల్లిదండ్రుల్ని, ప్రేమానురాగాలతో చూసుకుంటున్న తోబుట్టువులనీ వదిలి, ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తితో జీవితం సాగించాలి.

వివాహం (స్త్రీ) జీవితంలో ఓ ముఖ్యమైన మలుపు. ఆ మలుపు తిరిగితే ఎదురయ్యేది, ముళ్ళలో! గులాబీ తోటలో! ఈ మమతాను బంధాలన్నీ తెంచుకొని ఎలా వెళ్ళి

పోవటం? ఆ కొత్త వ్యక్తి ఎలాటివాడో? తనను సహృదయంతో ఆదరిస్తాడా? ఆలోచనలతో అలసిపోయి ఏ అర్థరాత్రికో నిద్రపోయిందా కన్నె మనసు!

మర్నాడు ఉదయం సాయంత్రం కల్లా కాళిదాసు, లలితమ్మ మంజులా వచ్చేశారు. వస్తూనే కొత్త వ్యక్తుల్ని చూసి విషయమంతా గ్రహించింది మంజుల.

ఇంత తొందరగా సరస్వతికి ఈ సంబంధం కుదరటం సంతోషమని పించింది లలితమ్మకు “మనం ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేస్తే ఏం ఆ ఘడియ రావద్దూ! పిచ్చి పిల్లనే లేకుండా ఇదంతా జరిగిందని ఎంత బెంగ పడిందో” అనుకుంది ప్రేమగా సరస్వతి దగ్గరకు తీసుకుంటూ.

కాళిదాసు కాఫీ తాగేసి కాబోయే బావగారితో కబుర్లలోకి దిగిపోయాడు. అయిదు నిమిషాల్లో పరమ అప్పు కలిసి పోయారు వారిద్దరూ!

మాట్లాడుతున్న అన్నగార్ని చాటుగా సైగచేసి లోపలికి పిలిచింది మంజుల. అతను విసుక్కుంటూ లోపలి కొచ్చాడు.

“అన్నయ్యా—బావగారు మంచివారేనా? బాగా మాట్లాడతారా? పూనాలో ఉండే వాళ్లకి ఎన్ని అలవాట్లు ఉంటాయో ఏమో!” అంది మంజుల దిగులుగా బాధతో.

“నువ్వు అతి తెలివి ప్రదర్శించకు, సంస్కారం ఉన్న వాడిలానే ఉన్నాడు. నీలాగ అతివాగుడుకాయ మాత్రం కాదు”—కాళిదాసు

“ఆఁ సంస్కారం కనిపిస్తూనే ఉంది, అయిదువేలు”
అంది వెటకారంగా చూపిస్తూ.

“ఛ! నోర్మయ్! అవతల అతనికి వినిపిస్తే ఏమనుకుంటాడూ?”

“ఆహాఁ—ఏమనుకోడు—తీసుకుంటే లేదు గానీ—
అంటే వచ్చిందా?”

“అబ్బబ్బ నీ గోల నీదే—చిన్నప్పడే వాళ్ల నాన్న
గారు పోతే అన్నగార్లు చేరదీసి చదివించారు.”

“ఒహో! అందుకని ఆ చదువు చెప్పించిన డబ్బంతా
ఆణా పైసలతో సహా వసూలు చేస్తున్నారు అంతేనా?”

“మనం ఆదర్శాలు పెట్టుకూర్చుంటే—ఎవరూ మన
మొహం చూడరు తెలుసా? రేపు నీ కెంత ఇవ్వాలో అది
చూడు”—చెల్లెల్ని ఉడికించ బోయాడు.

“నాకా?” మంజుల మొహం గంభీరంగా మారిపో
యింది.

“కట్నం తీసుకునేవాణ్ణి నే ఛస్తే పెళ్ళి చేసుకోను”—

“సరే—అదీ చూద్దాంగా—కట్నమిచ్చి వరుళ్ళని
కొనుక్కునే వాళ్లందరూ పిచ్చివాళ్లంటావ్?”

“పిచ్చివాళ్ళుకాదు గొట్టెలు—అర్థంలేని సాంప్రదా
యాలు పట్టుకుని ఒకరివెంట ఒకరు అయోమయంగా నడిచి
పోయే గుడ్డివాళ్లంటాను.

“అబ్బబ్బ! నోరు ముయ్యవే తల్లీ! నీ పెళ్ళి నీ ఇష్టం
వచ్చినట్లు చేసుకుందుగానీ—నన్ను వెళ్లనియ్! అతనొక్కడే
కూర్చున్నాడు. పెండ్లయిపోయినాక అతనితో చెయ్యి

ఇలాటి చర్చలన్నీ”... కాళిదాసు వెళ్లిపోయాడు హాల్లోకి.

“మంజులా! బావగార్ని చూశావుటే” — లలితమ్మ నవ్వుతూ అంది.

“నేనెందుకు చూడటం? నేనా చేసుకునేది?” పెంకెగా అంది.

అయిదువేలు కట్నం అనేమాట ఆ పిల్ల మనసుని భగభగా మండిస్తున్నది. జ్యోతి పెళ్లయి ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోక ముందే ఇంకో ఉప్పెన—అప్పుల అలజడి.

“అక్కా వాళ్లు వెళుతున్నారు చూద్దుగానిరా” వసుధ వచ్చి చేయిపట్టి లాక్కెళ్లి చూపించింది.

పాంటు షర్టు వేసుకొని తలదువ్వు కుంటున్నాడు రామచంద్రం! అక్క అదృష్టవంతురాలు అనుకుంది మనసులోనే. అతని రూపంలానే హృదయం కూడా సుందరంగా ఉండాలని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించింది.

15

అన్ని విషయాలు పూర్తిగా మాట్లాడుకుని ముహూర్తాలు పెట్టుకుని వెళ్లిపోయారు రామచంద్రం అన్నలు ముగ్గుండరావు, జగన్నాథం. పెళ్లికి వ్యవధి ఇరవయి రోజులే. పను

లన్నీ చక చకా జరిగి పోతున్నాయి. హైదరాబాదు నుంచి శారద నచ్చేసింది, జ్యోతి దగ్గర దూరపు బంధువొకామెని సాయంగా వుంచి. ఆమెకి కళాధర్ మీద మంచి విశ్వాసం. ఎందరు పుల్ల విరుపు మాటలు మాట్లాడినా... అతనికి భార్య మీద గల ప్రేమ మంచులో మల్లెపూవ్వంతస్వచ్ఛమైనది. చెల్లిలికాపురం సంతోషంగా ప్రశాంతంగా గడిచిపోతుంటే శారద హృదయం ఎంతో తేలికపడింది.

జ్యోతి కళ్ళకి ఆపరేషన్ చేస్తానన్న వి సైపెలిష్టు ప్రస్తుతం ఫారిన్ లో ఉన్నాడు. ఆయన తిరిగి రాగానే ఆపరేషను చేయించాలని వేయి కళ్ళతో ఎదురు జూస్తున్నాడు కళాధర్. హైదరాబాదు విశేషాలన్నీ శ్రద్ధగా విని సంతోషించాడు జానకిరామయ్య.

తమ్ముడు పెళ్ళిచూపులకి వెళ్ళి వచ్చాడనివిని శారద అడిగింది “ఏరా పిల్ల బావుందా?”

“నాకేమీ నచ్చలేదే?” అతను ఉధాసీనంగా అన్నాడు అన్నగారికి అమ్మాయి నచ్చలేదని గుడివాడలోనే గ్రహించింది మంజుల.

“పోనీలే వాడికేం తొందర” అని సరిపెట్టుకున్నారు అందరూ. మళ్ళీ పెళ్ళి నాటికి వస్తానంటూ హైదరాబాదు వెళ్ళిపోయాడు కాళిదాసు.

ఇంటికి వెళ్ల వేయించటం, శుభలేఖలు అచ్చువేయించటం, ముఖ్యమైన వారని పిలవటం అన్నిపనులు ఒక్కరే చేసుకోలేక సతమతమై పోతున్నాడా ఇంటి పెద్ద. కాళిదాసుకు సెలవు దొరకలేదు సమయానికి.

సాధ్యమైనంత సింపిల్ గా ముగిద్దామంటే కుదిరేట్లు లేదు. ఒకరినీ పిలవకపోతే ఒకరికి కోపం. సరఫరాలో గౌరవం హోదా ఉండాయనకి. లేనిదల్లా విత్తమే! మధ్యతరగతి కుటుంబీకుల అవస్థ లెప్పడూ ఇంతే! ఎక్కడ పరువుపోతుందో అని ప్రతి చిన్న విషయానికీ బాధపడాల్సిందే.

పెళ్ళి ఇంకా పదిహేను రోజులుందనగా శారద అత్త గారు వచ్చింది గుంటూరు నుంచి. నిన్న చూడాలనిపించి వచ్చానే తల్లీ! అంటూ. ఆ రోజంతా కోడలిమీద ప్రేమ కురిపించి రెండోరోజు అసలు విషయం బయట పెట్టింది.

“శారదా! నీ పెద్ద ఆడబిడ్డ కుసుమకి పెళ్ళి కుదిరింది. ఇవన్నీ వాడుంటే అన్నీ వాడే చూసుకునేవాడు” చనిపోయిన కొడుకుని తల్పుకుని కొంచెం నేపు ఏడ్చిందావిడ. శారద హృదయం కలుక్కుమంది. నెరవేర్చాల్సిన బాధ్యతల్ని అనురాగాన్నీ పంచవల్సిన భార్యని వదిలేసి పరలోకం చేరుకున్న భర్తని తల్పుకుని.

“తల్లీ శారదా! ఇవి చేతులు కావు కాళ్ళనుకో! కట్నానికి రెండువేలు తక్కువైంది—నువ్వేదో ఉద్యోగం చేస్తున్నావని వినాను, ఆ డబ్బు సర్దావంటే చచ్చి నీ కడుపున పుడతా! రోజూ దీపం వెలిగించి నీ పేరు చెప్పుకుంటుంది కుసుమ.”

అత్తగారి దీనవదనం జూసి శారద మనసు కరిగి పోయింది. కానీ... వెంటనే గుండెలో రాయి పడింది. రెండు రోజుల క్రితమే బాంకు నుంచి ఆ డబ్బు తీసుకుంది. చెల్లెళ్ళందరికీ పెళ్ళికి బట్టలు కొన్నది—తండ్రి వద్దన్నా వినలేదు. ఇంట్లో

శుభకార్యం జరుగుతుంటే ఆ మాత్రం కొనకపోతే ఎలా? అని ఆయన్నే ఓదార్చింది. జ్యోతి పెళ్ళికిగూడా పెద్దగా బట్టలు తీయలేదు. అందుకే ఆయన ఎటూ మాట్లాడలేక ఊరుకున్నారు.

ఇప్పుడీవిడ డబ్బుడుగుతుంది ఎలా చేయాలి? ఎంత అవసరమైతే అడుగుతోందో? ఆమెకేం చేయాలో తోచలేదు. మెరుపులా ఒక ఆలోచన మనసులో మెదిలింది. తన రెండుపేటల గొలుసు గాజులజత తండ్రిముందు పెట్టి కన్నీళ్ళతో పరిస్థితి వివరించింది.

ఆయన మాటలురాని ప్రతిమలా నిలబడిపోయారు. “నే చెపితే విన్నావా? అనవసరంగా బట్టలుకొని వేస్ట్ చేశావ్” తండ్రి ముందు దోషిలా తల వంచుకుని నిలబడింది. అంతకన్నా ఏం చేయలేక.

“సర్లే! ముందు అవి తీసి లోపలపెట్టు! ఇదొక అప్రతిష్టపని. నేనే ఎక్కడో తంటాలు పడతాలే” దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి బయటికెళ్ళిపోయారు.

ఆ సాయంత్రానికల్లా డబ్బు తీసుకొచ్చి శారద చేతిలో పెట్టారు. “ఎక్కడ తెచ్చారు?” తండ్రి ముఖంవంక సూటిగా చూడలేకపోయింది.

“మా స్నేహితుడు విశ్వనాథం దగ్గర అప్పు తెచ్చాను వెళ్ళు, వెళ్ళి ఆవిడపని జూడు” అలసటగా పడక్కుర్చీలో పడుకున్నారు.

జ్యోతి మంచినీళ్ళు తెచ్చి అందించి, అమృతాంజనం నీసా తెరిచింది. తండ్రికి ఏ సమయంలో ఎలా పరిచర్యం చేయాలో ఆమెకి బాగా తెలుసు. ఆమె ఆ క్రిందటిరోజే వచ్చింది.

“ఇంతమంది ఆడపిల్లలం మీ కడుపున పుట్టి మీకు మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తున్నాం కదూ?” ఆమె కంఠంలో ఆవేదన సుడులు తిరిగింది.

“పూర్వజన్మలో బోలెడు అబద్ధాలు ఆడుంటాను కదూ జ్యోతీ?” నవ్వలేక నవ్వినట్లుంది ఆయన ధోరణి.

మంజుల కాఫీ తీసుకొచ్చి తండ్రికిస్తూ ఈ మాటలు విననే వింది.

“అన్నీ సత్యాలు చెపితే మగపిల్లలు పుడతారా? అఫ్ కోర్స్... పుట్టినా వాళ్ళలో ఒకడు తాగుబోతు, ఒకడు జూదరి... ఇంకోడు ఎందుకూ పనికిరాకుండా తయారయ్యాడనుకోండి మరి ఆ తండ్రి పూర్వజన్మలో చేసిన పుణ్యాలు ప్రతాల మాటేవిటి?”

ఆయనకి తల పగిలిపోతుండేమో అన్నంత భారంగా ఉంది. మొహం కోపంతో జేవురించింది.

“నువ్వు నోరు మూసుకుని లోపలికి పో!” కోపంతో చూశారు.

“నీకు బొత్తిగా సమయాసమయాలు లేవే! ఆయ

నసలే మనశ్శాంతిలేక బాధపడుతుంటే” జ్యోతి కసురుకుంది చెల్లెల్ని. వాతావరణం గంభీరంగా ఉండని గ్రహించి మెల్లగా అక్కడనుంచి జారుకుంది.

వచ్చినపని పూర్తి చేసుకుని కోడల్ని పడే పడే దీవిస్తూ సంతోషంగా వెళ్ళిపోయింది శారద అత్తగారు. తండ్రిని మళ్ళీ బాధపెట్టాల్సి వచ్చిందే అని శారదలో లో పలే కుమిలిపోయింది. గోరుచుట్టుమీద రోకలి పోటులా ఖర్చు మీద ఖర్చు!

16

ఎన్నడూరాని కళాధర్ తల్లిదండ్రులు మంగమ్మ శేషావతారం వచ్చారు. కోడల్ని చూడటానికి వచ్చారు కాబోలను కున్నారు జానకిరామయ్య దంపతులు. అంతకు ముందే కనకదుర్గ త్రిపుర సుందరి వచ్చేరు. ఇంటికిసగం పెళ్ళి కళ వచ్చేసింది.

పరస్పర పరామర్శలయ్యాక శేషావతారం అసలు విషయం బయట పెట్టాడు. “బావగారూ! అమ్మాయికి పెళ్ళి కుదిరింది; లక్షణమైన సంబంధం.”

“చాలా సంతోషం బావగారూ... సరస్వతిది అయిపోతే యిక మంజులూ, వసుధ ఉంటారు.”

“మీరిహ గట్టెక్కినట్లే లెండి”...

“ఆ ఏం గట్టెక్కటమో! అప్పుడే అయిపోయిందీ— ఇంకా పురుళ్ళు పుణ్యాలు, సీమంతాలు... ఎన్ని లేవు చెప్పండి? ఆవగింజలో అరభాగం కాలా.”

“అసలు విషయం అడక్కుండా ఈ సోదంతా ఎందుకూ?” గుమ్మం అవతల నుంచుని మంగమ్మ హెచ్చరించింది భర్తని.

“బావగారూ... మీరు ఖర్చులో ఉన్నారు. మిమ్మల్ని అడగటానికి నాకు నోరు రావటంలేదు.”

ఆయన ఏం అడగబోతున్నాడో అర్థం కాలేదు జానకి రామయ్యకి.

“మీది మరీ... చోద్యం... అడగండి... ఉంటే ఉంటారు... లేకపోతే లేదంటారు. ఎదురుగా మనిషిని పెట్టుకుని ఈ ముసుగులో గుద్దులాట దేనికి? మనం పిచ్చివాళ్ళమై ఈ సంబంధం చేసుకున్నాం. అందరూ మనలాగే ఉంటారా?” ఆవిడ గొంతు అసహనంగా ఉంది. మధ్యమధ్య లలితమ్మని

పులుకు పులుకున చూపులతో గుచ్చుతూనే ఉంది.

అలలించుకొని

“ఏం లేదు బావగారూ...వాళ్ళేమో పదివేలు అడిగారు...నాదగ్గర ఏడు వేలున్నాయి. ఇంకా మూడువేలు కావాలి...ఈ కాస్త మీరు సరితే...అశుభకార్యం కాస్తా అయిందనిపించిన వాళ్ళవుతారు.”

అలాగే

— రూ 7500

యీ మాటలు వినటంతోనే జానకి రామయ్యకి తల తిరుగున్నట్లుని పించింది. వియ్యపురాలి రాకలోని ఆంతర్యం అర్థమై పోయిన లలితమ్మకి మనసంతా అసహ్యంతో నిండి పోయింది. శారదకి కళ్ళు చీకట్లు కమ్ముతున్నట్లుని పించింది. జ్యోతికి అత్తగారి ధోరణి అర్థం కాలేదు. తన పెళ్ళాం ఇన్ని సమస్యలు తెచ్చి పెడుతుందనుకుంటే తననలు పెళ్ళే చేసుకునేది కాదు.” సరస్వతి యామినే.

“అప్పుగానే ఇవ్వండి [అన్నయ్య గారూ! ఆయనకి ఎక్కడా దొరక్క మీ దగ్గరకి రావాల్సివచ్చింది.” మంగమ్మ కంఠంలో అభ్యర్థన కన్నా అహంకారమే ఎక్కువగా ధ్వనించింది.

“నిజమే...నా పరిస్థితి కూడా కొంచెం ఆలోచించండి. జ్యోతి పెళ్ళయి సంవత్సరం తిరక్కుండానే సరస్వతి పెళ్ళి తలపెట్టానా? నా దగ్గర మాత్రం ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది చెప్పండి” — జానకిరామయ్య ఆవేదన.

శేషావతారం మెత్తబడుతున్నట్లున్నా మంగమ్మ తగ్గలేదు.

“మాదే పొరబాటు లెండి. వేలువేలు కట్నాలిస్తామని కాళ్ళదగ్గరకొస్తే కాదని...దమ్మిడి కొరగాని మీ సంబంధం....

“మంగమ్మగారూ...మీరు మాటలుమీరుతున్నారు అన్నిటికీ ఇష్టపడే మీరు మా సంబంధం చేసుకున్నారు. అంతా అయిపోయాక మీరిలా పేచీలు పెట్టటం భావ్యం కాదు—ఆయన కోపావేశంతో ఊగి పోయారు.

“అందుకే బుద్ధి చెప్పారుగా—ఏదో బంధువులు అండగా ఉంటారని చేసుకున్నాం. ఆపదలో ఆదుకుంటారని ఆశపడ్డాం. మాదే బుద్ధితక్కువ” ... చెంపలు టపటపా వాయిచుకుంటూ భర్త వేపు తిరిగిందామె. ఇంకా కూర్చున్నారేం లేవక. మీరిలా మెత్తగా ఉండబట్టి—వాడు ఇష్టం వచ్చినట్లు తెతక్కలాడి తనకి నచ్చినదాన్ని చేసుకున్నాడు. మన తంటాలు మనం పడదాం...బెల్లంకొట్టిన రాయిలా ఇంకా కూర్చున్నారేదేనికి” భర్తవేపు తిరిగి హాంకరించింది.

యీ అరుపులకి ఇరుగుపొరుగులు కూడా బొల్లిగా చేరుతున్నారక్కడికి, సూరమ్మగారికి వినోదం మహా సంతోషంగా వుంది. పిట్టగోడ ఎక్కి నిక్కినిక్కిచూస్తోంది. సమయం దొరికినప్పుడు తమూరంగంలోకి దూకుదామని.

జానకిరామయ్య తల కొట్టేసినట్లయింది.

“బావగారూ పెళ్ళి ఎప్పుడు?” ప్రశాంతంగా అడిగారు.

“ఇరవయి అయిదో తాకికున.”

“యీ లోగానే సర్దుతాలెండి” ఎటో చూస్తూ బరువుగా అన్నారు. యీ ప్రహసనం ఆయనకి చాలా బాధగా ఉంది. మంగమ్మ మొహం చింకి చాంతాడంతయింది.

“బావగారూ మా ఆవిడ కొంచెం తొందరపడింది. ఏమనుకోవద్దు” శేషావతారం జానకిరామయ్య చేతులు పట్టుకున్నాడు ప్రాధేయ పూర్వకంగా. ఆయన ఏమాట్లాడకుండా మానంగా ఉండిపోయారు. ఆయన హృదయంలో శ్రమ భంజనం వేస్తోందని గ్రహించారు కుమార్తెలు.

17

పెళ్ళింకా నాలుగు రోజులుండసగా రామచంద్రం అన్న ముకుందరావు వచ్చాడు. అతను మోసుకొచ్చినవార్త విని భగ్గుమంది ఆ ఇంటిపెద్ద హృదయం.

“కట్నం చాలాతక్కువని మా అమ్మ గొడవచేసింది. మా పెద్దన్న కూడా ఒప్పుకోలేదండీ.”

“అదేవిటి అయిదువేలంటేనే నాశక్తికి మించినపనిఅని చెప్పానుకదా” —జానకిరామయ్య.

“ఒప్పుకున్నమాట నిజమేనండీ. మా అన్న, అమ్మ ఒప్పుకోటంలా! నాదేముంది? వాళ్ళెట్లా చెయ్యమంటేఅట్లా చేసే వాణ్ని” —అంటూ తప్పుకున్నాడతను.

పులిమీద పుటలా ఇదొకటా? ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం? లెక్కప్రకారం డబ్బుతెచ్చి అన్నిటికీ సరేశారు. ఇల్లమ్మగా వచ్చిన డబ్బులో మూడువేలు మిగిలితేఅవికాస్తా శేషావతారం ఎగరేసుకు పోయాడు. పెళ్ళిఖర్చులకి మాత్రం మిగిలింది డబ్బు — అదీ కట్నంకింద పోతే కొత్త అప్పు? ఎక్కడ వున్నది అంత? యీ మునకలో తేలటం అంటూ ఉన్నదా?

“పెళ్ళి నాలుగురోజులుండనగా ఇలా పేచీ పెట్టటం బావుందా?” దీనంగా ఆయన ముఖం.

“నేనేం చేయను చెప్పండి? ఎట్లాగో సర్దండి నాకూ బాధగానే ఉంది” అన్నాడతను బాధనటిస్తూ.

“నేనివ్వలేనండీ!” అన్నారాయన. చేసేదిలేక. ఆయనలో సహనం నశించిపోతుంది. సంబంధం చేసికోటం ఇష్టం లేక ఇలా నాటకమాడుతున్నారేమో ననిపించింది.

“పెద్దవారు మీరే అలా అంటే ఏం బావుంటుంది

చెప్పండి? అన్ని ఏర్పాట్లు పూర్తి చేసుకుని ఇప్పుడు పెళ్ళాగి పోతే ఎలా?”

నెత్తిన పిడుగుపడ్డట్లయిందాయనకి. ఇంతదాకా వచ్చి పెళ్ళి ఆగిపోవటమా? బంధువులందరికీ శుభలేఖలు చేరి, అందరికీ తెలిసిపోయాక ఈ పెళ్ళాగిపోతే...తన పరువు ఏ గంగలో కలవాలి? ఆయనకి తల తిరిగిపోతుంది. ఏవిటి భగవాన్! ఈ పరీక్ష అని వాపోయాడు మనసులో.

తలుపు వెనుక నిల్చుని వింటున్న లలితమ్మకి మనసంతా కోపంతో ఉడికిపోయింది. భర్త పడుతున్న ఆవేదన తలుచుకుంటే హృదయం దహించుకుపోతున్నది. ఆడపిల్లలను కన్నవాళ్ళ కెన్ని పాట్లురా భగవంతుడా! అనుకుంటూ అక్కడే కూర్చుండిపోయింది స్థాణువులా.

“నా పరిస్థితికూడా కొంచెం ఆలోచించండి మరి? ఉన్నట్లుండి ఎక్కడనుంచి తీసుకురానంతడబ్బి? మొదటే చెబితే మాకుతగ్గ సంబంధం చూసుకునేవాళ్ళం గదా?”

“మీరు తల్చుకుంటే ఆ మాత్రం చేయలేరా?” అతని మాటల్లోని వ్యంగ్యం శూలంలా గుచ్చుకుందాయన మనసుకి.

“ఇంకో వెయ్యిరూపాయలయితే ఇవ్వగలనండీ! అంత కన్నా ఎక్కువయితే...మీరింకోసంబంధం చూసుకోవచ్చు”

ఎటో చూస్తూ జాడగా అన్నారు. ఆయన మనసులో అగ్ని పర్వతాలు బద్దలౌతున్నాయి.

ఏమనుకున్నాడో ఏమో కొంచెంసేపు ఆలోచించి “సరేండి మా అన్నకి నచ్చ చెబుతాను” అన్నాడు చివరికి మరీ లాగితే తెగేలా ఉండనుకుని.

అతను వెళ్ళిపోయిన తరువాత యుద్ధంలో ఓడిపోయిన సైనికుడిలా కూర్చుండిపోయాడాయన. ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది-ఎవరో మహామాంత్రికుడు మంత్రించివేసినట్లు. పలకరించే ధైర్యం ఎవరికీ లేదా సమయంలో. “పెళ్ళి కాక ముందే వేచీపెట్టారు, పెళ్ళయ్యాక ఇంకెన్ని తెస్తారో?” మనసు పరి పరి విధాలా పరుగులు తీసింది.

“ఆడదై పుట్టేకంటే...అడవిలో మానై పుట్టటం మేలు. నా మూలంగా నాన్నగారికెంత క్షోభ?” సరస్వతికి కన్నీళ్ళాగలేదు పెళ్ళి కుదిరిందన్న సంతోషం ఆవృత పోయింది.

“ఈ శుభసమయంలో నీవు కన్నీరు పెట్టగూడదమ్మా మీ జీవితాలు సుఖమయం కావటానికి ఎన్ని బాధలయినా భరిస్తాను. అన్నలు ఎట్లాంటివాళ్ళయితే మనకెందుకు? కుర్రాడు బుద్ధిమంతుడు. అది చాలు మనకు” ప్రేమగా కూతురితల నిమిరుశూ సముదాయించారు.

మంజుల మాత్రం కోపం ఆపుకోలేక పోయింది. “ఇంతోటి బోడిసంబంధం మనకి దొరకదా యేమిటి? ఆ వెధవని ఎందుకు బ్రతిమిలాట్టం చీ! చీ! ఇంత జారిపోతున్నాం కాబట్టే మొగపిల్లలవాళ్ళు మన నెత్తినెక్కి మిరియాలు నూరుతున్నారు” వంటింట్లో తల్లిదగ్గరకొచ్చి పళ్ళు పట పట కొరికింది. శారదకి ఈ జరుగుతున్నదంతా కలో! నిజమో అర్థంకాలేదు.

లలితమ్మ మెడలో ఉన్న రెండుపేటల గొలుసు ఆ మర్నాటికల్లా మోయమవటం కూతుళ్ళందరూ గమనించి నిశ్శబ్దంగా కళ్ళొత్తుకున్నారు. శారద తన నగలు అమ్మమని ఎంత ప్రాధేయపడినా ఆయన ససేమిరా వీల్లేదన్నారు. జీవితం కత్తిమీద సాముగా మారినా చెదిరిపోని గుండె ధైర్యం ఆయనది.

“ఏ అవాంతరమూ రాకుండా ఈ శుభకార్యం జరిపించు భగవాన్!” అంటూ దేవుడిముందు సాగిలబడిందా కన్నతల్లి మనసు.

పెళ్ళి రేపనగా కృష్ణమోహన్ సుశీలమ్మ వచ్చారు. హైదరాబాదునుంచి వచ్చిన కాళిదాసు అక్కలనూ చెల్లెళ్లనూ, చిన్నమ్మలనూ, అత్తయ్యలనూ, అందర్నీ చుట్టూ చేర్చుకుని తమాషాగా కబుర్లు చెబుతూ నవ్విస్తున్నాడు. అందర్నీ తప్పించుకుని డాబామీదకి వెళ్లి కూర్చుందిశారద. ఈ పెళ్లిసందడి నవదంపతుల హాస్య పరిహాసాలు, ఫలోక్తులు, ఆమె మనసుని వికలం చేస్తున్నాయి.

శారద వెళ్లటం గమనించిన కృష్ణమోహన్ గూడా మెల్లిగా పైకి వచ్చాడు. కొబ్బరాకుల సందులోనుంచి సాయంసంధ్యా కిరణాలు మందంగా వచ్చి శారదమీద పడుతున్నాయి. విరగబూసిన మాలతీపూల గుత్తిని తుంచిశారద జడలో ఉంచాడతను.

అతని చర్యకు తుల్లి పడి చూసింది “బావా! నీకునన్ను చూస్తే పరిహాసంగా ఉందా?” ఏడుపు దిగమింగుకుంటూ అంది.

“శారదా! నువ్వేనా ఇలా మాట్లాడేది? కలలో తేలి వచ్చి కమ్మగా మురిపించే నువ్వు ఈ మధ్య మానం వహించావేం?”

“ఎందుకీ వృధా ప్రయాస?” విరక్తి ఆ స్వరంలో.

“ఆ నిరాశే వద్దంటాను. లెటర్స్ రాయటం మానేశావు. మావయ్యకు తెలిసిందా మన సంగతి.”

“తెలియకుండా ఎన్నాళ్లుంటుంది?”

“ఇంకొన్ని రోజులు ఓపిక పట్టు. అంతే నీ జీవితం పూలనావలో పయనించేలా చేస్తాను. ఈ నిరాశలు, దిగుళ్లు, నిట్టూర్పులు, నిర్వేదనలూ ఏవీ నీ దరికి చేరవు...”

“మరి ఏవి చేరతాయో?”

“చెప్పనా... ఆనందం, అనురాగం, మల్లెలు మమతలు వాటితో నేనూ సరేనా?” ఆమె పొడవాటి జడని వేతిలోకి తీసుకుని పరవశంగా చెపుతున్నాడు.

“నాకేవిటో భయంగా ఉంది బావా? అత్తయ్య ఒప్పుకుంటుందా?”

ఒక్క క్షణం మృతసంగంగా ఉండి అన్నాడు. “ఒప్పుకోదు-అయినా నేను నిన్ను వదులుకోను... యీ సారి నీ కోసం ఏం తెచ్చానో చెప్పుకో” ఊరిస్తూ ఆమె కన్నులలోకి చూశాడు.

“ఏం తెచ్చావు చీరా?”

“ఊ అందమైన తెల్లచీర. ఆ చీరకట్టుకుని తొలిరేయి పాల కడలిలోని లక్ష్మీ దేవిలా నువు నా దగ్గరకు రావాలి. మెత్తగా తెల్లగా వెన్నెల గీతంలా ఆ చీర...నీకు చక్కగా అమరుతుంది శారదా...రాత్రి ఆ తెల్ల చీరలో స్వప్న సుందరిలా సాక్షాత్కరించావు. అదంతా నిజమే అనుకుని...” ఆగి ఆమె కళ్ళలోకి ప్రేమగా చూశాడు.

“ఊ నిజమే అనుకుని”... రెట్టించింది...

“ఆ అందాల రాణిని ఇలా దగ్గరకు తీసుకుని...” అంటూ చటుక్కున ఆమె రెండు చేతులు పట్టుకుని తన మీదకు లాక్కున్నాడు, నున్నటి కపోలంమీద తీయని ముద్ర వేశాడు. చాలా కాలం తరవాత అనురాగ పూరిత మైన ఆ స్వర్ణ...ఆమె రక్తం వెచ్చగా వేగంగా ప్రవహించి, శరీరంలో విద్యుత్తరంగాలు సృష్టించింది. తన్మయ త్వంలో తనూవల్లి తూలింది.

పరవశించిన మనసు అతని హృదయం మీద వాలిపోయింది. ఆమె మనసు స్వర్గలోకంలో విహరిస్తున్నట్లు... అతని కౌగిలి జాబిలిలో గిలిలా ఆమె శరీరమూ...మనసూ ఏకమై ఒకే మధురగీతమాలాపిస్తున్నాయి.

అతని హృదయంలో కోటి పున్నమిలు విరిసిపోయి, శతకోటి వసంతాలు వెల్లి విరిశాయి. మాటలు కర్ణవైన ఆ మధుర సమాగమానికి సాక్షిగా కలువలరేడు నిండుగా

నవ్వుతూ ఆకాశంపైకి ఎగ్గబాకుతున్నాడు.

మంజుల కంగారుగా పైకి వచ్చి వాళ్ళిద్దరినీ ఆస్థితిలో చూసి హడిలి పోయింది. “అక్కా! అమ్మపిలుస్తున్నది త్వరగా రా” ఇద్దరూ తేరుకుని ఎదురుగా మంజులని చూసి సిగ్గుతో చితికి పోయారు.

శారద గబగబా లేచి తడబడే అడుగులతో కిందకి దిగి పోయింది. “మంజూ! ఎవరితో చెప్పకు” కృష్ణమోహన్ గొంతు భయంతో వణికింది. మంజులకి అతన్ని ఆస్థితిలో చూసి జాలేసింది. అర్థంలేని ఆచారాలతో మధుర ప్రేమికుల హృదయాలని నిర్ధాక్షిణంగా విడదీస్తుంది కదా ఈ సంఘం?” అనిపించి హృదయం ఆక్రోశించింది.

“ఎవరితో చెప్పనులే బావా! నువ్వు మీ అమ్మ అనుమతించే దాకా నిరీక్షించావంటే... పుణ్యకాలం కాస్తా గడిచి పోతుంది... ముసలాడి వాతావే?” గంభీరంగా అంది. ఆమె చూపులు స్నిగ్ధంగా.

“లేదు మంజూ! నీ పెళ్ళి అయిపోతే...”

“ఓయి పిచ్చివాడా?... ఇలా మీన మేషాలు లెక్క పెట్టుకుంటుంటే-అమూల్యమైన కాలం మన కోసం ఆగదు గడిచి పోయిన క్షణాలు తిరిగిరావు... నా పెళ్ళి ఇప్పట్లో తొందరలేదు కాని—త్వరగా ఆ పని ముగించి ఈ కాకులు నోర్లు మూయించు”—

పెద్ద ఆరిందాలా హితోపదేశం చేస్తున్న మరదల్ని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. కిందనుంచి మంజులా అన్న పిలుపు వినబడటంతో “నే వెళుతున్నా గావా? జావగారిపోకు” — అని చెప్తూ ఛెంగున గంతి లేడిలా పరిగెత్తింది కిందకి.

రాత్రి పదకొండు గంటలకి ముహూర్తం సరస్వతికి మంగళ స్నానం చేయించి పెళ్ళి కూతుర్ని చేశారు. నుదుట కల్యాణ తిలకం, బుగ్గన చుక్క, కాళ్ళకు పారాణితో ఎంత శోభని సంతరించుకుంది. అక్కలందరూ తమవి తలా ఒక నగతీసి ఆమెని చక్కగా అలంకరించారు.

తండ్రి కూతుళ్ళకీ మీ నగలంటూ ప్రత్యేకంగా చేయించలేదు. చదువు మాత్రం చెప్పించారు. విద్యే అసలైన భూషణం అనుకుంటూ.

అలంకరణ పూర్తి చేసి గౌరీ పూజ దగ్గర కూర్చోబెట్టారు. పెళ్ళివారు వచ్చారనే వార్త రావటంతో కలకలం బయలు దేరింది. పెళ్ళి పందిట్లో వాళ్ళక్కావాల్సిన ఏర్పాట్లు చేయాలని కొంద రక్కడికి చేరారు ఉరుకులు పరుగులతో. మగపెళ్ళి వారికి అడుగులకి మడుగు లొత్తకపోతే అగ్రహం రావచ్చు!

మంగళ స్నానాలవీ పూర్తయ్యాక వరుణ్ణి విడిదింటి నుంచి వివాహ మంటపానికి తీసుకు రావటానికి బయలుదేరారు జానకిరామయ్య.

కాశీ యాత్ర తతంగం: అదొక వేడుక. వరుడు పావు కోళ్ళు కమండలం చేతబూని కాశీ యాత్రకి సిద్ధమౌతాడు. కాళిదాసు వెళ్ళి “బావగారూ మీరు కాశీ యాత్రకి వెళ్ళొద్దు మా చెల్లెనిచ్చి పెళ్ళి చేస్తాం రండి” అంటూ వరుణ్ణి కాశీ యాత్రా ప్రయత్నం నుంచి విరమింపజేస్తాడు. కాళిదాసు పిలిచే తీరుకి అక్కడ చేరిన బంధు వర్గమంతా పకపకా నవ్వేశారు.

వరుడు పీటల మీద కూర్చో బోయే ముందే కట్న మివ్వాలనీ పట్టు బట్టాడు రామ చంద్రం పెద్దన్నగారు. పెళ్ళి పీటల మీద ఇస్తాం అని ఎంత చెప్పినా వినిపించుకోలేదు. తాళం చెవి కాళిదాసు చేతికిచ్చి బీరువాలో ఉన్న డబ్బు తీసుకు రమ్మని చెప్పారు.

ఆయన సంస్కార పూరిత హృదయం అసహ్యంతో నిండి పోయింది. రాను రాను మన వివాహ వ్యవస్థ వ్యాపారంగా మారిపోయింది గదా అనుకుని బాధ పడ్డారు.

ఆరువేలు లెక్కపెట్టి వరుడి అన్నగారి చేతిలోపెట్టి రామచంద్రం స్వగృహానికి తీసుకొచ్చారు.

మొగళ సూత్ర ధారణ జరిగేటప్పుడు మంజులకి కళ్ళ

వెంట నీళ్ళు తిరిగాయి. “ఇన్నాళ్ళు తమలో కలసి మెలిసి తిరిగిన అక్క పరాయిదై పోతుంది అనుకుంది” బాధగా. బాజాలు జోరుగా మోగుతున్నాయి తలం బాలు పోసుకున్న తరవాత చదివింపులు చదివించారు.

వధూ వరులిద్దరూ పీటల మీదనుంచి లేచి గృహ ప్రవేశం చెయ్యి బోతుండగా పేరు చెప్పాలంటూ చేతులు గుమ్మానికి అడ్డం పెట్టారు. పేరంటాళ్ళకి అదొక ముఖ్యమైన వేడుక. వధూవరులిద్దరినీ పరస్పరం సన్నిహితం చేసే చిన్న ప్రయత్నంలాటిది.

“మగవాళ్లు ముందు మీరే చెప్పండి?” అంటూ మంజుల అడ్డుతగిలింది.

వదినలు, మరదళ్ళు చుట్టూచేరి అతనేముందు పేరు చెప్పాలని పట్టు బట్టారు. “ఇంత మందీ నేనొక్కణ్ణి...నాకు సపోర్టువరూ లేరా? జాలిగా చూశాడు అందరివంకా—జానకి రామయ్య అక్క కూతురు సునీత “నే ఉన్నా లే అన్నయ్య గారూ”—అంటూ ముందుకొచ్చింది.

అర్థరాత్రి దాటిపోయింది; అందరికీ నిద్రముంచు కొస్తోంది. ఎలాగో పేర్లు చెప్పి బయటపడ్డారు సరస్వతి రామ చంద్రం.

తెల్లవారింది! అప్పగింతలు, ప్రయాణ సన్నాహాలన్నీ పూర్తయ్యాయి. ఎవరో ఒకామె అంపకాల పాటపాడుతున్నది. ప్రతివారి హృదయమూ అనిర్వచనీయమైన బాధతో ఊగిపోయింది. ఇన్నాళ్ళు కళ్ళల్లో వత్తులు వేసుకొని పెంచిన ఆడపిల్లను ఇంకో ఇంటికి పంపేటప్పుడు తల్లిదండ్రుల ఆవేదన అనంతం, బాధాఃసందమూ కలసి అశ్రురూపంలో వెలువడుతుంది.

జానకిరామయ్య హృదయం బాధతో బరువెక్కింది. పసుపు బట్టలతో, కన్నీళ్ళు నింపుకుంటున్న కూతుర్ని చూస్తుంటే ఆయన గుండె నీరై పోయింది. అగ్గోహికన్యా పరకీయ యేవ అని హెచ్చరించిందాయన మనసు. ఈ బాధని కాళిదాసు ఎంత సహజంగా వర్ణించాడు? ఆయన హృదయం ఒక్కసారి స్నిగ్ధమై పోతుంది. అరణ్య జీవనాన్ని గడుపుతూ ప్రాపంచిక సుఖాలన్నిటికీ దూరంగా వున్న కన్యా మహర్షి కే తప్ప లేదీ హృదయావేదన? తనలాటి సామాన్య గృహస్థులమాట చెప్పే దేముంది?”

కన్నీటితో అందరి దగ్గరా శైలవు తీసుకుని తండ్రి పాదాలకి నమస్కరించింది సరస్వతి. కుమార్తెని హృదయానికి హత్తుకుని ఆనంద బాష్పాలతో తలమీద చుంబించారు.

బంధువులందరూ ఒక్కొక్కరే వెళ్ళిపోయారు. వెనుదిరిగి చూసుకుంటే అప్పలు వెక్కిరిస్తూ కనిపించాయా గృహ యజమానికి. అనుకున్న దానికన్నా ఎక్కువగానే ఖర్చు పెట్టాల్సివచ్చింది. ఈ ప్రకారం ఖర్చు చేస్తే మిగిలిన వాళ్ళపెళ్ళిళ్ళు ఎలా చేయగలడతను? భవిష్యత్తులోకి చూడాలంటేనే భయమేసిందా గృహస్తుకి.

రామచంద్రం సరస్వతిని పూనాతీసికెళ్ళి పోయాడు. ఒక బరువు తగ్గిపోయింది గదా అనుకుంటే మంజులమఠో దుమారం సృష్టించే ఉంది ఇంట్లో. ఆ ఇంట్లో అందరి ఆడ పిల్లలు ఒక ఎత్తు, మంజుల ఒకఎత్తు, ఆ మెవన్నీ విప్లవ భావాలు, సంస్కరణ పూరితమైన ఆలోచనలు, అవి మన కెంతవరకు నిజ జీవితంలో పనికొస్తాయి అని ఆలోచించడు.

కొన్ని విషయాల్లో చాలా కచ్చితమైన అభిప్రాయాలు జానకిరామయ్యవి, తనఅభిప్రాయానికి వ్యతిరేకంథా పిల్లలు ప్రవర్తించటం ఆయన దృష్టిలో ఆడపిల్లలు ఎంత చదివినా కట్టుబాట్లని అధిగమించ కూడదు. అధిక ప్రసంగాలు చేయటం, మగవాళ్ళతో హద్దులు మీరి ప్రవర్తించటం ఆయనకిష్టం ఉండదు. మంజులలో తలఎత్తుతున్న విపరీత ప్రవృత్తి ఆయననిభయపెట్తోంది. అందుకే బి. ఏ సైనల్ పరీక్షలు రాయగానే వరాన్వేషణ ప్రారంభించారు.

ఆ రోజు పెళ్ళిచూపులు :—తల్లి ఈ విషయం చెప్పగానే ఇంతెత్తున ఎగిరిపడింది. “నేనీ పెళ్ళి చూపులకి కూర్చోను, అసలు పెళ్ళే చేసుకోను. అప్పుడే మీకు బరు వయ్యానా?” అంటూ రాగాలు తీసింది.

ఇంట్లో జరుగుతున్న హంగామా గ్రహించి ఆయన లోపలికొచ్చి మంజులనంక గుడ్లురిమి చూశారు. ఆచూపు ల్నెదుర్కునే శక్తి ఆమెకిలేదు. బుద్ధిగా తల్లి చెప్పినట్లు విని అంగీకరించుకుంది. మనసు కుతకుతా ఉడికిపోతూనేఉంది లోపల.

“లక్షణంగా చూసిపోవటాని కొస్తుంటే ఆ యేదుపు ముఖం దేనికీ?” మందలించింది తల్లి.

అక్కడే కూచుని చెల్లెలి పరిస్థితి గమనిస్తున్న సుందరికి జాతేసింది. ఆమె రెండోసారి పురుడు పోసుకోటానికికొచ్చి రెండురోజులయింది.

“నువ్వూరుకోమ్మా! దానికింకా చదువుకోవాలి నుంది. మీరేమో పెళ్ళో అంటూ వెంటపడుతుంటిరి.”...

“చదువులొద్దో! అంటే విన్నారా— ఆయనే ఇట్లా పాడు చేసింది తను చూపించిన మార్గమేగా—బాగా చదువుకో తల్లీ అంటూ హితబోధలు చేస్తిరి. ఆ వుస్తకాల్లోది వంట బట్టాక... పెళ్ళీ పెటాకులు ఏం కావాలనిపిస్తుంది.” తల్లి చాదస్తానికి చిరాకేసింది అక్క చెల్లిళ్ళిద్దరికీ.

“అసలు నాకు పెళ్ళొద్దు. హాయిగా ఉద్యోగం చేస్తానంటే వినిపించుకోరేం?”

“ఊరుకో మంజూ! నువ్వెంత చెప్పినా ఎవరూ ఆలకించరు.

అసలు మన వ్యవస్థే అంత. ఆడపిల్ల అనగానే ఎప్పుడెప్పుడు అవతలకి పంపి చేద్దామా అని ఆలోచిస్తారు తప్ప వాళ్ల అభిరుచులూ, అభిప్రాయాలు కనుక్కుందామని ఆలోచించరు. ఇదొక మహా ప్రవాహం. ఇందులో మనంకొట్టుకుపోక తప్పదు. సుందరి మాటల్లో సత్యంఉందని గ్రహించింది మంజూల.

అయినా తనమనసు ఎదురు తిరుగుతోంది. పెళ్ళితో తన ఆశలకు ఆశయాలకు ఆనకట్ట కడతారు. అందరిలా సామాన్యంగా జీవించటం అదే గాడిలో నడిచిపోవటం ఆమెకిష్టం లేదు. పెళ్ళి, ప్రేమ, పిల్లలు, జీవితంలో గొప్ప ఆశయాలు. అన్నీ మధుర స్మృతులుగా నిల్చిపోవాలి. ప్రతి ధానిలోనూ ప్రత్యేకత ఉండాలి. జీవితంలో కళాత్మకంగా నిత్యనూతన చైతన్యంలో సాగిపోవాలి రస స్రవంతిలా. అదీ ఆమె వాంఛ.

ఎండ మావుల్ని చూసి ఒయాసిస్సులనుకునే వయసది. రంగు రంగుల ఊహలు పొంగు లెత్తి మనసుని గజిబిజి చేసే ప్రపంచం, స్వప్న లోకంలో అందంగా తిరిగాడే అందాల ఆశయాల హరివిల్లు. అ ఇంద్రధనుస్సులోని రంగుల్ని ఆత్రంగా అందుకుని అపురూపంగా గుండెల్లో దాచుకోవాలని ఆరాటం, దానికోసమే ఆవేదన, ఆలాపన.

వరండాలోనుండి తండ్రి పిలుపు వినిపించగానే గబగబా కళ్లు తుడుచుకుని మవునంగా అక్కవెంట వెళ్ళింది.

తన కిష్టంలేనిపని బలవంతాన చేయిస్తున్నారే అని ఉక్కోపం ఒక పక్కన.

“కొంచెం తల పేకెత్తి చూడమ్మా!” పెళ్ళి పెద్ద ఎవరో అంటున్నారు. కోపంగా తలెత్తి అతనివంక చురుగా చూసి చటుక్కున తల వంచేసుకుంది. అంతవరకూ కాంక్ష నిండిన చూపులతో చూస్తున్న పెళ్ళికొడుకు కంగారుపడి సర్దుక్కుర్చున్నాడు.

ఆ తతంగం పూర్తికాగానే లోపలి కొచ్చేసిపడుస్తూ కూచుంది. బహుశా వరుడు నచ్చలేదేమో అనుకున్నారు ఇంట్లో అందరూ.

అలా వరసగా నాలుగయిదు సంబంధాలు వచ్చినా ఎవరూ ఆమె హృదయాన్ని ఆకర్షించలేదు. జానకిరామ య్యలో సహనం క్షీణించిపోతుంది. మంజుల ఆంతర్యం ఏవిటో ఎంతకీ అర్థంకావటంలేదు. గట్టిగా మందలిస్తే ఏడుస్తుంది. చాంతో ఆయన మనసు జాలితో కరిగిపోతుంది ఇలా ఎంత కాలం?

20

ఆ రోజు మంజుల కాలేజీనుంచి వచ్చేసరికి తొదండ్రుల మధ్య పెళ్ళిళ్ళ గురించిన ఆశక్తికరమైన సంభాషణ ఘరగటం గమనించింది. కాళ్ళు కడుక్కుని నాటింట్లో

కెళ్ళి చక్కిలాలు తీసి ప్లేట్లో వేసుకుని ఒక్కొక్క తుంపు నోట్లో పెట్టుకుంటూ వాళ్ళ సంభాషణ ఆలకిస్తుంది.

“చంద్రశేఖరంగారమ్మాయి వేరే కులంవాణ్ణి పేమించిందట.”

“ఆయన మంచి ఆచారపరుడు గదా... కూతురు చేస్తున్న పని చూస్తూ ఎలా ఊరుకున్నాడండీ?” లలితమ్మ బుగ్గలు నొక్కుకుంది.

“ఆయనకి తెలీదు పా... ఏదో మామూలు స్నేహం అనుకున్నాడు మొదట్లో—చివరికి లెటర్ రాసి ఇంట్లో పెట్టి వాడితో పారిపోయిందట. ఏం చేస్తాడు పాపం! కన్న మమకారం—నాలుగయిదు నెలలు కోపంగా ఊరు కున్నాడు. ఆ తరవాత మామూలుగా ఊరుకున్నాడు. ఇప్పుడు రాకపోకలు కూడా సాగిస్తున్నారట. అంతే... రోజులు మారిపోయాయి. ఆ పిల్ల తన జీవితం సంగతి తన ఆశయాల గురించే ఆలోచించిందే గానీ తన చెల్లెళ్ళ భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచించలేదు. మిగతా పిల్లలకి సంబంధాలు కుదరటంలేదు. నానాగడ్డి కరుస్తున్నాడు చంద్రశేఖరం... ప్చే! ఏవిటో” జాలిగా నిట్టూర్చా రాయన.

“తక్కిన పిల్లలుకూడా తలాఒక కులంవాడిని చేసుకుంటే సరి...” అదే పరిష్కార మన్నట్లు చూసిందావిడ భర్త వంక.

“బాగానే ఉంటది... రేపు వీళ్ళకి పుట్టబోయే పిల్లల గతేమిటి? వాళ్ళు ఏ కులం అని చెప్పకుంటారు? ఎలా చెలామణి అవుతారు సంఘంలో? వాళ్ళ భవిష్యత్తేమిటి! ఇలా

జివి బోలెడు సమస్యలు ఎదురవుతాయి. వాటిని యెదుర్కో నే గుండెధైర్యం గలవాళ్ళే ఆ పని చేయాలి.”

“అది సరేగానీ ఆ సుబ్బారావుగారమ్మాయి డాక్టరు చదువుతున్నదా? నెలకొకణ్ణి మారుస్తుందట... అవేంపోయే కాలం బుదులండీ... చదివేయి పెద్ద చదువులు చూడబోతే అన్నీ పాడు బద్ధులు...”

“అంతేనేమరి... డబ్బుంటే సరి... ఎన్ని తప్పులున్నా కనిపించవు—అదే బీదవాడికూతురు చేసిందనుకో—ప్రతి వాళ్ళు వేలెత్తి చూపేవాళ్లే ఈ సంఘం డబ్బు, హోదా ఉంటే వారికి గులాము.”

“ఏవిటో అంతా డబ్బులోనే ఉంది మహత్యం? శారద జీవితం ఎట్లా తెల్లవాతుతుందో? దాన్ని గురించి తలుచుకుంటే నాకు కంటిమీద కునుకుండదు. పిల్లా పాప లతో కళకల్లాడాల్సిన దాని జీవితం—హఠాత్తుగా స్తంభించి పోయింది” ఆ మాతృ హృదయంలో ఆవేదన వెల్లువలా దూకింది.

శారద ప్రసక్తి రాగానే ఆయన ముఖం బాధతో ముడుచుకుపోయింది.

“బాగున్నారా వదినగారూ!” అన్న పలకరింపు వినబడటంతో ఇద్దరూ త్రుళ్లి పడి చూశారు. జ్యోతి అత్త గారు మంగమ్మ. మొహాన చిరునవ్వుతో ఇంట్లోకొచ్చింది. వియ్యపురాలు ఇలా హఠాత్తుగా వూడి పడటంతో దంపతు చిద్రూ తెల్లబోయారు.

“ఏవిటమ్మా వదినా! అట్లా చూస్తున్నావ్ నేనే!” అంటూ నవ్వింది మంగమ్మ.

“దారితప్పి వచ్చా రే అని చూస్తున్నారండి” అంటూ లోపలికి తీసికెళ్లి చాప వేసింది.

“దారితప్ప లేదమ్మోయ్! దారి తిన్నగా చూసుకుంటూనే వచ్చా” అంది నవ్వుతూ.

జానకిరామయ్య లోపలికొచ్చి “అంతా బావున్నారామ్మా” అని కుశలప్రశ్నలు వేసి మరలా ముందుగదిలో కొచ్చి చదువుకుంటూ కూర్చున్నారు.

“ఏవమ్మాకోడలు పిల్లా! పప్పన్నం ఎప్పుడు పెడతావ్? అంటూ హాస్యమాడింది లోపలికొచ్చిన మంజులను చూసి.

“ఏం పప్పన్నమో వదినగామా! ఒక్క సంబంధమూ కుదరటం లేదు. ఎక్కడ రాసిపెట్టాడో. దేవుడు దీనికి. లలితమ్మ కూతుర్ని చూసి దీర్ఘంగానిట్టూర్చింది.

“ఛీ! ఛీ! ఈ పెద్ద వాళ్ళ కెప్పుడూ పెళ్ళి గొడవే! - మొహం చిట్లించుకుంటూ అవతలికెళ్ళి పోయింది.

“కక్కొచ్చినా కల్యాణమొచ్చినా ఆగదు లేవమ్మా వదినా! మొన్న కాకినాడనుంచి వచ్చినవాళ్ళు మీరే ఏదో పేచీ పెట్టారని అన్నట్లున్నారు.” ... అంది మంగమ్మ రంధ్రా న్వేషణ ప్రారంభిస్తూ.

“అదేంలేదే! వాళ్ళే కట్నం చాలా ఎక్కువ అడిగారు. అందుకని మేం తూగలేంకదా అని నర్దుకున్నాం” తడబడింది లలితమ్మ.

“నేను ఏమని విన్నానంటే... అమ్మాయే అబ్బాయి నచ్చ లేదని అన్నదట... అహ... ఎవరో అనుకుంటేవినటమే నాకుమాత్రం ఏం తెలుసు”

“అదీ కొంతనిజమే అనుకోండి. చూస్తూ చూస్తూ బంగారబొమ్మలాటి పిల్లని తీసికెళ్ళి అలాటివాళ్ళకి ఎట్లాకట్ట బెడతాంచెప్పండి.”

“అంతేనమ్మా వదినా... మాకు రాడికి మాత్రం ఏం తక్కువని, వాడుమనసు పడ్డాడుకదాని ... గుడ్డిపిల్లని చేసు కున్నాంకదా?”

“లలితమ్మకి ఎక్కడ తగలాలో అక్కడ తగిలించా దెబ్బ... అయినా ఏంకాలమో! ఏంపిల్లలో? మగపిల్లలు నచ్చటం లేదంటే విడ్డూరం కదూ?”

“మగాడయితే చాలు వాడు ఏ మానైనా మొద్ద యినా ఫరవాలేదన్నమాట” కసిగా తనలోతనే పళ్ళు కొరు క్కుంది మంజుల. ఆవిడ మాటలధోరణి సుందరి కనలు నచ్చదు. అందుకే స్వెట్టరలుకుంటూ మానంగా ఉండి పోయింది.

“ఏవమ్మా సుందరీ ఎన్నోనెల?” అంటూ పరామ ర్శించింది.

సమాధానం చెప్పేసి తనపనిలో మునిగి పోయింది సుందరి. సుందరితో మాటలు పెంచుకుందామనుకున్న మంగ మ్మకి ఆశాభంగమే అయింది. లలితమ్మ వైపుకి తిరిగి తన మామూలు మాటలధోరణిలో పడిపోయింది.

“నీకు ముఖ్యంగా ఒకమాట చెప్పబామని వచ్చాను లలితమ్మా!” అంది తగ్గుస్వరంలో.

గొంతునవరించుకుని మొదలుపెట్టింది. శారద హైద్రాబాద్ లో ఉన్నప్పుడు ఇష్టంవచ్చినట్లు ఉంటున్నదట. ఈమధ్య మాతోడి కోడలు కొడుకు హైద్రాబాద్ వెళ్ళినప్పుడు చూశాట్ట. ఏం పిన్నీ! ఆపిల్లవిధవకదా! బొట్టు పూలు పెట్టుకుని మనతమ్ముడితో ఆషికార్లేవిటి? అని అడిగాడు. నాకుతల కొట్టేసినట్లయిందనుకో. శారదని పంపేబదులు నువ్వే వెళ్ళి ఉండరాదటమ్మా...”

లలితమ్మ మనసు చివుక్కు మంది ఆమాటలకి. “మా పిల్లలు అట్లాటి పరువుతక్కువపనులు చేసేవాళ్ళు కాదమ్మా”

“అయితే నేను అబద్ధం చెపుతున్నానంటావా?” కయ్యి మంది మంగమ్మ.

“అలా అనలేదమ్మా” కంగారు పడింది.

“మరి కాకపోతే... వచ్చే నెల్లో జ్యోతికి ఆపరేషన్ చేస్తానంటున్నాడు వాడు. ఆ ఖర్చులన్నీ మీరు భరించాల్సిందే... ఇంకోసారి చెపుతున్నా. శారద ఇలా పరువు తక్కువగా ప్రవర్తిస్తే— జ్యోతిని వెంటనే మీ ఇంటికి పంపేస్తాం. ఆ తరవాత మీ ఇష్టం.” కొంగు దులుపుకొని వెళ్ళిపోవటానికి లేచిందావిడ.

“కూర్చోండి వదినా— కాఫీ చేస్తాను” అని లేచింది లలితమ్మ బరువెక్కి హృదయంతో.

మంజుల కోపం పట్టలేక పోయింది. “అత్తయ్యగారూ మీ అమ్మాయి పెళ్ళికి మీరునాన్నగారి దగ్గరచేసిన అప్పు

తీర్చేశారా?” లోపలికొచ్చి ప్రశాంత స్వరంతో అడిగింది.
 “అవన్నీ నీకెందుకు చిన్నపిల్లవి” —రుస రుసలాడిం-
 దావిడ.

“ఇందాక పెళ్ళి ఎప్పుడన్నారూగా — అంటే పెద్దపిల్ల
 కింద లెక్కేకదా? మీరు అప్పుగా తీసుకున్న డబ్బు అక్క-
 ఆపరేషన్ కింద ఖర్చుపెట్టండి. సరిపోతుందిగదా” — మంజుల
 ధోరణి ఆవిడకి బొత్తిగా నచ్చలేదు.

“ఇదుగో — నోరుకాస్త అదుపులో పెట్టుకో. పెద్దా
 చిన్నా లేకుండా మాట్లాడకు పెళ్ళికావల్సిన పిల్లవి. అవన్నీ
 మేం చూసుకుంటాం నీ కెందుకు?”

“ఆపరేషన్ ఖర్చులు మీరే భరించండి — అని కచ్చి
 తంగా చెబుతున్నారూగా”

“మంజులా!” అని గట్టిగా పిలుపు వినబడటంతో
 భయంగా చూసింది. వాకీలి దగ్గర తండ్రి నిలబడివున్నాడు.
 ఆయన కళ్ళు నిప్పులు కురుస్తున్నాయి. “అతివాగుడు కట్టి
 పెట్టి నీపని చూసుకో.”

మంజుల తలవంచుకుని అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయింది.

“అన్నగారూ — మీదెంత శాంత స్వభావం? మీ
 కడుపున ఇలాటిపిల్ల ఎలాపుట్టిందో గానీ” —

లలితమ్మ చేతిలోనుంచి కాఫీకప్పు అందుకుంటూ
 సానుభూతి ప్రకటించింది.

“దానికొక్కంచెం నోటి దురుసు — మీరేమీ అనుకో
 కండి” — అని కూతురు తరపున సంజాయిషి ఇచ్చుకున్నా
 రాయన.

ఆవిడ శాంతించినట్టే కనిపించింది. ఆపరేషన్ ఖర్చుల గురించి వియ్యంకుణ్ణి మరోసారి హెచ్చరించి మెల్లగా ఇంటి దారి బట్టింది మంగమ్మ. భారమైన హృదయంతో పడక్కుర్చీలో వాలాడు ఆ గృహాయజమాని.

21

ఆ రోజు ఆయనకి మనసంతా చాలా చికాగ్గా ఉంది. శారద ఎదురుగా ఉంటే ఎడాపెడా తిట్టెయ్యాలన్నంత కోపం ముంచుకొచ్చింది. కానీ ప్రస్తుతం ఆమె ఇంట్లోలేదు. జ్యోతి కళ్ళకి ఆపరేషన్ చేస్తారంటే పంపించారు హైదరాబాదు.

మొదట్లో లలితమ్మని పంపించాలనుకున్నారు గానీ. జ్యోతి శారదక్క తన పక్కనే వుండాలని కళాధర్ చేత ఉత్తరం వాయిచింది. దాంతో పంపకతప్పలేదు. మంగమ్మ శారదని గురించి తేలిగ్గా మాట్లాడినాక ఆమెని పంపించకూడదనే అనుకున్నారు, ... ఆ అక్కచెల్లెళ్ళ అనుబంధం గాఢమైంది. అదీగాక సుందరికి పురిటిరోజులు, ఎప్పుడుపురుడొస్తుందో తెలీదు.

మనసంతా మహా చికాగ్గావున్న సమయంలోనే కృష్ణ మోహన్ తల్లి సుశీలమ్మ రాసిన ఉత్తరంవచ్చి ఆయన మనసుని మరింత చికాకు పెట్టింది. ఆ ఉత్తరం చదువుతున్నకొద్దీ

ఆయనకు మతి పోతున్నట్లుగా అనిపించ సాగింది. తానేవో అగాధాల్లోకి కూరుకు పోతున్నట్లుగా ఫీలయ్యారు.

అన్నయ్యకు నమస్కరించి,

నువ్వుంత స్వార్థపరుడివనుకోలేదు. నీ విధవ కూతురు జీవితం బాగుపడాలనే తాపత్రయంతో నా కూతుళ్ళ భవిష్యత్తుని గురించి మర్చిపోతున్నాను. నువ్వు కవీ, రచయితా ఇంత నీచంగా ఇంత స్వార్థపూరితంగా ప్రవర్తిస్తావనుకోలేదు.

కృష్ణమోహన్ ఎన్ని సంబంధాలు వచ్చినా ఎందుకు తిప్పి పంపుతున్నాడో నాకు బాగా అర్థమైంది. మీ తండ్రి కూతుళ్ళుల్నిద్దరూ కలసి వాడి మనసు మార్చారు. నా కొడుకుని నాక్కాకుండా చేస్తున్నారు. నా వుసురు మీకు తగలక మానదు.

నాలాగా ఆడపిల్లలు నీకు ఉన్నారు. వీడి కట్నం డబ్బుతో, మిగిలిన ఆడపిల్లల పెళ్ళి చెయ్యాలన్న మా ఆశ నాశనం చేస్తున్నారు. ఇది నీకు న్యాయం కాదు.

శారద ఈ ఇంటి కోడలవటం యీ జన్మలో జరగని పని. అలా జరిగిన పక్షంలో నా శవం మాత్రమే నువ్వు చూస్తావు.

నీ కూతుర్ని ఎలా అదుపులో పెట్టుకుంటావో నీ ఇష్టం. ఇంతకన్నా ఎక్కువ వ్రాసేను. నా బాధ అర్థం చేసుకో! వాడికి నచ్చ చెప్పు. శారదనివాడికి సాధ్యమైనంత దూరంగా ఉంచు.

నీ చెల్లెలు
సుశీలమ్మ.

ఆ ఉత్తరంలోని ఒక్కొక్క ఆయనహృదయాన్ని చీల్చేసింది.

బీరువాలోనుంచి ఇన్‌లాండ్ కవరు కవరుతీసి శారదకి ఘూటుగా ఉత్తరం రాసి పడేశారు. అప్పటిగ్గానే ఆయనకి ఆవేశం చల్లారలేదు.

మళ్ళీ ఆ రాత్రంతా ఆలోచనలు. శారద దీనవదనం... పెంచుకున్న ఆమె ఆశలు కూలిపోతున్న కలలు... భయంకరమైన ఆమె భవిష్యత్తు... శాపంగా పరిణమించిన శారద యవ్వన సౌందర్యాలు... ముందుకు పోలేక వెనక్కు రాలేక కొట్టుమిట్టాడే తన దీన స్థితి... ఆ రాత్రంతా ఆలోచనలతో నిద్ర రాలేదు. తల బద్దలై పోతున్నట్టుగా అనిపించసాగింది.

తెల్లారి లేచి చింత నిప్పుల్లా వెలిగి పోతున్న భర్త కళ్ళని చూసి భయపడింది లలితమ్మ.

“ఏం ఒంట్లో బాగా లేదా?”

“మనసే రణరంగంగా ఉంది. అప్పుడే తెల్లారిందా?” అన్నారు కిటికీలోనుంచి బయటికి చూస్తూ, అప్పుడే పేపరు కుర్రాడు పేపరు విసిరేసి వెళ్ళిపోయాడు:

“చాలా సేపయింది. తెల్లవారు జామునుంచీ సుందరికి నొప్పలు మీరెళ్ళి ఆ రత్నమ్మని పిలుచు కొస్తారా? పిల్ల బాధతో మెలిదిరిగి పోతున్నది.”

“చెప్పవేం మరి?” గబగబా లేచి చొక్కా వేసుకుని చెప్పలు తొడుక్కుని బయటికి నడిచారు.

సుందరికి నొప్పలొస్తున్నయ్యని తెలిసి ఇరుగు పొరుగు అమ్మలక్కలంతా వచ్చారు. కూతురి పొట్ట నిమరుతూ

ధైర్యం చెపుతున్నదిగానీ ఆమెకీ భయంగా ఉంది. సుందరికి కాన్పు చాలా కష్టం. కూతుళ్ళకి పురుళ్ళన్నీ ఇంట్లోనే చేసే అలవాటు హాస్పిటల్ కి వెళ్ళరు.

సుందరి బాధ భరించలేక గట్టిగా అరుస్తోంది. ఇరుగు పొరుగులు సానుభూతి వచనాలు చెపుతున్నారు. లలితమ్మకి కూతురి పరిస్థితి చూస్తుంటే కాళ్ళాడటం లేదు.

ఇంతలో మంత్రసాని రత్నమ్మ రానే వచ్చింది అం దన్నీ బయటికి పంపేసి గది తలుపులు వేసేసింది.

మూసి ఉన్న తలుపుల వెనుక ఏం జరుగుతుందో ఆ ప్రాణి ఇంకో ప్రాణికి జన్మ ఇచ్చే తరుణంలో ఎలా బాధతో విలవిల లాడుతోందో-అందరి మనసులు భయంతో కొట్టుకుంటున్నాయి.

అరగంట తరవాత రత్నమ్మ గది తలుపులు తీసుకుని బయటి కొచ్చింది. జానకి రామయ్యని దగ్గరకి పిల్చింది “లోపల బిడ్డ అడ్డం తిరిగిందండీ, హాస్పిటల్ కి తీసికెళ్ళండి-”

ఆయనకి మూర్ఛ వచ్చినంత పనైంది. ఇటువంటి పరి స్థితి ఎప్పుడూ రాలేదు. టాక్సీ తీసుకు రావటానికి కం గా రుగా బయటి కెళ్ళారు. లలితమ్మ చిన్నగా ఏడుస్తూ ఒక సంచిలో కావలసిన వస్తువులన్నీ సర్దుతోంది.

ఆమెకి గుర్తు లేని వస్తువులు పక్కింటి సూరమ్మ, ఎదు రింటి స్వరాజ్యం గుర్తు చేసి అందిస్తున్నారు “భయపడ కుండా ఉండమని ధైర్యం చెపుతున్నారు.

“ఇలాగే బిడ్డ అడ్డం తిరిగితే...తన పె తల్లి కూతురు ఎలా చనిపోయిందీ” వణించి చెపుతోంది ఇంకో తెలివితలు

ఇల్లాలు వాళ్ళు మాట్లాడే చావు కబుర్లు వింటుంటే ఆ మాత్రు హృదయం విపరీతమైన భయంతో వణికి పోయింది.”

వాకిట్లోకి టాక్సీ వచ్చి ఆగింది అందరూ సాయం పట్టి సుందరిని టాక్సీలో చేర్చారు. లలితమ్మ ఇంటిని మంజులకి అప్పగించి టాక్సీ ఎక్కింది. ఆవిడకి భయంతో గుండెలు డడడడ మంటున్నాయి.

సాయంత్రానికి ఉసూరు మంటూ ఇంటి కొచ్చిన తండ్రిని చూసి “అక్కయ్య కెలా ఉంది నాన్నా?” అంటూ మంజుల ఎదురొచ్చింది.

“ఆపరేషన్ చేసి బిడ్డని భయటికి తీశారు. మగపిల్లాడు అక్కయ్య చాలా నీరసంగా ఉంది” ఆయాసంగా పడక్కుర్నీలో వాలిపోయి అలసటగా కళ్ళు మూసుకున్నారు. ఆ రోజంతా ఏమీ తినక పోవటంతో విపరీతమైన నీరసం ఆవరించింది.

సుందరికేమై పోతుందో నన్న ఆత్రంతో కాఫీ కూడా తీసుకో బుద్ధి కాలేదు. ఆపరేషన్ పూర్తవగానే అల్లుడికి టెలిగ్రామ్ ఇవ్వటం, కాలేజీకి లీవ్ లెటర్ పంపటం, ఈ పనులతో సరిపోయింది.

“ఈ జీవన సంగ్రామం ఎప్పటికీ ముగిసేనుభగవాన్” అనిపించిందారోజు మాత్రం.

గవర్నమెంటు హాస్పిటల్ లో ఆపరేషను! అడుగడుగునా అందరికీ లంచాలు సమర్పించుకోటం డబ్బు నీళ్ళలా ఖర్చయిపోయింది. డబ్బు కోసం చూసుకుంటే ప్రాణం? ఉరుకులు పరుగు పెట్టి అప్పు తెచ్చి అన్నిటికీ సర్దే సరికి తల

ప్రాణం తోక కొచ్చింది. నెలాశిరులో డబ్బెక్కణ్ణుంచి వస్తుంది?

ఈ మధ్య శారద సంపాదనలో ఎక్కువ భాగం, సుందరీకేమైనా కొనటానికీ, జ్యోతి సంసారానిక్కా వలసి నవి అమర్స్ టానికీ సరిపోతోంది.

సుందరి హాస్పిటల్ నుంచి ఇంటి కొచ్చే సరికి ఆయన చేసిన అప్పు కొండలా పెరిగి పోయింది.

మంజుల పెళ్ళి కోసం దాచిన డబ్బు కూడా కరగటం ప్రారంభించింది. కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరిన వాడు కాళిదాసు మాత్రం తండ్రికేం సహాయం అందిస్తాడు? అందులో హైదరాబాదు నివాసం.

అతను కాస్త దుబారా ఖర్చు! ఎటు చూసినా ఆయన కెవ్వరు చేయూతనిచ్చే వాళ్ళు లేరు.

ఆయన రాసిన పుస్తకాలు, అచ్చవుతున్న సాహిత్యాలు వ్యాసాలు ఇవే ఆయన కాధారం.

23

హైదరాబాదు నుంచి కాళిదాసు రాసిన ఉత్తరం చదువుతుంటే ఆయన మనసంతా అవ్యక్తమైన వేదనతో నిండిపోయింది.

ప్రియ జనకులకు, పాదాభి వందనములతో.

మీరు వ్రాసిన లేఖ చేరింది. ఈ సమస్యల వల
యంలో గిరగిరా తిరుగుతూ కూడా మీరు నాకు సంబం
ధాలు చూస్తున్నారంటే ఎంతో ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

ఈ సమస్యలకి మిమ్మల్నొక్కరే ఎరగా వేసి నేను
తప్పకోవాలను కోవటం లేదు.

నా ఉద్యోగం పర్మినెంటు అయే సూచనలు కనిపిస్తు
న్నాయి. జ్యోతి కళకి ఆపరేషన్ జరిగింది. కానీ, కట్టు
విప్పే దాకా ఏ విషయమూ చెప్పలేమన్నారు డాక్టరు.

ఏది ఏమైనా దానికి దేవుడు లాంటి భర్త దొరికాడు
తనని గురించి మనం విచారించాల్సిన పని లేదు. ఇంకొక్క
విషయం మీరు భరించలేనిది రాస్తున్నాను.

మనసు కుదుట పరుచుకోండి. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు
ఇది ఇలా జరగాల్సిందే... కాకపోతే కొంచెం ముందు జరి
గిందంటే. శారదక్క కృష్ణమోహన్ బావ రిజిష్టర్ మారేజ్
చేసుకున్నారు. అత్తయ్యా మావయ్యా కాకుల్లా అరచి
గోల చేస్తారు. మీరేం బెదిరిపోకండి మారే కాలంలో
మనమూ మారాలి. మార్పులోనే చైతన్యం... అదే జీవన
సవంతి. మీ మనసు బాధ పెడితే క్షమించండి.

మీ కాళిదాసు

అంత రంగంలో ఎగిసిపడే భావతరంగాలకి ఆయన
హృదయం ఆటు పోటులతో నిండిన కడలిలా ఉంది.

ఆ ప్రళయ ఘోష ఆయన చెవులకి భయంకరంగా
వినబడింది.

“ఏవండీ! మంజుల స్నేహితురాలింటికని వెళ్ళి ఇంకా రాలేదు. దాని ప్రవర్తన ఈమధ్య ఏం బాగాలేదు. మనం సుందరి ఆపరేషను గొడవలో ఉంటే అది స్నేహితులతో సినిమాలు షికార్లు ఎక్కువ చేసింది. మీరే దాన్ని ఎక్కువ గారాబం చేసి చెడ గొట్టారు—”

భార్య మాట్లాడే మాటలు వింటూ ప్రశాంతంగా ఉండి పోయారాయన.

ఆమెకి ఏమీ సమాధానం చెప్పాలనిపించ లేదు.

ఇంతలో సుందరి బాబునెత్తుకుని వాళ్ళున్న దగ్గర కొచ్చింది.

“నాన్న గారూ, మంజు మీకేదో లెట్రా రాసినట్లుంది—”

తండ్రి మొహంలోకి భయంగా చూస్తూ లెటరందించింది.

ఆ లేఖతో బాటు మనవణ్ణి కూడా తీసుకుని వళ్ళో పడుకో బెట్టుకున్నారు.

నింపాదిగా ఆ ఉత్తరం తెరిచారు.

ప్రియమైన నాన్న గారికి నమస్కరించి,

మీ శిక్షణలో క్రమ బద్ధమైన వాతావరణంలో పెరిగిన నేను ఎలాటి తప్పు చేయను. ఆ సంగతి మీకూ తెలుసు. ఆ విశ్వాసంతోనే ఈ లేఖ చదవండి.

సంప్రదాయపు సంకెళ్ళల్లో బిగిసి పోయిన మీ హృదయం నే చేసిన పని హర్షించదు. కానీ ఆత్మవంచనచేసుకుని నేను బ్రతక లేను, అందుకే ఈ నిష్క్రమణ.

నాలో పెరుగుతున్న అభ్యుదయ భావాలు మీకు నచ్చవు. మీ దారిలో ఒదిగిపోయి ఆ మామూలు జీవితం

గడపటం నాకు చేతకాదు. నిష్వలాంటి వంశంలో పుట్టి ఇలాటి పని చేస్తావా? అని మీరు నిందించవచ్చు. అయినా నిష్వలాంటి మరో వ్యక్తితో నా జీవితం పంచుకుంటున్నాను.

అతనిది మన కులం కాదు కనీసం మన మతమైనా కాదు. అయినా అన్ని మతాల సామరస్యం అతని హృదయంలో నిండుగా ఉంది.

సమత, సమత అతని తోబుట్టువులు... సంస్కారం అతనికి వెన్నతో బెట్టిన విద్య.

ఆ వ్యక్తి నీడలో నా జీవితం పండించు కుందామని ఈ సాహసం చేశాను. ఆ వ్యక్తి ఎవరో కాదు మీకు చిరపరి చితుడే... మీరు సంస్కార వాది అని మెచ్చుకునే శ్యామసుందరంగారి కుమారుడు మురారి—మీ కిష్టమైన పేరే...

వాళ్ళ కుటుంబం అన్ని మతాల కులాల కూడలి. నా భవిష్యత్తును నేనే నిర్ణయించుకున్నానని కోపగించుకోవద్దు. మీరు కోపంతో శపించినా అవి నా పాలిట వరాలే...

ఇంత మంది ఆడపిల్లల్ని కని పెంచి పోషించి... పెళ్ళిళ్లు చేసి విలువైన మీ జీవితాన్ని మా కోసం త్యాగం చేశారు.

సాహిత్యంలో ఉన్నత శిఖరాలనందు కున్నారు కవిగా, రచయితగా, సంస్కర్తగా పేరు తెచ్చుకున్నారు. దయచేసి నా మీద కోపం వద్దు.

తరతరాల హైందవరక్తం, సంప్రదాయాల సమ్మేళనంతో మీలో ప్రవహిస్తున్నది...

అదే రక్తం నాలోనూ ప్రవహిస్తున్నది.

మీ జీవితానికి కళంకం తెచ్చే పని నేచెన్నడూ చేయలేదు. ఆ ఆత్మ విశ్వాసంతోనే...మీరు సంతోషంగా అనుమతిస్తే మీ ఆశీస్సుల కోసం జంటగా వస్తాం లేదంటే మీ గుండెల్లో చెలరేగిన బడబాగ్ని చల్లారే వరకు మీక్కనిపించను.

నా కారణంగా అమ్మని తిట్టవద్దు. ఆడపిల్లను కనిపెట్టి ఉండలేవా? అని కఠినంగా శిక్షించవద్దు.

కానీ ఒక్కటి మాత్రం మర్చిపోకండి.

మీ ప్రేమ మమతకు దూరమై నేను మాత్రం ఎక్కువ జీవించలేను అది మాత్రం అర్థం చేసుకోండి.
పాదాభివంధనలతో

మీ

మంజు

“మంజూ! ఎంత పని చేశావమ్మా?”—

ఆయన హృదయం బాధగా మూలిగింది.

బంధువులు, సమాజం చూసే క్యూరపు చూపులు తలుచుకుంటే శరీరం భయంతో కంపిస్తోంది.

సుందరి తండ్రి వంక సూటిగా చూడలేక పోయింది.

ఆధునికత ఆత్రంగా పరుగులు తీస్తుంటే సంప్రదాయాల సంకెళ్ళు తెంచుకోలేని పెద్దలు దీనంగా చూసే చూపులు—ఆ చూపులకి భాష్యం చెప్పలేం—అర్థాలు వెతుక్కోలేం.

“ఏవిటి-సుందరీ-ఏమైందే? తండ్రి కూతుళ్ళిద్దరూ బెల్లం కొట్టిన రాయిలా మాట్లాడరే?”

తల్లి కంగారు చూసి సుందరికి పెదవి విప్పక తప్ప లేదు.

“ఎంత పరువుతక్కువ పని చేశావే? దానికనలే తొందర—ఆ చదువులూ సామా వద్దు అంటే విన్నారా?” ఆమె ఆవేదన అంచులు దాటుతోంది.

“ఛ! నోర్చుయి! అరిచి గోలచేయకూ, ముందు నవ్వు లోపలికెళ్లు.”

లలితమ్మ లోపలికెళ్ళిందిగానీ మనసు కుదురుగాలేదు. చిన్నా భిన్నమై పోతుండేమో కూతురి జీవితం అని మనసు అల్లాడిపోతుంది.

“నా పెంపకంలో... శిక్షణలో ఎక్కడఉంది లోపం?” ఆయనకి ఆలోచనలు తెగటంలేదు.

మాలతి లతవంక చూస్తుంటే ప్రగతిశీలమైన యీ సమాజంలో ఎన్నెన్నో మార్పులు? అనిపించింది.

నిన్న మొన్నటిదాకా సాఫీగా సాగిపోయిన యీ జీవన ప్రవంతి హఠాత్తుగా ఒక కొత్త మలుపు తిరిగింది.

ఈ మలుపులో ఏమి ఎదురవబోతున్నాయో? ఎన్ని సమస్యల విచ్చు కత్తులు గుచ్చుకోవటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయో?

